

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Naar bokstaven „r“ med mai maaned gaar ut av maanedernes navner, forsvinder ogsaa gjerne torsken fra fiskemarkedet. Istedet holder makrellen sit indtog. Og vaaren som vækker saamange længsler hos menneskene fremkalder hos husmødrene længselen efter den blanke, spraglede fisk, hvis første tilsynkomst ved brygge og i fiskebod skaper dem megen glæde. Makrellen er en baade velsmakende og nærende allemandskost, og vore husmødre for hvem den er en kjær, gammel kjending vil sikkert med interesse læse omstaaende anvisning paa forskjellige maater at tilberede den paa.

Makrel paa tretten maater.

Vi mennesker har ofte saa ondt for at være tilfreds med det, vi har, men higer altid fremad mot noget endnu bedre og venter saa meget av fremtiden. Men eftersom aarene gaar, og vi oplever at de ikke har bragt os hvad vi haabet, kan det hende, vi vender blikket mot den svundne tid og med et suk ønsker den tilbake; for da var det dog langt lettere at leve.

Slik er det gaar mange av de husmødre som for bare 4—5 aar siden trods alle de goder, de den gang besat, dog ofte fandt noget at klage over. Nu ønsker alle som en den gyldne tid tilbake, da portemonnæens indhold stod i nogenlunde forhold til varernes pris, da der var nok at ta av, og det bugnende marked bod paa rikelig variasjon.

Under krigen var husmødrene stillet overfor den vanskelige oppgave av det litet som fandtes at gi familiens medlemmer en saadan næring, at helbreden ikke led under det, og fremstille den paa saa forskjellige maater, at de ikke trættes ved kanske flere ganger at faa samme ret servert.

Nydelsen av kjøt har i umindelige tider staaet saa højt for os, at vi næsten ikke regnet det middagsbord, hvorpaa det ikke fandtes. Under krigen blev det imidlertid efterhaanden til, at kjøtmat maatte anses som en yderst kostbar sjeldenhet paa et allemandsbord, og selv nu da „kjøtnøden“ jo stort set er avhjulpet, talar de svære prisene desværre endnu ikke, at man vender tilbake til den gode, gamle tid — med mindre en familiefar da har med en forstaaelsesfuld og liberal arbeidsgiver at gjøre. Fisken som under krigen jo var et stort gode for vort land maa derfor fremdeles i adskillig utstrækning holde for. Og her vil makrellen i den kommende tid spille ind. Den er jo fra gammel tid en kjær kjending av de fleste husmødre, og man kan av dens kjøt som er fint og fett lage mange udmerkede retter, som vil by paa rikelig variasjon baade til det varme og kolde bord.

To ganger om aaret kommer makrellen til vore kyster, nemlig i begyndelsen og slutten av sommeren. Sidste gang er den fettest.

For det meste spises den kokt, stekt eller røkt; men med stort held kan den, hvilket efterfølgende opskrifter viser, benyttes til mange retter, hvortil der for bare anvendtes kjøt. Ved at bruke den som kjøtret kan den anrettes med forskjellig saus, og derved spares det smeltede smør.

Da den kan varieres paa saa mange maater, vil husmoren kanskje herigjennem faa et kjærkomment svar paa det for saa vanskelige spørsmål: „Hvad skal vi ha til middag?“

Kokt makrel.

Naar hode, hale og finner er skaaret av fisken, skjæres den ikke op, men indvoldene fjernes gjennom halsåpningen. Den renses og skylles godt indvendig og kokes derefter i lunkent vand tilsat eddik, salt, hele, hvile pepperkorn og 1 laurbærblad. Fisken kokes hel eller skaaret i tykke skiver. Istedetfor smeltet smør serveres den med kapers- eller hollandsk saus.

Hollandsk saus.

1 a 2 eggeplommer røres, til de er tykke, med en topteske mel. Spæs litt eller litt med to del. varm fiskesuppe, til sausen er jevn og fløielsbløt. Litt av suppen has i, for sausen sættes paa ilden, resten efter. Litt smør, fordelt i smaa klatter, kan tilsættes. Under stadig omrøring bringes sausen over svak ild til kokepunktet. Smakes til med litt salt, hvis det behøves, samt litt citronsaft eller eddik.

Hvit saus.

30 gr. mel utrøres i litt kold melk eller suppe. Helves derefter i ca. 1/2 liter kokende melk,

fiskesuppe eller buljong og koker op med den. Tilsættes litt salt, sukker, muskat og nogen draaper smørfarve. Skal der kapers i sausen, utelates sukker og muskat.

Makrel, tillaget som frikassé.

Fisken renses, flekkes langs rygbenet og kokes i varmt vand. Gulerøtter, en liten selleri og en persillerot kokes møre og skjæres ut. Et par skeer mel (halvt hvete- og rugmel) røres ut i kaldt vand eller melk og røres derefter i litt av den varme grønsaksuppe og opspæs med resten, til den er jevnt flytende. Krydres med litt salt, sukker og hakket persille. Grønsakene blandes med sausen og heldes over makrellen, der lægges paa et varmt fat.

Makrel i karry.

Fisken skjæres op og kokes som ovenfor. Naar melet er rørt ut, heldes det i kokende grønsak- eller kjøtsuppe og tilsættes karry og salt efter smak. Helves over den varme fisk og spises med poteter til. Denne ret smaker særlig godt, da krydderiet tar bort av fiskesmaken og den derved, hvor merkelig det end kan lyde, ikke kommer til at skille sig meget fra kjøt i karry.

Stekt makrel, fylt med persille.

Mindre eller ganske smaa makrel, hvorav der sommetider fanges en mængde, er udmerket baade til frokost og middag. Fisken renses som til kokt makrel. Paa de smaa fisk trykkes ryg og buk let sammen, og rygbenet tas ut forsigtig. De fyldes derefter med godt avvasket persille. Vendes i rug- eller hvitemel blandet med salt og stekes pent brune. Litt melk heldes paa panden, efterat makrellen er tat op, og koker godt ind med det fettstoff, der findes. I mangel av citron kan litt eddik heldes paa fisken ved bordet. Serveres med stuving av bønner, blomkaal, poteter hele eller knuste.

Farse av makrel til boller, rand og frikadeller.

2 store makrel (tillsammen ca. 1/2 kilo) renses og flekkes langs rygbenet, hvorefter alt kjøt skrapes av nedenfra og opover. Alle smaa ben fjernes omhyggelig. Males 3 ganger gjennom kjøtkvernen med 200 gr. kokte, kolde poteter. Røres derefter uavbrutt, til farsen er seig, jevn og svampet. Litt efter litt tilsættes 4—6 spiseskeer kold, kokt melk, 1 eggeplomme, litt muskat og peper samt 1 teskefuld salt. Tilslut røres den piskede eggehvide i med let haand.

Naar farsen er færdig, og man vil anvende den til boller, stikker man først en prøvebolle i det kokende vand og ser, om den blir passe. Ellers kan man efter ønske gjøre farsen haardere eller løsere. Skal farsen brukes til rand, kan den spæs litt mer end til boller. Av denne portion blir ca. 18 boller, hvilket er nok til 3 personer, naar en ret gis foran, da farse av makrel baade er nærende og mættende.

Av samme farse kan lages udmerkede fiskefrikadeller, hvis man har litt smør eller fett at ofre til stekningen.

Bollerne

kan anrettes i kapers- og tomatsaus, som forloren skildpadde, garnert med overskaarne, haardkokte egg eller i skarp saus.

Randen

spises med hollandsk saus, hvit saus, der kan tilsættes litt hummerfarve, eller en tyk tomatsaus, der heldes i midten av randen. Friske tomater skjæres i 3—4 stykker og kokes ut i vand eller suppe. Før de has i jevningen, gnies de gjennom en sigt.

Røket makrel.

Hode og hale skjæres av. For at spare smørret, hvori makrellen ellers brunes paa panden, kan den likesaa godt lægges i kokende vand og gjennomvarmes der. Den taper ikke i smak der-

ved. Stuede grønsaker av enhver sort samt eggere kan spises til.

To fikse, smaa frokostretter.

Indbakt makrel.

3 eggeplommer røres godt; heri has 2 del. melk og 60 gr. mel, litt sukker og salt. Tilslut 1/2 bakepulver utrørt i litt av melken og de piskede hviter. Smør smeltes paa panden, og naar deigen er heldt ut derpaa, fordeles den opskaarne eller hakkede, røkte makrel over hele eggemassen og stekes i denne. Eggekaken vendes ikke, men lægges paa et varmt fat og spises med det samme.

Makrel i omelet.

Til 3 personer beregnes 3—4 eggeplommer, som piskes godt sammen med 3—4 spiseskefulde melk og en smule salt. Tilslut røres de stivpiskede hviter i. Litt smør smeltes paa panden, deigen heldes i og stekes ved ikke for sterk varme. Man maa passe nøie paa, at den ikke brændes. Saasnart den er stekt nok paa undersiden, rystes den forsigtig av panden over paa et varmt fat. Befægges med en stripe varm, røket makrel. Alle ben maa fjernes, og fisken kan være hakket grovt eller delt i like store stykker.

Makrel, anvendt til kaldt bord.

Stykker av kold, kokt makrel ordnes paa et fat og overhelles med pepperrotsaus.

Makrel i gelé.

Smaa makrel renses, skjæres op langs hele buken, og rygbenet tas forsigtig ut som til stekt makrel, saa ryggen ikke beskadiges. Litt salt og pepper og ganske litet hakket løk stros paa fiskens inderside, hvorpaa den rulles sammen fra halen og opover og holdes sammen med en traad, som knytes saaledes, at den let kan tas av naar fisken er kokt. Nedlægges side om side i en liten gryte og kokes i vand med litt salt, eddik, et laurbærblad og nogen pepperkorn. Er hurtig møre. Anbringes derefter i et fat eller en randform med den peneste side mot bunden, hvis geléen skal vendes. Til 2 del. suppe brukes 3 blader husblas eller 1 stor teskefuld Japan-gelatine. Den sidste maa koke 5 min. med suppen, før den heldes over fisken. Naar geléen er stiv, vendes den. En tyk majonnaise-saus, forloren eller egte, kan serveres til. Benyttes store makrel, skjæres de i tykke skiver og kokes som ovenfor.

Makrelsalat.

I 1 del. kold melk røres ut en liten skefuld mel, heldes derefter under stadig omrøring i 1 del. kokende melk. Naar det er jevnt, farves det med nogen draaper smørfarve. Avkjøles litt og smakes til med litt sukker og salt, utrørt sennep og eddik og en eggeplomme, hvis man vil.

Kold, kokt makrel skaaret i mindre stykker ordnes i bunden av et glasfat. Kokte grønne erter og gulerøtter skaaret i fine terninger blandes i sausen, før den heldes over makrellen. Pyntes med karse eller tomatskiver langs kanten eller i en stripe paa midten.

Istedetfor erter og røtter kan makaroni og selleri anvendes.

Makrel i tomaturver.

Vi lman gjøre litt mer ut av salatens anretning, kan den serveres paa følgende maate:

Store, pene tomater skylles, tørres, og et litet stykke skjæres av dem. Alle kjerner og det bløte i dem fjernes, og de fyldes med ovenstaaende salat. En hank av et tykt græsstraa eller en persillestilk sættes i hver kurv, hvorefter de stilles paa et salatblad og anrettes paa et avlangt fat eller et flat glasfat.

I. Th.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 19

8. maj 1919.

43 aarg.

Flyvende hunder.

(Se hosstaaende billede.)

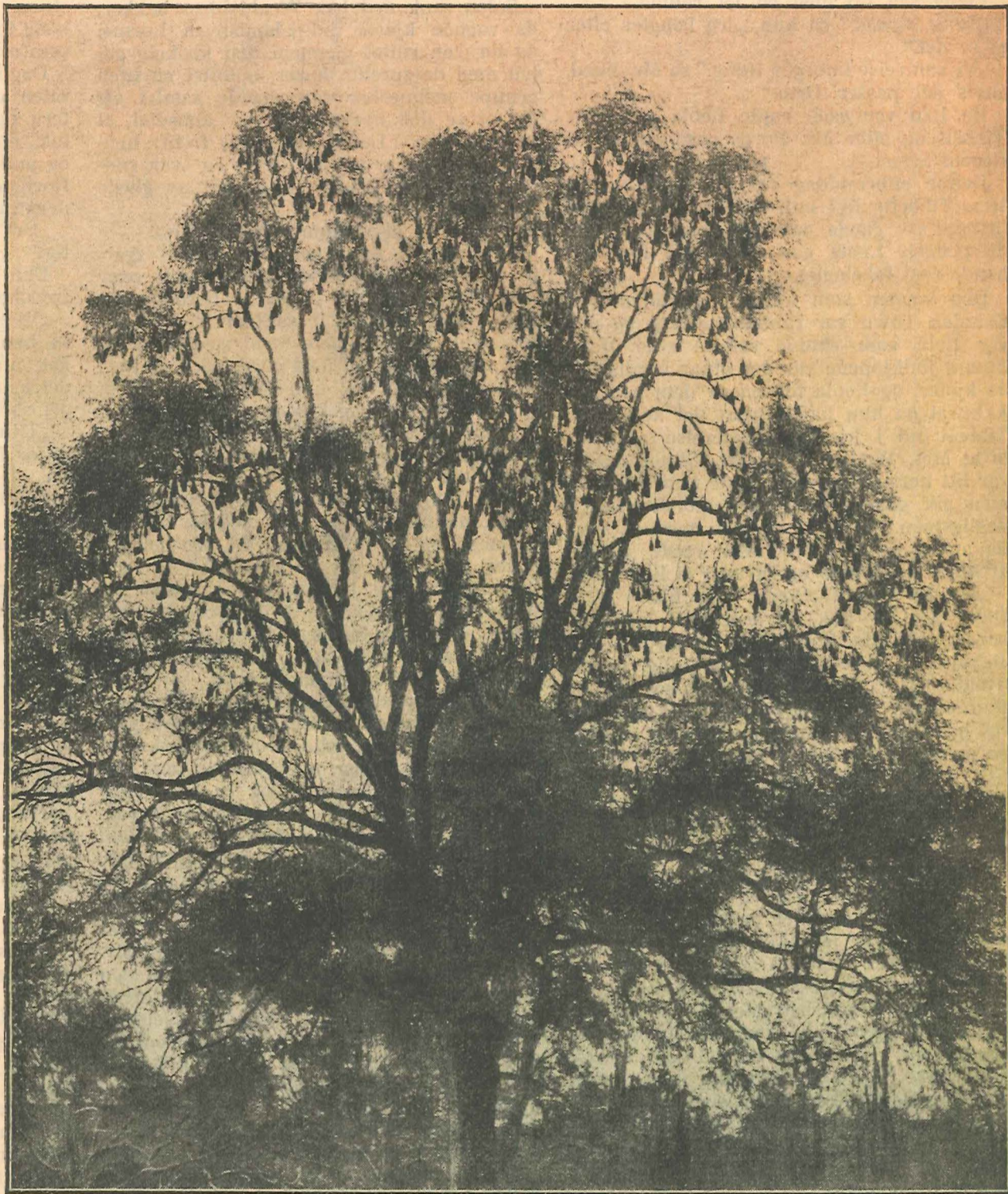
Den som en solvarm dag spacerer i den berømte Paradeniahave, der ligger nær byen Kandy paa Ceylon og som er saa vidunderlig i al sin yppighed at man har fundet den værdig til hædersnavnet „Ceylons paradisi“, vil kanske pludselig stanse ved et av de mægtige banyantræer eller hellige fikentræer som de ogsaa kaldes og forundret betragte den overflod av brune „frugter“, som det bærer. I saadanne dynger hænger de side om side, at grenene næsten tynges til Jorden derved.

Men forundringen vil stige til forbauselse, hvis man kommer den samme vei bortimot aften, lige før natten paa egne tropevis pludselig aapner før sine sluser og sender mørket som en sort strøm utover Ceylons paradisi. Da blir man nemlig vidne til, at „frugterne“ paa det hellige fikentræ med et blir levende og forsvinder en for en paa bløte, brede vinger, — bort til de rike frugthaver rundt om, til bananernes, dadlernes og vindruernes forgjættede egne.

Først naar dagen holder paa at bryte frem, vender „frugterne“ tilbage til banyantræet, hvor de under skrik og larm og kamp om de mest skyggefulde pladser atter hænger sig op paa grenene og blir hængende slik, „døde“ og ubevægelige til de atter kaldes ut til sin frugtsøkende, flagrende færd i tropenattens dystre mørke.

Det dyr som her er tale om er den saakaldte „flyvende hund“. Den hører til flagermusenes familie og har likesom disse en fin flyvehud utspændt mellem de overmaade lange fingrer paa forlemmerne og mellem for- og baklemmerne. Den „flyvende hund“ kan bli 30—40 centimeter lang og opnaa et vingefang av indtil 1½ meter. Dens flugt minder litt om en kraakes, og den er en meget utholdende flyver som kan tilbakelægge milelange strækninger i et træk. Dens hjemstavn er Indien og de indiske øer, men særlig træffes den paa Ceylon, „Perlen paa Indiens pande“. Her kan man om morgenen

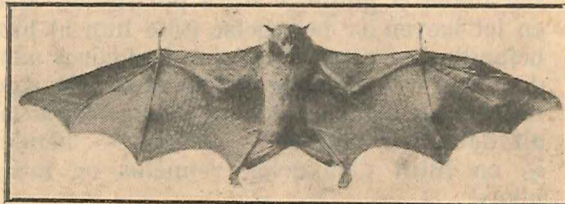
se dem flyve rundt i solskinet for at faa de aften natteduggen vætede vinger tørret, og i saa tætte skarer flyver de da, at det ser ut som om det var myggesværmer man har for sig. Naar de har faat vingerne tørret, hænger de sig til ro paa grenene med hodet nedad og med bakklørne klamret godt fast om grenen, hvorefter de svøper „vingerne“ om sig som en bløt kappe, der kan skjærme dem mot tropesolens brændende straal. Ogsaa naar de skal drikke hænger de med hodet nedad paa en gren like over vandet som de paa rigtig hundervis slurper i sig. Naar de spiser — eller rette, naar de suger frugterne ut, for de spiser sjelden frugterne helt op — hænger de med hodet ned, saa at disse smaadyr i det

„Flyvende hunder“, som hænger sovende i træernes grener, hvor de ligner brune frugter.

hele kan sies at tilbringe sin meste tid i denne for de fleste andre saa ubekvemme stilling.

Ogsaa i Australien findes der „flyvende hunder“. Disse udmerker sig bl. a. ved at de ogsaa

En „flyvende hund“. Hodet har endel likhet med et hundehode — derav dyrets navn.

lever av blomster. En mand som har reist i Australien fortæller at han paa en strækning av omtrent 1600 meter har set „flyvende hunder“ svæve som en mægtig sky over elven mens træerne og bambusrørene paa begge bredder bugnet og svaief under vegten av de tusener av „flyvende hunder“ som hang tæt sammenpakket her. Larmen av disse dyr lød som surren fra en kjæmpebikube og kunde høres langveis borte. Suset av deres vinger var som lyden av en voldsom storm, og solen bokstavelig formørkedes.

Paa hosstaaende billede ses et træ fuldt av „flyvende hunder“, og det lille billede viser hvorledes et enkelt av disse interessante dyr ser ut.

Leola Dales skjæbne.

Av

Charles Garvice.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

„Det vil jeg gjerne, hvis De tror, hun vil like mig,“ sa Leola.

„Det svarer jeg for,“ sa Mr. Ford smilende. „Og saa er det Abbediet. De ønsker altsaa at reise dit straks?“

Leola saa op med en let rødme.

„Ja — straks,“ sa hun, „jeg længter efter at se det.“

„Vi kan reise imorgen tidlig,“ sa Mr. Ford, „hvis det passer Dem.“

Da han var gaat, ropte Leola paa Mrs. Tibbett og efter Mr. Fords raad gik de til Regent Street.

Denne eftermiddag var en begivenhet i Mrs. Tibbetts liv; hun svævet i en blandet tilstand av glæde og bestyrtelse over alle de penger, Leola gav ut — det forekom hende rent fabelagtig.

Den vognen som kjørte dem tilbake til Camden Town var full av pakker og der var flere som skulde sendes efter dem. Blandt indkjøpene var der etpar færdigsyddede kjoler, og Leola tok en av dem paa sig. Akkurat da hun hadde gjort det kom Mrs. Tibbett ind i hendes soveværelse og meldte at Mrs. Wetherel var der. Skjønt Leola var litt nervøs indvendig viste hun det ikke, men gik ganske rolig og behersket ind i dagligstuen. En ældre dame med et venlig ansigt og fornemt væsen reiste sig for at hilse paa hende og sa med et litet smil:

„Jeg er Mrs. Wetherel, min kjære Miss Dale. Det er nok litt sent paa dagen til besøk; men Mr. Ford sa at De tænkte paa at reise til abbediet imorgen tidlig, og da trodde jeg at det var bedst at gaa hit til Dem straks. Mr. Ford har fortalt mig Deres historie, min kjære, unge dame, og den er meget romantisk — overmaade romantisk. Naturligvis maa De ha nogen hos Dem, en ældre dame som kjender verden og kan hjelpe Dem med raad og daad. Tror De, De vilde like at jeg fulgte Dem?“

Leola saa paa hende og smilte og sa blidt:

„Ja. Jeg haaber, De vil synes om mig.“

„Jeg maatte være et meget haardhjertet menneske hvis jeg ikke gjorde det,“ sa Mrs. Wetherel, idet hun trak den unge pike som sat ved siden av hende ind til sig og kysset hende. Saa betragtet hun hende oppmerksomt, mens hun fremdeles holdt hendes haand i sin. „De har et søtt ansigt, min kjære Miss Dale,“ sa hun med et litet suk, „og De har lært livets alvor at kjende; men vi skal snart faa det sorgmodige utryk bort fra disse øine. De har jo nu et deilig liv foran Dem. Kan De rigtig fatte denne forandring?“

„Nei slet ikke,“ sa Leola smilende. „Igaar var jeg fattig — eide bare en penny. Og idag — se bare alt hvad jeg har kjøpt!“

Paa kvindevise begynte de to damer nu at undersøke pakkerne.

Det blev bestemt at Mrs. Wetherel skulde reise med Leola og Mr. Ford næste morgen og Mrs. Tibbett skulde komme efter.

„Hvor penger dog kan gjøre vidunderlige ting!“ tænkte Leola, da hun stod ved vinduet og drømmende saa ut over de triste, graa huser likeoverfor.

„Igaar fattig og alene — idag penger og venner. Ak —“ hun lot haanden fare henover øinene — „er det ikke altsammen bare en drøm?“

Næste morgen kom hele Paradiise Row i stort oprør ved at se en kalesjevogn, truk-

ket av to store, brune hester, som kjørte gjennom gaten og stanset utenfor Mrs. Tibbetts dør. Saa kom Leola, ikke lenger i sin slitte, sorte hjole, men i en meget pen reise-drags, og omgitt av Mrs. Tibbetts faarer og smil og de pludrende barn steg hun op i vognen for at kjøre til det nye liv, der likesom et solbeskinnet panorama hadde begyndt at utfolde sig for hende.

IV.

Solen sank ned bak Wealdshires bakker, da vognen kjørte ind i landsbyen Lorme, og da den rullet gjennom den krokete gaten med de spredte huser, oppløftet en liten gruppe mennesker som hadde samlet sig for at se den nye eierinde av abbediet, et velkomstrop. Leola bøide sig frem; hendes bleke ansigt var farvet av en svak rødme og hendes læber var adskilt av glæde og sindsbevægelse.

„Visste de at vi kom?“ spurte hun.

„Naturligvis, min kjære Miss Dale,“ svarte Mr. Ford, „og de er meget glade over over at se Dem. Se — der er flere flag — og se der er pyntet!“ sa han med et tilfreds nik, da de kjørte forbi stedets vertshus som var pyntet med guirlander og flag.

„Alt dette er for min skyld!“ sa Leola stille. „Det er meget pent av folkene!“

„Hm!“ sa den gamle herre. „Det er ganske naturligt og respektfullt. Næsten hele stedet tilhører jo Dem.“

„Mig!“ utbrøt Leola og stirret paa ham.

„Ja, naturligvis!“ sa han med en litt viktig mine og lo. „Alt hvad De ser her tilhører Dem. Se, der er abbediet,“ — i sin bevægelse reiste han sig op i vognen og pekte paa en mængde bygninger som laa omgitt av store almetrær. Leola stirret taus paa de store bygninger; hun trak pusten hurtig og hendes kinder blusset.

„Her er hovedindkjørslen,“ sa Mr. Ford, da vognen stanset utenfor et par store porter, og mens han talte, kom portneren ut med luen i haanden og aapnet portene. Indenfor stod nogen barn, og en liten pike kastet en bundt vilde blomster op i vognen. De faldt i Leolas fang og med dem i haanden gik hun oppover den store allé, som førte til hendes forfædres hus som nu var hendes.

Det krævet hele Leolas selvbeherskelse at forbli rolig og fattet, da hun, støttet til Mr. Fords arm, gik oppover trappen og saa den lange rad av livrekledte tjenere og sirlig klædte piker som stod i hallen. Gjennom de buformede vinduer faldt en strøm av klart, mangefarvet lys og oplyste hele scenen. Leola smilte med en blanding av venlighet og fryttsomhet til de to rader av tjenestefolk, som bøide hoderne, og stanset derpaa et øieblik for at se sig omkring.

Bak tjenerskapet var der opstillet harniskklædte mænd, og mot veggene, som nedentil var forsynet med paneler, skinte høiere oppe blanke harnisker. Ned fra det hvælvede tak hang gjennomhullede flag, som medlemmer av slekten Lorme i gamle dager hadde baaret i kampen for sit land og sin konge. Midt i denne store hal laa en bred, gammel trap, hvis polerte eketræstrin skinte i aftenlyset. Paa trappetrinene saa Leola et glimt av store portretter. Med en let bæven av bevægelse følte hun at hun befandt sig i nærvær av sine forfædres aander. Var det underlig at hun et øieblik stod blendet og betat av den pludselige tanke at alt dette var hendes — hendes — hendes — en hittil ubetydelig, venneløs og fattig pike!

Kanskje Mr. Ford gjettet hvad der foregik i hende, for han sa:

„Har De lyst til at se ind i spisesalen og dagligstuen, før De gaar ovenpaa, Miss Dale?“ Han førte hende saa ind gjennom en av de dører som vendte ut til hallen.

Leola saa for sig et pragtlig værelse — det hadde været spisesal i abbediet før reformationen. Det var meget stort, meget pent dekorert og utstyrt, saa det ikke gjorde noget tomt eller trist indtryk. Hjør og her var der i veggens paneler anbragt speiler i forgyldte rammer, hvori der ogsaa var indfattet ædelstener.

„Det er pragtfullt, ikke sandt?“ sa Mr. Ford. „Paa den anden side ligger dagligstuen. Vil De se den?“ spurte han i en ivrig tone, øiensynlig likesaa stolt av stedet som om det hadde været hans eget.

Dagligstuen var ikke saa stor som spisesalen og var utstyrt og dekorert i en lettere og mer omhyggelig stil. Der var et tak, malt av Boucher, utskjæringer i hvitt og gult av Gibbon og møbler i Ludvig den fjortendes stil som vilde ha faat en kjenders tænder til at løpe i vand.

„Det er altsammen altfor stort og pragtlig!“ sa Leola.

Den gamle sakfører lo med tydelig tilfredshet og glæde.

„Vi er bare saa at si endnu paa terskelen,“ sa han. „De har endnu ikke set biblioteket, musikværelset, det hvite boudoir som det kaldes og kapellet. Det glæder mig meget at De er tilfreds.“

„Tilfreds!“ gjentok Leola stille. „Jeg er altfor fortunlet til at forstaa det hele endnu. Det forekommer mig hele tiden som om det pludselig maa smelte bort og forsvinde som et syn.“

Da de igjen gik ut i hallen, hvor en kammerpike ventet for at føre sin frøken oppover trappen, saa Leola en herre komme langsamt fra indgangsdøren. Han var ung, pen, elegant klædt og øiensynlig litt selvbevisst, for han stanset et øieblik ved døren og saa sig omkring med et blik som kunde kaldes skarpt og undersøkende, hvis det ikke hadde uttrykt en nonchalant dovenskap og likegyldighet der hverken var egte eller særlig godt paataf. Endelig fæstet han sine øine paa Leola; saa gik han bortimot hende, bukket med hatten i haanden og sa:

„Tør jeg haabe at jeg er den første nabo som ønsker Miss Dale velkommen i hendes nye hjem?“

Han saa paa Mr. Ford som hurtig sa:

„Miss Dale, denne herre er Mr. Filip Dyce, en god ven av Deres onkel, Sir Godfrey!“ Saa tilføide han med lavere stemme: „Det var denne herres hus, vi kjørte forbi paa landeveien — hvis De husker det.“

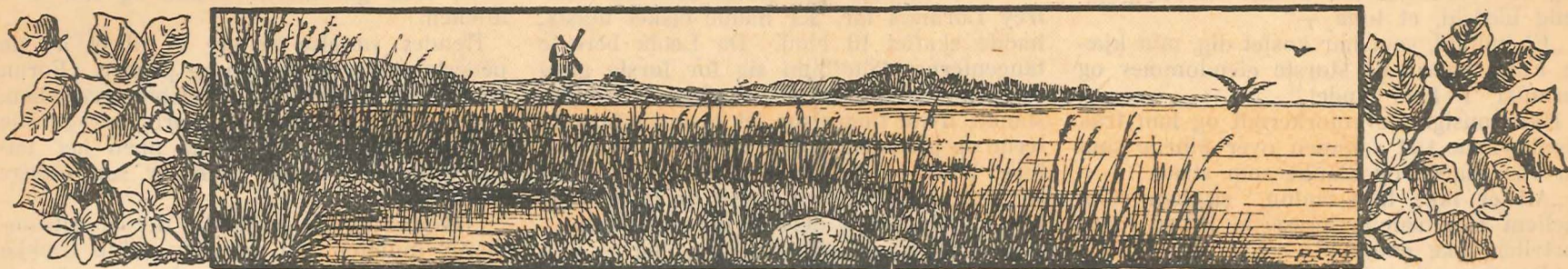
„Aa, ja!“ sa Leola og rakte Mr. Dyce sin haand med naturlig hjertelighet. „Det er et meget pent hus mellom noen gamle eketrær; der laa en portnerbolig ved det.“

„Ganske riktig,“ sa Mr. Dyce og bøide sig over hendes haand, „saa vi er nære naboer. Min søster,“ vedblev han, idet han fremdeles saa paa Leola med sine graa øine som dog var for meget under kontrol til at røbe sin oprindelige dristighet, „min søster, Lady Vaux, som bor hos mig, vilde være kommet med idag for at ønske Dem velkommen, men hun maatte uheldigvis reise til London i et viktig anliggende; hun vil besøke Dem imorgen, hvis De ikke er for træl.“

„Mange tak for Deres venlighet,“ sa Leola. „Jeg er sikkert ikke træl.“

„De er det ialfald nu,“ sa han i samme velkolerte, dæmpede og rolige tone, hvori han hittil hadde talt, „og jeg vil ikke forstyrre Dem lenger. Men jeg længtet efter at ønske Dem velkommen.“

„Det var meget venlig,“ sa Leola som

følte — uten at hun visste hvorfor, at mens de graa øine var fæstet paa hende, var hun tvunget til at møte dem. Saa vendte hun sig til Mrs. Wetherel og forestilte hende, og da Mr. Dyce hadde bukket for denne dame og trykket Mr. Fords haand, tok han avsked paa sin uforanderlig avmaalte, velopdragne maate. Mr. Ford saa et øieblik i taushet efter ham, saa sa han:

„Efter al sandsynlighet vil De komme endel sammen med Mr. Dyce, Miss Leola — hvis De da ønsker det. Han var en god ven av Deres onkel — jeg kan næsten si: hans eneste fortrolige ven. Han var hos ham, da han døde, og der er nogen — ja, flere som tror at —“

Her avbrøt han pludselig, og Leola som hadde hørt paa ham med den største interesse, for foreløbig var hun aldeles uvildende om alt, hvad der vedrørte den store og mægtige Sir Godfrey Lorme som hadde gjort hende stor og mægtig, sa ivrig: „Fort-sæt!“ Hun længtet naturligvis meget efter at høre noget om sin onkel.

„Jeg skal si Dem det en anden gang; der er jo meget at fortælle, Miss Leola, men til mer passende tid. De maa jo være træt — hvilket Mr. Dyce meget rigtig bemerket.“

Leola vendte sig smilende om.

„Nuvel,“ sa hun. „Men glem ikke at jeg længter meget efter at høre det.“

„Jeg har git ordre til at middagen skal serveres om en time,“ sa Mrs. Wetherel, da de gik opover trappen sammen. „Jeg trodde, De gjerne vilde se saa meget som mulig etterpaa.“

Mens Leola finder nye undere som væk-ker hendes interesse vil vi følge Mr. Filip Dyce. Med en mine som en der er fuld-stændig kjendt med veien gik han hurtig nedover alleen. Da han hadde naadd halv-delen av veien til portnerboligen slog han ind paa en sidevei, med hvilken han og-saa syntes helt fortrolig. Gjennem denne vei kom han til den indhegnede vei, ved enden av hvilken hans hus laa. Det var som Leola hadde sagt et pent sted, og først naar man kom det paa nært hold, viste det sig at det hadde et litt skummelt, mystisk ut-seende, foraarsaket ved skyggen av nogen høie, dystre grantrær, fra hvilke stedet hadde sit navn.

Eieren av „Granly“ aapnet en liten dør i muren og gik ind i en smal gaard, halvt brolagt og halvt bevokset med græs, og gik ind i huset. Han stanset et øieblik i hallen og stod og saa tankefuldt ned paa gulvet med korslagte armer i en stilling som en der studerer paa noget og vil komme til en avgjørelse, før han gaar videre. Mens han stod saaledes, mistet hans ansigt og særlig hans øine det slappe, indolente uttryk og han saa baade bestemt og energisk ut.

Pludselig var det som om han hadde fattet en beslutning; han gik opover trappen, aapnet en dør og gik ind i et litet, pent møblert værelse. En ung, pen, blond dame laa tilbakelænet paa en silkebetruknet sofa med en roman i haanden. Hun læste ikke, for hun hadde lukket øinene, men hun aapnet dem, da han kom ind.

Det var Laura, Lady Vaux.

Mai.

Sterke liv,
lyse liv
ind i mit liv du trænge,
mørket derinde du stænge.

Kulde, sne,
vintervé
solen til flugt nu tvinger,
lerkesang jublende klinger.

Siv i krans
træder i dans,
smaafugler nynner takten,
trærne utfolder pragten.

Fagre tid,
mai saa blid
hjerter med løfter du fryder,
løfter du ikke bryter.

Lykkesmed,
slaa dig ned
stille i tankens kammer,
hvor uro bestandig flammer.

Foraarsglad
i hver stad
il til de arbeidstrætte,
somren du dem forgjette.

Dødsdømt, glemt
hvert beklemt
minde om vinterens tyngel
Nu er det tid at synge.

E. K.-W.

Han gik like bort til hende og saa smilende paa hende.

„Sover du?“ spurte han.

„Jeg holdt næsten paa,“ svarte hun indolent og skjulte en gjæspen med en haand som lyste av ringer. „Jeg har holdt paa at kjede mig tildøde, mens jeg har ventet paa dig. Naa?“

„Naa?“ gjentok han sarkastisk.

„Har du været der — har du set hende?“

„Jeg har baade været der og set hende,“ svarte han.

„Nei, virkelig!“ sa hun, idet hun vendte sig helt om mot ham og saa paa ham med stor interesse. „Har du virkelig set hende?“

„Det er da ikke saa merkelig,“ svarte han, „naar man tar i betragtning at jeg ventet bak alleen, til de kom, og passet paa at vise mig paa skuepladsen før hun kom ut av hallen.“

Hun løftet øienbrynene.

„Naa, og hvad er saa resultatet? Svarte hun til min beskrivelse av hende? Naturligvis hadde jeg ret. Jeg kan se hende saa tydelig for mig. En ordinær pike med prunkende klær og med et bredt smil av beundring over al sin eiendoms pragt og

glans. Min stakkars Filip! Var hun meget frygtindgydende?“

„Ja, meget,“ sa han med et litt tvungent smil.

„Jeg tænkte mig det,“ sa Lady Vaux. „Det er likefrem en haan av skjæbnen at du blev forbigaaet for et slikt menneskes skyld. Jeg skulde ønske, du hadde tat mig med dig. Trods det sorgelige resultat av den gamle mands testamente vilde jeg gjerne ha nydt synet av hende. Hvad sa hun? Lo hun dumt — fniste hun forlegent — eller hvad gjorde hun?“

„Ingen av delene,“ sa han efter en liten pause og med let utaalmodighet. „Ja, jeg skulde næsten ønske,“ tilføide han, idet han gik bort til vinduet og saa tankefuldt ut av det, „at du hadde gaat med mig. Det vilde ialfald ha været værd at se din forbauselse.“

„Min forbauselse? Hvad mener du?“

„Simpelthen den, at Leola Dale, eierinden av Lorme abbediet, er akkurat det motsatte av det billede, du har utmalt av hende. Hun er hverken almindelig eller ordinær, tvertimot — hun er aristokrat i hele sit utseende og hver av sine bevægelser. Hun er — uten overdrivelse — en næsten fuldendt skjønhed, og av os to var det mig som var den mest forlegne, skjønt jeg anstrengte mig for ikke at vise det.“

„Hvad for noget!“ utbrøt Lady Vaux og reiste sig op paa albuene. „Er hun vakker, dannet, sikker i sin optræden —“

„Som en hertuginde,“ avbrøt han hende rolig. „Du er forbauset — men forestil dig min forbauselse. Hun og Mr. Ford og en ældre dame som formodentlig skal være anstandsdame stod i hallen, og et øieblik blev jeg staaende i døren og tænkte at hun, jeg søkte, slet ikke var der; men noget i hendes ansigt, noget i hele hendes holdning mindet mig saa meget om den gamle mand at jeg visste, det maatte være hende, og jeg blev næsten rent forfjamset og forlegen. Du kan tro, jeg ønsket, du hadde været med mig. Leola Dale tilgir dig aldrig dit fravær, hvis hun nogensinde faar vite at du ikke har været i London idag.“

„Jeg vilde jo ha været med dig.“

„Javist,“ sa han og rynket øienbrynene. „Men jeg vilde først se hende selv. Det var av vigtighet at jeg — jeg alene var den første som ønsket hende velkommen. Hun vil aldrig glemme den dag, og naar hun tænker paa den, vil hun tænke paa mig. Hvis du hadde været med, saa vilde virkningen for mit vedkommende ha været mindre. Saa vilde du ha fortrængt mindet om mig.“

„Faar jeg takke,“ mumlet Lady Vaux. „Og hvad nu? Hvad vil du gjøre nu? Hvor vakker og fornem hun end er, gjør det ikke saken bedre for dig. Hun har røvet Lorme Abbedi fra dig — har hun ikke?“

Han gik nogen ganger frem og tilbake i værelset.

„Jo,“ sa han, „den gamle mand vilde ha efterlatt mig alt; jeg var hans eneste ven, den eneste som hadde nogen indflydelse over ham. Men saa fik han pludselig det indfald at efterlate alt til denne piken.“

„Tror du, han har set hende?“

„Nei,“ sa han og rystet paa hodet, „nei,

Jeg er overbevist om at det var et pludselig indfald, et lune —“

„Et indfald, som har kostet dig, min kjære Filip, en av de største eiendommer og formuer i hele landet.“

Hans ansigt blev mørkerødt og han trak øienbrynene tæt sammen over øinene som nu var skarpe og blanke som staa.

„Alt er ikke taft endnu,“ sa han rolig mellem sine sammenpressede læber. „Jeg fortviler ikke endnu.“

„Du mener,“ sa hun dæmpet og med stor interesse, „du mener at du vil forsøke paa at faa hende til at gifte sig med dig? Det blir ikke noget let arbejde — ja, det er ikke min mening at være uhøflig mot dig — men „arvinger“ er altid vanskelige at ha med at gjøre, selv om de er almindelige og udannede mennesker — men naar de dertil er vakre, fornemme og indtagende, saa blir vanskelighetene tusenfold fordoblet. Hvem vet,“ fortsatte hun, „kanske hun allerede har truffet sit valg.“

Han saa tankefuldt ut i værelset som om han overveide situationen, saa sa han pludselig:

„Nei, hun er uerfaren og uberørt som et barn; endnu er der ikke nogen anden. Jeg frygter ikke nogen anden. Det er ikke i den retning, vanskelighetene ligger.“

„I hvad da?“

„I hende selv,“ sa hun hurtig. „Leola Dale er ikke nogen almindelig kvinde. For at vinde hende behøver en mand hele sit mod og sin takt.“

„Det vilde ha været bedre, hvis hun hadde været saaledes som vi har forestillet os hende,“ sa hans søster langsomt.

„Nei,“ sa han og saa op med et haardt, resolut uttryk i sit ansigt. Nu er prisen dobbelt værd at vinde. Lorme Abbedi er godt, pengene er gode, men hun er det bedste av alt sammen. Jeg er glad over at den gamle mand ikke efterlot det til mig. Da kunde jeg ikke ha faat hende. Nu —“ han stanset og foldet sine hænder bak paa ryggen med et smil, saa tillidsfuldt at det næsten var heroisk — „nu kan jeg faa alle tre ting!“

„Du vil altsaa prøve paa — trods alt — at faa hende til at gifte sig med dig,“ sa hans søster og saa paa ham med en blanding av nysgjerrighet og beundring.

„Ja,“ sa han rolig. „Leola Dale skal bli min hustru. Jeg skal vinde abbediet og dets herskerinde.“

Paa abbediet var middagen blit servert i et mindre værelse end den store spisesal, men det hele foregik med en høitidelighet og en etikette som — skjønt det var ganske almindelig i et hus som Lorme abbedi — fylde Leola med hemmelig forbauselse. Flere ganger saa hun sig omkring og forsøkte at fatte den kjendsgjerning:

„Alt dette tilhører mig; jeg er eierinde av alt dette.“

Efter middagen gik de ind i dagligstuen, hvor teen var servert i kostbare porcelænskopper. Saa gik Mr. Ford ind i biblioteket for at avgjøre nogen forretninger med inspektøren, og Leola — som fremdeles var meget rastløs og urolig, skjønt utvendig rolig og behersket — foreslog Mrs. Wetherel at de skulde se at finde musikværelset.

„Det støter vist op til dette værelse,“ sa Mrs. Wetherel leende. „Huset er saa stort at vi let kan gaa vild.“

„La os prøve denne dør,“ sa Leola og aapnet en.

„De kom ind i et pent utstyrt værelse, hvori der stod et orgel, et flygel og en harpe og rundt om laa forskjellige andre instrumenter. Store reoler som fylde den ene side av væggen var fuld av notehefter.

Ved at se orglet utsløtte Leola et utrop av glæde og skyndte sig bort til det. Det

var et pragtfuldt instrument som Sir Godfrey Lormers far, der hadde elsket musik, hadde skaffet til ham. Da Leola berørte tangentene, følte hun sig for første gang hjemme og situationen voksen. Hendes slanke, hvite fingre for let henover tangentene og pludselig bruste deilige toner frem, først blide og dæmpete, men efterhaanden sterkere og kraftigere, indtil de igjen døde hen i sagte, blide, drømmende melodier.

Mrs. Wetherel stod rent fortryllet og stirret paa den vakre pike. Pludselig blev melodien mer klagende og høitidelig og slog ind i den skjønneste av alle bønner, Gounods „Ave Maria“, og idet Leola øiensynlig helt hadde glemt at hun ikke var alene begynte hun pludselig at synge. Vakkert, betagende og høitidelig lød melodien, sunget av den søte, vakre stemmen: „Ave Maria, Ave Maria!“ lød det med svulvende kraft og vemod. Mrs. Wetherel følte sig dypt rørt og hendes øine fylldes med taarer. Da tonerne døde hen, randt taarerne nedover hendes kinder.

„Min kjære Miss Leola,“ sa hun, „De har en stemme som en engel.“

Leola lo sagte og reiste sig op.

„Er det ikke et deilig orgel?“ sa hun. „Og der staa et stort flygel — og her er jo alle mulige instrumenter! Aa!“ — hun trak pusten dypt — „dette er det bedste værelse i hele abbediet!“ Saa sa hun pludselig: „Men det er altfor vidunderlig, altfor uvirkelig det hele!“ Med en træt bevægelse strakte hun armene ut. „Nu vil jeg gjerne lægge mig.“

Maanen var staa op og badet hele abbediet i en strøm av lys som faldt ind gjennom de store buevinduer og kastet fantastiske, brogede skygger tvers over hallen. Leola gik langsomt opover den store, brede trap til sit værelse, hvor hendes kammerpike ventet paa hende. Leola hadde aldrig før hat kammerpike og følte sig næsten tilbøielig til at sende hende bort igjen; men piken hadde et venlig ansigt og saa ut til at være opfyldt av iver etter at hjelpe hende, saa hun overgav sig i hendes hænder. Med behændige fingre byttet piken Leolas aftendragt med en net morgenkjole og saa løste hun det mørke haar og begynte at rede og børste det, øiensynlig med stor tilfredshet ved sit arbejde.

„Er det noget andet, De ønsker, Miss?“ sa hun.

„Nei, tak,“ sa Leola. Saa løftet hun hodet og saa ind i pikens ansigt som speilet gjengav. „Jeg vet endnu ikke hvad De heter?“

„Mary, Miss,“ sa piken med en let rødme.

„Det er et pent navn,“ sa Leola. „Nuvel, Mary, jeg er ikke vant til at ha kammerpike og haaber at jeg ikke skal gjøre Dem megen uleilighet.“

„Uleilighet, Miss!“ utbrøt piken endnu rødere av glæde. „Det vil bare være mig en fornøielse at betjene Dem!“

„Jeg vil være glad over at ha Dem om mig.“

Mary forsvandt og skyndte sig ned i tjenerværelset, hvor hun fortalte at den nye frøken var det yndigste menneske paa jorden.

„Og hendes haar — aa, det er saa nydelig,“ sa hun; „det er sort som ravnens vinger og saa bløtt som silke og det naar hende til ned over livet.“

Da Leola var alene, faldt hun i tanker. Hun var i altfor stort sindsoprør til at kunne lægge sig. Hvis nogen hadde spurt hende, vilde hun ha sagt at hun var lykkelig, meget lykkelig; men ubevisst følte hun at det altsammen var for stort, altfor mægtig og storslaat, og hendes ensomhet — for trods alt var hun ensom — overvældet hende. Med et let suk gik hun bort til vin-

duet, trak gardinerne tilside og saa ut i aftenen.

Hendes værelse vendte ut til et av de peneste steder av haven og parken. Foran hende laa utstrakt en fløielsblot græsplæn, hist og her avbrutt av store, pragtfulde blomsterbed, og bak denne plæn laa buskaser og de staselige almetrær, som omgav huset.

„Hvor stille og høitidelig det er altsammen!“ mumlet hun og vilde netop trække gardinerne for igjen, da hendes oppmerksomhet pludselig blev vakt ved at se en mandlig skikkelse som kom frem fra en sti mellem laurbærtrærne og stod og saa op paa abbediet. Han stod like i maaneskinnet og ante øiensynlig ikke at han blev iagttat. Den høie, kraftige skikkelse som i maanens sælsomme lys syntes endnu høiere, saa ut som en græsk statue, men græske statuer er jo som regel ikke klædd i løstsittende lærretsdragter.

Var hans figur kraftig og pen, saa passet hans ansigt til den, og Leola, som tydelig kunde se det, følte en avgjort beundring for de skarpt skaarne ansigtstræk og det veldannede hode, paa hvilket det tykke haar laa i tætte krøller. Haaret var næsten gyldent, og han hadde en tyk, gulbrun bart. Han var helt igjennem en type paa manddom og kraft. Et øieblik tænkte Leola at det maatte være overgartneren, men den maate, hvorpaa han likesom nysgjerrig saa sig omkring, overbeviste hende om at det maatte være en fremmed. Hun kunde ikke gaa bort fra vinduet, men betraktet ham med en uimotstaaelig interesse og nysgjerrighet, mens han, støttet til sin stok, lot øinene gli henover bygningen. Pludselig streifet hans blik hendes vindu og hans øine møtte hendes et øieblik. I hans øine kom der et uttryk av overraskelse og noget mer, og da Leola nu hurtig trak gardinerne for, vendte han sig hurtig om og gik ind i buskadset og forsvandt.

Leola stod et øieblik likesom overvældet av en sælsom bevægelse — ikke angst, for den fremmede lignet alt andet end en indbrudstyv — men opfyldt av en underlig forutanelse — om det var godt eller ond kunde hun ikke si. Hun skyndte sig nu i seng, men det varte længe, før hun fik sove, og da hun endelig sovnet, drømte hun at hun stod ved vinduet og at skikkelsen endnu var der, men at den vinket til hende.

V.

Fuglenes sang vakte Leola, og da det gik op for hende hvor hun var sprang hun ut av sengen, drevet av en pludselig indskyttelse. Hele huset var rolig; men da hun ikke kunde sove, vilde det være god anledning til at se litt av omgivelserne paa dette vidunderlige sted, som saa at si var faldt ned fra skyerne til hende.

Efterat ha klædd sig hurtig paa, listet hun sig paa tærne forbi Marys dør for ikke at vække hende og derefter nedover den store trap. En stuepike holdt paa at gjøre rent i hallen, og det gav et sæt i hende da hun fik se sin frøkens slanke, høie, yndige skikkelse. Leola sa: „Godmorgen“, paa sin venlige maate og gik ut av den aapne dør i morgensolskinnet, mens piken saa beundrende efter hende.

„Mary har ret,“ sa piken til en tjener som kom ut fra et værelse for ogsaa at se efter husets unge frøken, „hun er en vakker, ung dame og likesaa mild og venlig som hun er vakker. Det skal bli en fornøielse at være hos hende.“

Aldeles uvidende om disse meninger om hende gik Leola nedover en av de grusganger som førte rundt om huset, og efter-

at ha gaat over bløte græsplæner og forbi velholdte buskadsler kom hun tilsidst ut i parken.

Hun blev pludselig stanset av et lavt jernrækverk og belaget sig netop paa at klatre over det efterat hun først paa kvindemanner hadde overbevist sig om at hun ikke blev iagttat, da hun pludselig fik se en mand som et litet stykke fra hende lænte sig til det samme rækverk med hænderne i lommene og med øinene aandsfraværende fæstet paa huset. Leola kjendte straks igjen den skikkelsen, hun hadde set om aftenen i maaneskinnet. Hun kunde ikke ta feil hverken av figuren eller det vakre, skarpt skaarne ansigt. Hun stod ubevægelig et øieblik og tænkte paa hvem det kunde være, da han pludselig vendte sig om. Igjen møttes deres øine og de stod begge ubevægelige og tause og betragtet hverandre. Saa rettet han sig op med et pludselig ryk og tok av sig hatten.

Leola bøide hodet og vilde fortsætte sin vei, men da nærmet han sig, bøide sig ned og tok op en blomst som hun uten at vite av det hadde mistet. Leola takket, da han med ærbødig alvor gav hende blomsten, og vilde igjen gaa videre, men stanset da han spurte:

„Undskyld, kan De si mig, om abbediet er lukket?“

Hans stemme passet fuldkommen til hans skikkelse og ansigt; hans ansigt var aapent, ærlig og solbrændt, stemmen var dyp og melodisk med en frisk klang, uten nogen- somhelst kunstlethed.

„Lukket?“ gjentok Leola spørgende.

„Ja — jeg mener, om der bor nogen paa stedet — om det kan tillates at man faar se det?“

„Ja, det bor nogen her,“ svarte Leola og undertrykte et smil, „men jeg tror at alle som har lyst til at se det vil være velkomne.“

Zar og tømmermand.

Efter D. Maclises maleri i Royal Holloway College.

Det var Vesten og Østen som møttes her, to riker som hvert var repræsenteret ved sin hersker, England, som var bæreren av datidens høieste kultur, og Rusland, som søkte ut av sønnen og barbariet og vilde lære av Europa. Efterat den russiske zar Peter i 1697 hadde arbeidet som skibstømmermand ved skibsverfterne i Zaandam i Holland og her hadde faat sit mesterbrev kastet han sit inkognito, — som forresten forlængst var blit brutt, — og sluttet sig atter til det russiske gesandtskap som leledes av franskmænden Francois Lefort og russeren Golowin og som var paa rundreise i Europa. Fra Holland drog man til England, og her fik zar Peter og hans følge den værdigste mottagelse. De praktiske englændere kunde ikke andet end beundre den energiske selvhersker som for at sætte sig grundig ind i sakene ikke hadde skydd selv at trække i arbeidsblusen. Kong William III. mottok ham med de største æresbevisninger, og universitetet i Oxford overrakte ham diplomtet som æresdoktor, skjont akademiske studier laa fjernt fra zar Peter. Det var Peters ønske at faa endel engelske haandverkere og teknikere med sig hjem til Rusland, for at de der kunde bygge flaaten og reorganisere hele Ruslands hærvesen, og han begav sig derfor til den lille by Deptford like ved London, hvor de kongelige skibsverfter dengang laa. Det var allerede da gaat ry av russerarens personlige dygtighet og indsigt i mange ting, og for at vise at rygten hadde talt sandt, trak Peter atter i tømmermandens arbeidstøi og viste at han kunde haandtere baade sag og oks saa godt som nogen. Det var mens han en dag arbeidet herute i Deptford, at kong William selv kom ut til verftet med nogen av sine hoffmænd. Rygten om Peters dygtighet hadde ogsaa naadd ham, og det syn som den engelske konge saa var i sandhet merkelig for tiden. Foran et par skiber som stod paa stabelen, blandt skibsverftets arbeidere, stod Peter ved en planke, som han personlig holdt paa at sage igjennem. Op av hans lomme stak en lommestok, bak ham stod paa et bord hans uundværlige flaske brændevin, hans tamme skjære hoppet om mellem spaanerne, og ved hans føtter sat det russiske dvergpaa som han bestandig førte med sig overalt paa sine reiser. Peter bluset av styrke, av arbeidskraft, av liv, og kong William, som var klædt i sin elegante hofdragt, saa beundrende paa denne aapenbaring av frodig energi, paa denne selvhersker, som var gaat i lære for selv at kunne lære sit folk. Det var i Deptford, at zar Peter fik over fem hundre dygtige ingeniører, skibsbygmestre, teglbrændere, arkitekter og andre englændere til at gaa i sin tjeneste og reise med ham hjem. Det var med dem, han begynte det store arbeide at skape Rusland om fra en barbarisk-asiatisk stat til en europæisk

Et øieblik saa han halvt tvilende paa hende; saa smilte han.

„Undskyld, men jeg vil svært gjerne se det. Jeg er kommet temmelig langveis fra, og det er det peneste jeg har set her i landet.“

Leola saa paa ham og smilte venlig.

„Ja, det er pent,“ sa hun.

„Det er det,“ sa han, „jeg har været rundt om eiendommen — jeg er ræd for at jeg har været paastrængende.“

Han ventet litt, men Leola svarte ikke.

„Men jeg tænker,“ vedblev han, „at eieren vil tilgi mig, hvis han visste det. Er Sir Godfrey her endnu?“

Leola saa op.

„Sir Godfrey er død,“ svarte hun.

Han stod og saa paa huset, men vendte sig næsten braat om, da hun sa dette. Han taug et øieblik, saa sa han alvorlig, idel han saa ned:

„Er Sir Godfrey Lorme død?“

Leola bøide hodet.

„Det visste jeg ikke,“ sa han, idet han mekanisk tok av sig hatten og lot sin av solen brunede haand gli hen over panden.

„Er han død? Jeg er fremmed her,“ vedblev han med et let eftertryk, „og jeg kom først hit til landsbyen igaaraffes. Det faldt mig ikke ind at spørre om det i vertshuset — merkelig nok at ingen talte om det til mig —“

„De har kanske trodd at De visste det,“ sa Leola.

„Kanske,“ sa han.

Der blev et øiebliks taushet.

„Tror De,“ sa han, idet han løftet hodet, „at jeg vil faa tilladelse til at se det?“

„Det tror jeg,“ sa Leola.

„Det er kanske formeget at forlange det: mener De kanske at jeg ikke burde be om det?“

Han smilte — men det var et alvorlig smil — og Leola rødmet svakt, mens hun tænkte paa, om det vilde bli anset for pas-

sende, hvis hun ganske liketil bad ham om at følge med hende tilbage til huset og selv viste ham abbediet — hendes abbedi; hun kunde ha lyst til at gjøre det selv. Han utydet allikevel hendes taushet som mistro og sa med et smil som oplivet hans ansigt paa en sælsom vis:

„Skjønt jeg er fremmed her, tror jeg dog at kunne si at jeg er absolut hæderlig og agtværdig. Mit navn — han gjorde en næsten umærkelig pause — „er Cyril Kingsley. Jeg kom fra Australien iforgaars; jeg har aldrig været i England før, skjønt jeg anser mig for englænder. Jeg maa derfor be Dem tilgi mig, hvis jeg synder mot konvensens regler ved at tale til Dem.“

Denne undskyldning blev fremsagt med en saa ærlig oprigtighed at Leola skammed sig over sine belæneligheder.

„For bare to dager siden?“ spurte hun enterressert og med samme ærlige likefremthet som han — født av samme aarsak — nemlig yderlig ubekjendtskap til konvensens og etikette.

„Ja, for bare to dager siden,“ indrømmet han smilende.

Leola smilte ogsaa. „Hvor De har meget at se!“ sa hun. „De synes vel at London er en vidunderlig by?“

„Ja,“ sa han nikkende, „men jeg blev der ikke længe.“

„Nei,“ sa hun paa sin likefremme, naturlige maate, „De kan ikke ha været der længe, for De var jo her igaar aftes.“

Han saa op paa hende med en pludselig rødme paa kinderne.

„Ja, jeg var her paa græsplænen igaar aftes. Saa De mig?“

Leola nikket.

„Det var meget galt av mig at trænge ind her uten videre,“ sa han. „Jeg tænkte ikke over det — over i Australien har man lov til at gaa hvor man vil — det vil si, i utøkenen, hvor jeg har været. Jeg hoppet over rækverket og gik ind uten at tænke over det.“

„Det gjorde ikke nogen skade,“ sa Leola smilende.

„Nei,“ sa han og kastet hodet tilbake, „ingen større skade. Men nu har jeg igjen trængt ind her! Sandheten er — jeg kan slet ikke holde mig fra dette sted, saalænge jeg er i nabolaget. Det høres naturligvis besynderlig ut for Dem som kjender stedet saa godt og er saa vant til det.“

„Jeg kjender det slet ikke saa godt,“ svarte Leola og undertrykte et smil. „Jeg saa det for første gang igaar.“

Han saa nysgjerrig paa hende.

„Jasaa! Er De altsaa paa besøk her? Jeg ber Dem undskylde,“ tilføide han hurtig. „Som De ser, er jeg aldeles ucivilisert! Over blandt nybyggerne har vi den stygge vane at komme med likefremme spørsmål til hverandre — her regnes det vist for en uforskammethet! Men faar jeg allikevel komme med et spørsmål til?“ tilføide han.

„Da jeg gik her igaar aftes, hørte jeg nogen spille orgel og synge — eller var det indbildning?“

„Nei — det var mig,“ sa Leola med en liten latter.

„Vil det da være uhøflig, hvis jeg takker Dem for det?“

„Hvorfor?“ spurte Leola smilende.

„Fordi jeg aldrig har nydt — nei, det er ikke det rette uttryk,“ rettet han sig selv med pludselig alvor. „Nei, jeg kan ikke beskrive hvad jeg føler; men De vil forstaa mig naar De husker paa at jeg er fremmed, at jeg har været alene — og følte mig — ja, det forekommer Dem antagelig taapelig — følte mig saa ensom og uten maal og med. Jeg tænkte netop paa, om det ikke var det bedste at jeg reiste til-

bake til Australien igjen — da lød musikken ut til mig, og hymnen — det var en hymne, ikke sandt?“

(Forts.)

Biller.

(Se næste side.)

Av alle Jordens dyreklasser er insekternes den arrikreste. Man kjender for tiden mindst 384,000 insektarter, hvilket vil si, at disse dyr utgjør to trediedeler av samtlige kjendte dyrearter. Mer end andenhver dyreart horer saaledes til insekterne. Det er derfor ikke saa merkelig, at man træffer insekter saatsi overalt: svømmende i vandet, krypende baade paa jorden og under jorden og flyvende i luften.

Hvis man stilte det spørsmål, om insekternes nytte og betydning staar i rimelig forhold til denne deres vældige artsrigdom og utbredelse, vilde svaret sikkert i mange tilfælder lyde benegtende, og det er vel ikke saa faa som snarere vil kalde insekterne skadelige i al almindelighet. Man vil indrømme, at de er merkelige og interessante dyr, bl. a. derved, at de har hele sit skelet sittende utvendig istedetfor indvendig, ved at de hverken aander ved lunger eller gjæller, men saatsi med hele kroppen, og ved sit høist ejendommelige forvandlingsliv, men nytte gjør i det høieste bare bierne og enkelte andre insekter, vil kanske mange si.

Ikke deslomme ender sandheten den, at insekternes betydning i naturens husholdning er endog overmaade stor. Bortset fra den nytte de gjør ved at fremme blomsternes bestøvning — og der er planter som bare kan sætte frø ved insekternes hjælp —, opdrar insekterne som et meget aarvaakent sundhetspoliti, der fjerner alt dødt i plante- og dyreverdenen og intet undgaar i den henseende deres skarpe agtpaaagivenhet: hvert vissent blad, hvert raattent træ, hver nedfalden gren omdannes av insekterne til stoffer, som paany kan komme ind i naturens evige kredsløb og gjenopstaa til nyt liv.

Ingen av alle ordene indenfor insekternes klasse spiller i denne henseende større rolle end billerne. Av disse interessante dyr kjender man omkring 100,000 arter. Hvad der gjælder for insekterne i almindelighet, gjælder ogsaa for billerne nærmest man sig polernes isregioner, eller kommer man op paa de store fjeldhøider, tynder insektlivet etterhaanden ut og blir fattigere og fattigere, mens omvendt formernes rigdom og pragt vokser etter uanet maalestok, jo mer man nærmer sig de varme og yppige jordstrøk. I Tropene naar billevarden sin største glans og herlighet, og om denne gjør de tempererte zoners beboere sig bare vanskelig noget begrep. En forunderlig, feaglig glans utgaar i de mørke tropenætter fra de metallisk straalende pragtbiller, naar de i talløse skarer ved sit pludselig kommende og svindende fosforskjær fremtryller en virkning, der minder om tropehavets morild eller en affensilas langs en sø. Havneby med dens tusener av skinnende lys som speiler sig i vandet. Paa Ostafrikas kratstepper lever der en billeart, som ikke engang har faat noget navn i de levende sprog. Paa latin kaldes den sternocera fastuosa. Den er vel den peneste av alle vakre tropebiller. Om den er det sagt, at dens farver lyser og lyner med den fagreste guldglang, med malakitens møttede toner, med ædelstenens sitrende glimt. Hodet er indigoblaat som sydens hav med en gyldengrøn sækning i pandens midte, brystskjoldet er strødd med guldgroen flekker paa azurblaa grund. De fint stripedede dækvinger glinser smaragdgrønne med lysende, purpurøde sidekanter, undersiden og lemmerne er mørkeblaa med violet skjær, og undersiden er prydet med brede, paa metalgrøn grund hvilende silkehaarete hvite tverbaand.

Overfor en saadan eventyrlig skjønhed kommer ganske naturlig alle andre biller tilkort. Dette bør dog ikke formindske interessen for alle de andre ejendommelige og ofte pene biller som findes, og av hvilke et litet utvalg er præsenteret for læseren paa næste side. Man vil her finde mægtige kjæmpebiller side om side med biller som „lømmermanden“ (fig. 3) med dens elegant formede, kolossale føehorn og med den besynderlige spøkelsesløper (fig. 8) og med de morsomme, smaa bombarderbiller (fig. 15), der for at forsvare sig utstøter en ildelugtende væske, som eksploderer med et litet smeld — samt med den hellige forbist (fig. 14), de gamle ægypteres hellighetstegn, som man endnu finder avmerket paa de tusenaarige mumiers bryst.

Litt hodebrud.

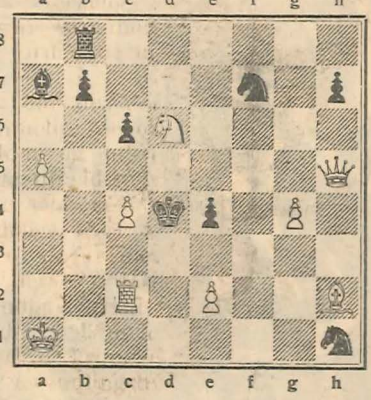
Schakopgave nr. 1686.

Av Chr. Christensen, København. (Original.)

Sort: K, T, 2 S, L, 4 B = 9 br.

Hvit: K, D, T, S, L, 4 B = 9 br.

Hvit begynner og gjør mat i 3 træk.

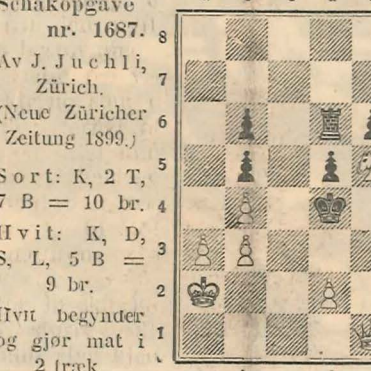
Schakopgave nr. 1687.

Av J. Juchli, Zürich. (Neue Züricher Zeitung 1899.)

Sort: K, 2 T, 7 B = 10 br.

Hvit: K, D, S, L, 5 B = 9 br.

Hvit begynner og gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1684:
1. S f 4 — g 2.

Løsning av gaaden i forr. nr.:
Sicilien — Sibirien.

Løsning av diamantgaaden i forr. nr.:

Hvis den er god og rigtig batter, da ser man smil paa alle læber.

(Det hele):

Det hele aldrig nogen saa, og dog man horer tidt dens stemme; vii man dens maning ei forslaa, kan følgerne bli ganske slomme.

Firkantet nød. 1.

Bokstaverne skal omstilles saaledes, at der i de vandrette rader læses følgende ord: 1. Et norsk mandnavn. 2. Et jodisk kvindnavn. 3. Et redskap til at lukke med. 4. Et mandnavn. Mens der læses følgende ord i de lodrette rader: 1. En gammel by i Norge. 2. En del av et ben. 3. En sjo i Asien. 4. Et svensk kongenavn.

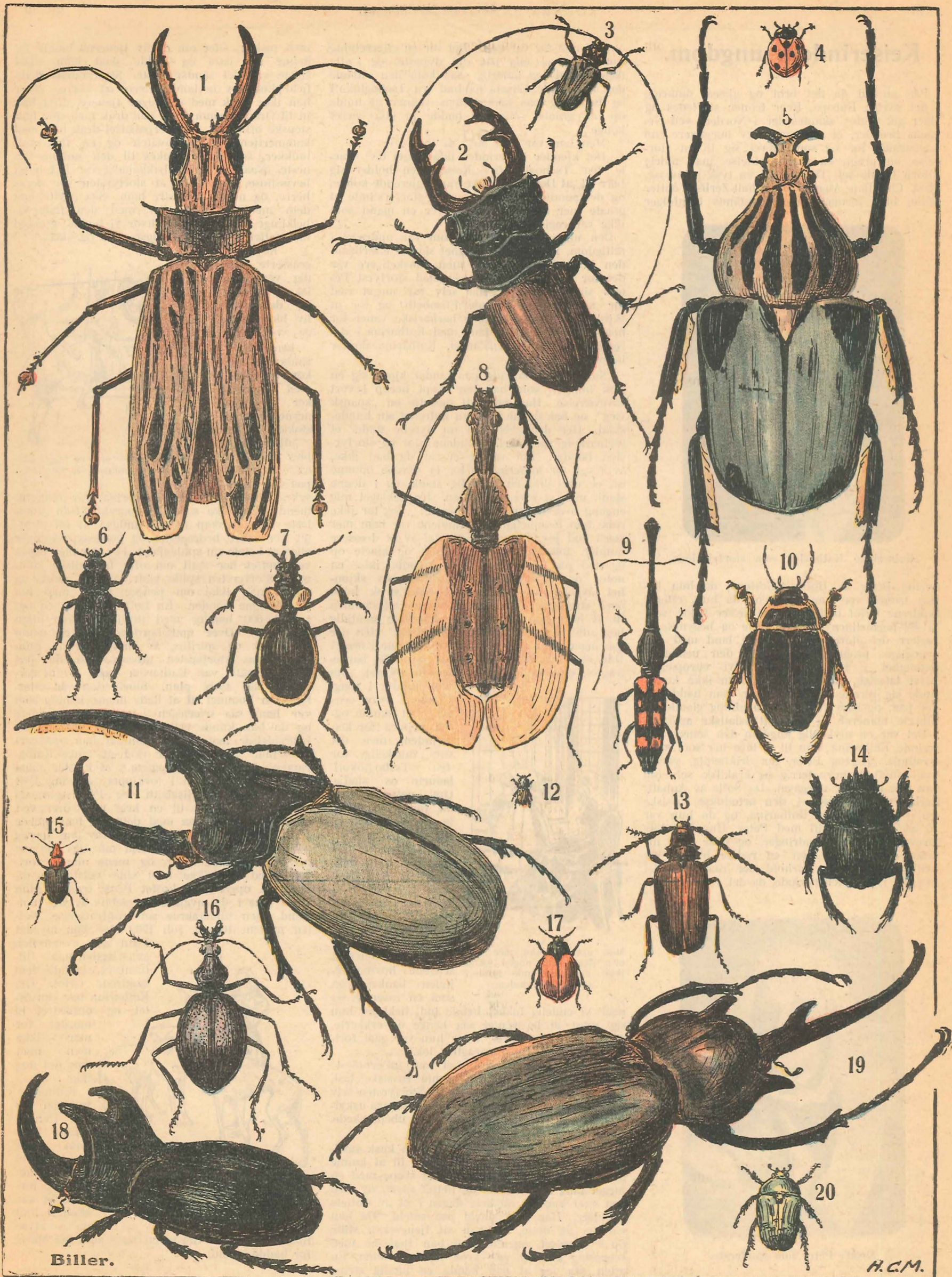
A	A	A	A
A	A	L	L
L	O	O	R
R	S	S	V

Firkantet nød. 2.

Bokstaverne skal omstilles saaledes at der dannes følgende ord i de vandrette rader: 1. En by i Peru. 2. En skikkelse i jodfolkets historie. 3. En by i Jodeland. 4. Et mandnavn. I de lodrette rader læses følgende ord: 1. En elv i Sibirien. 2. En elv i Bayern. 3. En elv i Bayern. 4. En del av et kornaks.

A	A	A	A
E	E	I	I
L	M	N	N
N	R	S	V

1. Træbuk fra Cayenne. 2. Ekhjort. 3. Tømmermanden. 4. Syvflekket Mariehøne. 5. Goliatbille fra Guinea. 6. Dødningsbille. 7. Løpebille. 8. Spøkelseløper fra Java. 9. Eutrachelus temmici fra Java. 10. Vandkalv. Herkulesbille fra Sydamerika. 12. Den barkborende „Typograf“. 13. Træbukken „Garveren“. 14. Den hellige torbist eller Scarabæ. 15. Bombarderbille fra Sydeuropa. 16. Løpebille fra Kaukasus. 17. Poppelbladbill. 18. Næsehornbille fra Brasilien. 19. Elefantbille fra Brasilien. 20. Guldbasse.

Keiserindens ungdom.

Paa en tid da det brøt og gjæret omkring i det øvrige Europa, hvor troner styrtedes og riker gik under, skaptes der i Norden, ved Nevæns bredder, et rike som blev mægtigere end nogen sine før, og som hævet sig til en størrelse, en pragt, en magtfuldhed, man aldrig tilforn hadde set. Det var da en tysk prinsesse, fyrst Christian August av Anhalt-Zerbsts datter Sofie, blev formælet med Ruslands tronfølger

Keiserinde Katharina som storfyrstinde.

hertug Peter av Holstein-Gottorp, da hun besteg tronen ved hans side, og da hun, efterat brødrene Orlof hadde myrdet keiser Peter, selv la sig hermelinen om skuldrene og begyndte at regjere det store land — dette land med den uendelige elendighet i bondehyttene, halvt europæisk, halvt tatarisk, et kjæmpebarn som ikke kunde finde sig tilrette i de nye klær man hadde gitt det paa, og som ved hver anledning glemte de tillærte manerer og viste sit asiatiske ansigt.

Det var en ulykkelig ungdom den senere keiserinde Katharina kom til at leve her som storfyrstinde. Hertug Peter var drikfæddig, yderst raa, lunefuld, hevngjerrig og krakilsk, selv om han slet ikke var ubegavet. Da Sofie av Anhalt-Zerbst var blitt døpt i den ortodokse russiske tro, fik hun navnet Katharina, og da hun var 16 aar, blev hun gift med Peter. Hun har selv skrevet om sine erindringer, og naar man nu læser dem, faar man en række billeder av hvilke besynderlige forhold der raadet i det russiske rike i den periode, da det ved magtbud

Keiser Peter som storfyrste.

kulde ha en anden kultur, man kan si en anden sjæl.

„Det var nogen dager efter fasten,“ skriver Katharina i sin dagbok, „at jeg fik meddelelse

om, at min far var død. Det var en efterretning, som bedrøvet mig paa det dypeste, og i otte dager graat jeg inderlig. Saa kom den ottende dag keiserinde Elisabeths bud fru Tschoglokoiff og bød mig paa keiserindens venner at holde op at graate. Min far hadde jo ikke været konge.

„Men han var min far,“ sa jeg.

„Det kjender keiserinden ikke noget til,“ svarte fru Tschoglokoiff. „Keiserinden holder sig bare til, at Deres far ikke var regjerende konge, og det sømmer sig ikke for en storfyrstinde at graate mer end otte dager over en mand som ikke var regjerende fyrste.“

Den unge, tyske kvinde, som var opdraget i fattigdom, men kultur, vænnet sig vel efterhaanden til hofceremoniellet, men vanskeligere var det for hende at forlike sig med storfyrst Peters simple vaner. Peter selv var meget ræd for sin tante keiserinde Elisabeth, og for at skjule sine unoter og sine barbariske vaner for hende, laaste han sig inde med Katharina i deres leilighet i Vinterpaladset. Katharina skriver herom:

„Storfyrsten har ute paa landet kjøpt sig en flok hunder, som han har slæpt herop i vort soveværelse. Han har latt opsætte en „spansk væg“, og bak denne har han indrettet sin hundestald. Her dresserer han nu dyrene under et forfærdelig spektakel. Hundene gjør og storfyrsten bander. Det værste er, at da han ikke, av frygt for keiserinden, tør la dyrene komme ut, er der altid en frygtelig stank, og i denne stank maa vi sove om natten. Jeg beklaget mig engang over det, men han svarte: „Jeg tør ikke røbe min hemmelighet.“ Hundene var ham mer værd end jeg. Naar han var lei av at dressere hunder, tok han frem en fiolin og klorte op og ned paa strengene. Han kjendte ikke en note, og han trodde at musikkens skjønnhet avhang av, hvor sterkt han strøk buen over strengene. Han tvang os saa allesammen til at høre paa sig, og naar hundene samtidig begyndte at hyle var det forfærdelig. Men der var ingen som vaaget at slikke fingrene i ørene. Han elsket at leke med dukker og andet barneleketøi, og han hadde en mængde av det, som

Man graater ikke mer end otte dager for nogen som ikke er regjerende fyrste,“ sa hofmesterinden.

naar vi endelig lukket hende ind, beklaget hun sig over at ha ventet saa længe og erklærte, at nu skulde vi sove. Naar hun var gaat fortalte storfyrsten sin naragtige lek.“

Forhøveden av keiserhofet var i allerhøieste grad ryggesløse og den gamle russiske last, drikkeriet, var frygtelig utbredt. Storfyrsten selv var den værste av alle og hans hittil noksaa uskyldige fornøielse avløstes av mer ubeherskede. Katharina fortæller herom:

„Storfyrsten hadde en dag hørt en kusk smelde med en svepe, og han fik lyst til at kunne gjøre det samme. Han fik sig en svepe med en meget lang og kunstfærdig flettet snert, og med den øvet han sig nu hele dagen i et av slottets værelser. Han slog smeld paa smeld. Da han var lei av dette, lot han sit tjenerskap stille op i værelset, og nu drev han tjenerne med svepeslag fra den ene krok til den anden. En aften saa jeg at han hadde en blodig stripe lversaa hele ansigtet. Blodet var kommet frem. Jeg spurte ham, hvad der var hendt, men han svarte undvikende, og jeg fik ikke vite, om han var kommet til at ramme sig selv

med pisen, eller om en av tjenerne hadde fat denne fra ham og hadde slaa ham. Det sidste var det sandsynligste. Storfyrstens drikfæddighet blev bestandig værre og værre. Naar han ikke drak med sine egne tjenere, drog han ut til Oranienbaum, hvor han drak med sine holstenske offiserer. I Vinterpaladset drak han med kammertjeneren Karnowitch og en flok kammukker, som bare bruktes til den samme tjeneste. Naar de under bakkanalen var blitt halvt bevisstløse, glemte de at storfyrsten var deres herre, og negtet at lystre ham. Saa prylte han dem med en stok eller med den flate sabelklinge, og slottet, hvor vi bodde, gjenlød om natten av de frygteligste hyl og skrik.“

Koppene grasserte stadig ved hoffet og av drik og det vilde liv blev mange av hoffolkene ofte

sindssyke. Saa kom popene med bonnebøker og tjenerne med stokker og

„djevelen blev drevet ut av kroppen“ paa den sindssyke.

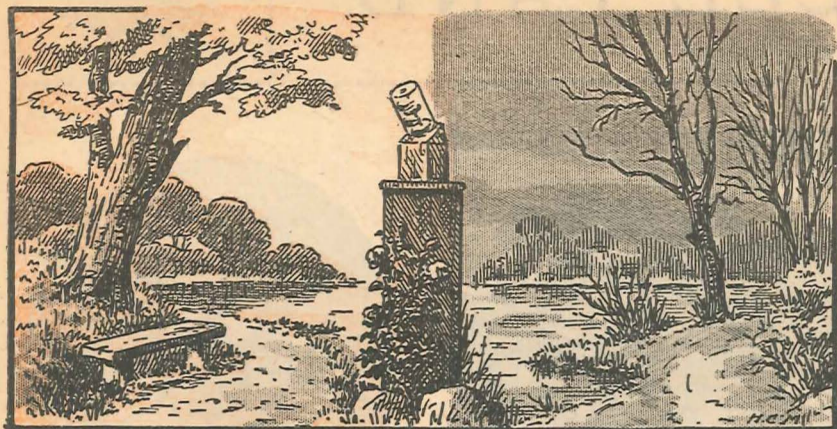
Undertiden, sier Katharina, var vedkommende dog ikke saa helt forrykt. Han simulerte bare galskap for at undgaa at bli straffet for store bedragerier og pengeavlesninger eller at betale sin spillegjæld. For der blev ogsaa ved hoffet her spilt om ofte fantastiske summer. Storfyrsten spilte vildt som de andre, og spilte man ikke om penger spilte man om sine livegne bønder. En hoffherre tapte en nat i spil 600 bønder med dertil hørende atten landsbyer. Over spillebordene stod en damp av tobak og spiritus, av smuds og av hunder. Mens storfyrsten tilbragte sin tid paa denne maate var Katharina optat av at forberede sin store plan. Storfyrsten var efterhånden kommet til at hade denne kvinde som var ham saa overlegen i aandelig henseende og da han kunde rette flere ikke uberettigede bebreidelser mot hende besluttet han, saasnaart keiserinde Elisabeth var død at fange Katharina og la hende indespærre i et kloster. Men Katharina kom ham i forkjøpet. Juledag 1761 døde keiserinde Elisabeth, og Peter gav sig straks til at ruste til en krig med Danmark. Mens han holdt paa med dette — han gjorde som hertug av Holsten-Gottorp krav paa Stesvig — samlet Katharina alle dem om sig som var misfornøidd med Peter, og mens denne fortalte med at drikke med sine holstenere utbrøt det oprør som kostet Peter tronen. Han vovet ikke i det avgjørende øieblik at yde motstand, men underskrev sin tronfravigelse. Natten mellem 16.—17. juli 1762 blev han myrdet i sin seng av en flok av Katharinas tilhengere, blandt dem brødrene Orlof. Om Katharina har anstiftet og opfordret til mordet vet man ikke men man tror det dog ikke.

Storfyrsten som ikke kjendte en note, spilte violin mens hans store hunder akkompagnerte ham med sin hyl og gjøen.

Rusland og hæve det til en magt som det aldrig før hadde naadd.

Katharina var da 33 aar. Hendes første ungdom som hadde været saa ulykkelig var forbi. I 34 aar skulde hun nu styre

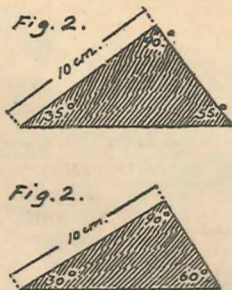
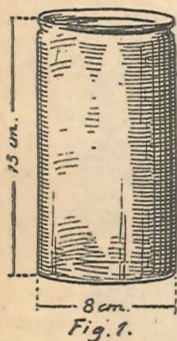

Sommer.

Vinter.

Hvorledes man selv kan lage sig et solur — som viser baade klokkeslet og aarstid.

De naturligste og enkleste ur, man kan ha, er solurene. Disse har da ogsaa vaeret kjendt i mange aarhundreder. Berømte er saaledes de mægtige sol-

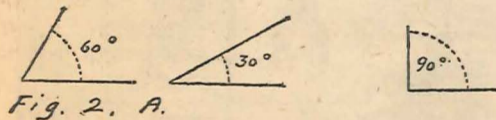
ur av mursten ved indiernes hellige by Benares. Har man imidlertid bare et sylteglas, litt papir, en strikkepinde og en træklods er man istand til selv at lage sig et solur som ikke alene viser klokkeslet, men ogsaa angir aarstidene.

Sylteglasset bør helst være omtrent 15 cm. høit og 8 cm. i tvermaal (fig. 1). Det skal staa paa en træklods som lages efter de her opgitte maal og med de forlangte vinkler. Klodsens flater skal som fig. 2 viser danne bestemte vinkler med hverandre, nemlig henholdsvis 90, 60 og 30 grader (fig. 2 A).

Klodsens skal til et glas av nævnte størrelse være 12 cm. lang (fig. 3), og bredden paa den øverste skraa flate, hvorpaa glasset skal staa, er vel 10 cm.

Fig. 4 viser et solur, tænkt skaaret midt igjennem, og bokstaverne betegner de forskjellige deler som nu skal omtales. For bedre at forstaa tegningen sammenlignes den stadig med fig. 8.

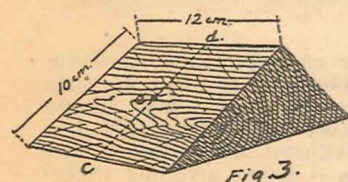
Man lager et slags trælok (A), og i midten av dette børes et hul, hvori der anbringes en middeltykk strikkepinde (B) ved hjælp av lak.

Strikkepinden bør helst naa omtrent glassets bund, som jo vender opetter, og paa dens frie ende fastkæbes et stykke kork (C), som igjen limes fast til bunden i glasset.

Strikkepinden bærer paa midten en rund skive (D), litt mindre end glassets tvermaal. Kan man skaffe sig en blikplate er dette bedre end en av træ, da den ikke „slaar“ sig. Nøiagtig plan maa den ialfald være.

For at holde skiven i stilling fastlimes en kork- eller træbrik omkring strikkepinden paa begge sider av den (E—E).

Alt efter Solens forskjellige stillinger paa himlen flytter strikkepindens skygge sig paa glasvæggen. Skal den optræ som urviser, maa der paa glasvæggen anbringes en „urski-

ve“, men av særegen slags. Denne bestaar av to papirstrimler, laget av gjennemsigtig tegnekopi-

papir (oljepapir), 1 1/2 cm. brede og litt længer end halvdelen av glassets omkreds (F—F).

At faa inddelt og anbragt disse strimler rigtig er av megen vigtighet.

Frengangsmaaten er følgende:

I nøiagtig, fuld størrelse tegner man omhyggelig glas, skive og strikkepinde op (som fig. 4) og avsetter paa begge sider av skiven D ved hjælp av vinkelmaaleren (fig. 6 og 6 A) en vinkel paa 23 1/2 grad (se G—G i fig. 4 og fig. 7).

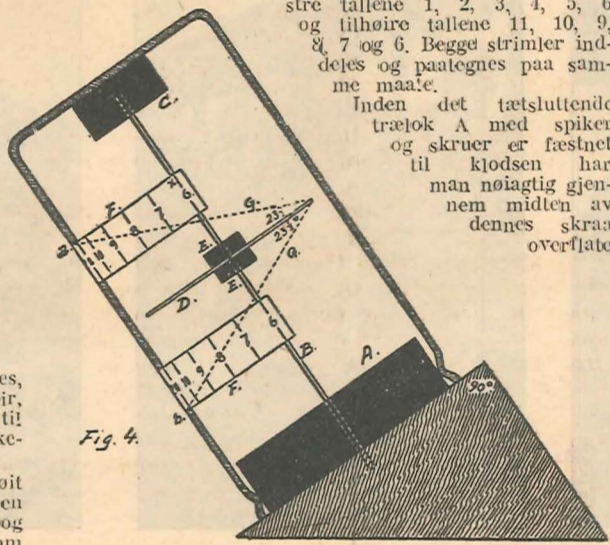
Vinkelbenenes endepunkter paa glasvæggen (a—b) avmerkes og maales nøiagtig i millimeter. Efter maalet

fra tegningen avsettes derefter med en fin blækstrek tilsvarende merker a—b paa selve glasset. Der maales f. eks. fra bunden i glasset til merket a og derefter til b.

Nøiagtig ved disse to punkter skal henholdsvis den øverste kant av den øverste strimmel og den nederste kant av den nederste papirstrimmel anbringes, foreløbig bare løst med et par oblater eller lignende. Saa kikker man med et øie langs den ene ende av en av papirstrimlerne, forbi strikkepinden til den anden ende av strimlen og omvendt og setter to merker x paa strimlen som derefter tas av og deles i 12 like store deler (fig. 5) mellem de to merker.

I midten sættes tallet 12, til venstre tallene 1, 2, 3, 4, 5, 6 og tilhøire tallene 11, 10, 9, 8, 7 og 6. Begge strimler inddeles og paatregnes paa samme maale.

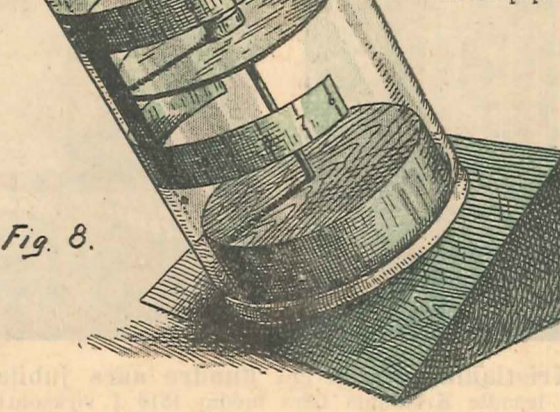
Inden det tætsluttende trælok A med spiker og skruer er fæstnet til klodsens har man nøiagtig gennem midten av dennes skraa overflate

trukket en linje c—d (fig. 3) parallel med klodsens sidekanter.

I to meters afstand fra apparatet og til den med „syd“ betegnede side (fig. 4) sættes et tændt lys paa en forhøining, og lyset flyttes nu frem og tilbage i sideretning (til høire og venste), indtil strikkepindens skygge nøiagtig falder sammen med linjen c—d (fig. 3), hvorefter de to papirstrimler varig fastkæbes i den rigtige høide og saaledes at skyggen peger nøiagtig like paa 12-streken. Man maa passe paa ikke at gjøre strimlerne for fugtige ved paaklstringen, da de ellers let vil strække sig og gjøre uret unøiagtig.

Tallet 12 paa de to strimler forbindes med en liten 1 cm. bred papir-

strimmel (fig. 8), og naar man derefter har overstrøket saavel glas som strimler med en klar shellakopløsning — om en saadan for tiden kan faas — er soluret færdig til opstilling.

I et værelse med sydsol kan uret godt stilles op i nogen afstand fra vinduet. Det maa paases meget

noie at underlaget, hvorpaa klodsens anbringes, staa aldeles vandret.

Opstillingen foretages ved middagstid i solskin og helst saa nær 21 mars eller 23 september som mulig. Den nøiagtige sydretning findes for eksempel ved hjælp av et rigtig visende lommeur.

Med dette foran sig begynder man allerede litt før

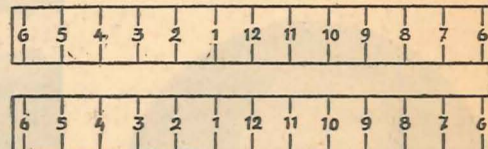

Fig. 5.

klokken 12 at følge solen ved at dreie hele apparatet, saa at strikkepindens skygge stadig viser paa 12. I det øieblik, da det nøiagtig visende uret er præcis 12, lar man apparatet bli staaende og sørger for, uten selvfølgelig at forskyve det, at faa det va-

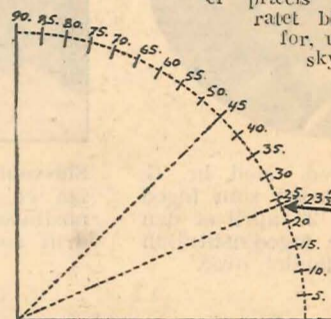

Fig. 6.

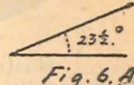

Fig. 6, A.

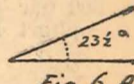

Fig. 6, A.

rig fæstnet til underlaget. — Fra nu av viser skyggen av strikkepinden saakaldt sand soltid, der som regel bare avviker litt fra borgerlig middeltid.

Aarstidernes vekslon kan man følge paa den runde skive paa strikkepindens midte.

Om sommeren er den belyst oventil, om vinteren nedentil, og to ganger om aaret, nemlig ved jevndøgntid, 21 mars og 23 september, stryker solstraaerne netop langs skivens flater, saa at skyggen, den kaster paa papirstrimlen, viser sig som en til skivens tykkelse svarende smal stripe.

Et saaledes opstillet solur kaldes et ækvatorialur, fordi dets akse er parallel med verdensaksen, i hvilken hvert punkt er like langt fra himmelækvatoren, og opstillingen svarer saaledes til den, de store teleskoper har paa de forskjellige astronomiske observatorier.

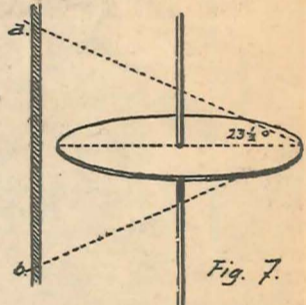
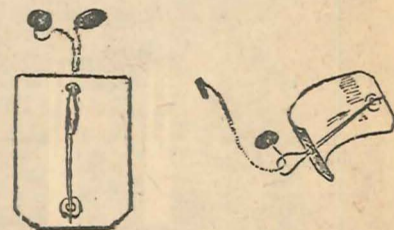

Fig. 7.

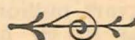
En fiks, liten tryllekunst.

Til bruk ved utførelsen av denne lille, fikse „tryllekunst“ tar man et stykke kartong som er 20 centimeter høit og 10 centimeter bredt, og borer i det et hul ovenil og et nedentil som vist paa billedet. Gjennem det øverste hul trækker man en traad, hvis to ender man knytter sammen paa kartongens bakside, saa traaden danner en løkke som/ naar omtrent midtveis mellem de to huller. Gjennem løkken fører man en anden traad, hvis to ender trekkes

gjennem det nederste hul paa kartongen, og naar traadenderne er ført gjennom hullet, binder man en stor knap i hver av dem.

Man leverer saa hele apparatet til en av sine venner og spør om han er istand til at frigjøre traaden med de to knapper fra kartongen og den anden traad uten at ta knapperne av, gjøre hullet i kartongen større eller rive nogen av traadene over. Har han saa prøvet forgjæves en stund, tar man kartongen, bøier den som vist tilhøire paa billedet, trækker løkken gjennom hullet om paa kartongens bakside, hvorefter man med største letthet kan utføre kunststykket paa de stillede betingelser.

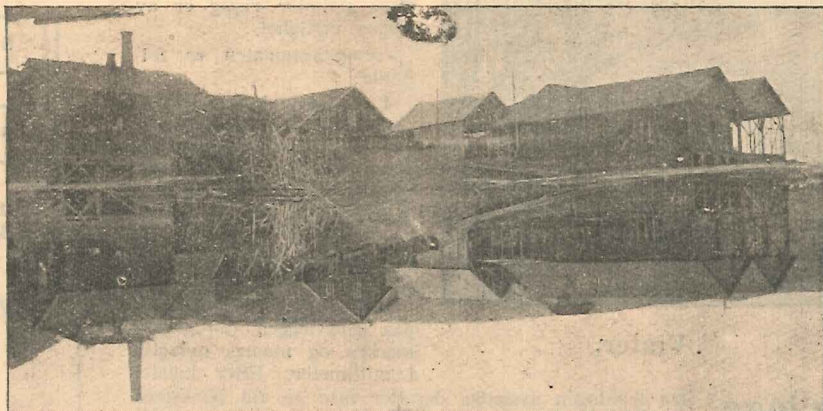

NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.

Norges sidste foged. Med hr. C. H. Hoffeldts fratreden som foged i Aust-Agder fylke 20. april er den ca. 300 aar gamle fogedinstitution ophørt hele landet over.

Eidsvold dampsg og høvleri som nedbrændte nat til skjærtorsdag. Det saa en stund farlig ut ogsaa for den nærliggende jernbanestation, posthuset og apoteket, men ilden begrænsedes dog til den nævnte bedrift som led en skade av bortimot en halv million kroner. — Fot. Holmsen.

Ullensaker nye sogneprest. provst i Brønnøy H. E. Vadstrand, er ca. 60 aar gammel, blev teologisk kandidat 1890 og har siden 1900 været prest.

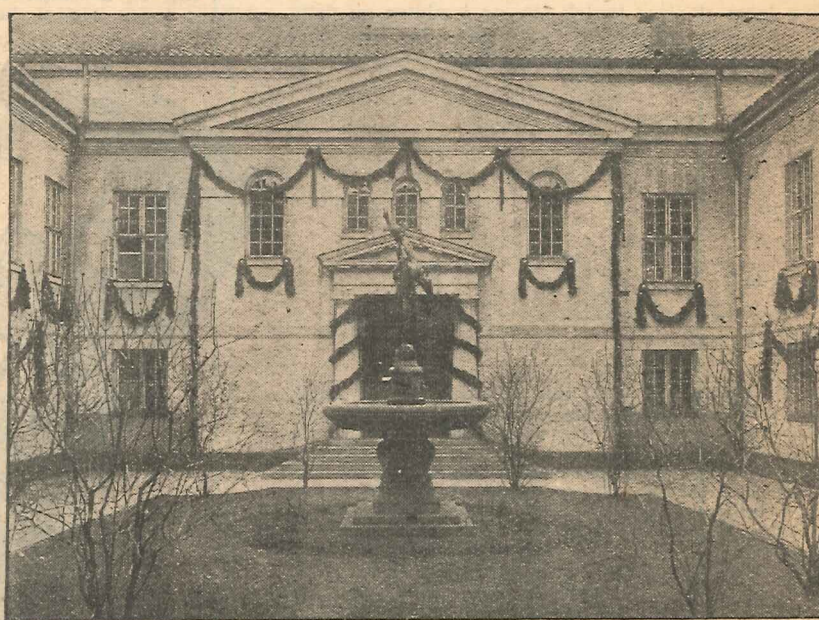
Flyverløjtnant Tancred Ibsen ved ankomsten til København efter at ha fløjet fra Kjeller. Hr. Ibsen ses tilhøre (med cigarett), tilvenstre staar hans mekaniker hr. Leif Lier. De norske flyvere vandt sig som bekjendt megen hæder ikke bare ved sine vellykte langfarter men ogsaa ved sine dristige præstationer under det store, skandinaviske flyverstevne.

Den amerikanske flyver løjtnant Batts som nu opholder sig i Norge for at demonstrere Curtiss flyvebaat. Herfra gaar turneen til Danmark og Sverige. Løjtnant Batts er en av Amerikas dygtigste flyvekunstnere.

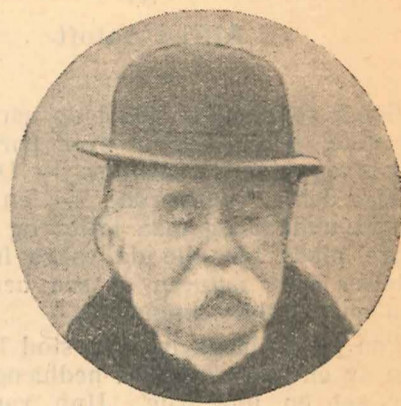
Paaskereisende vender tilbage fra høifjeldet hvor alle hoteller og sanatorier var overfyldt og begejstringen over opholdet var stor. Det norske folk har i det hele taget i høifjeldstrakterne en vidunderlig, helsestyrkende rigdomskilde. Det er bare sørgelig, at de som mest trænger det paa grund av de stive priser etc. ikke har raad til at søke ditop. — Fot. Neupert.

Da Kristiania børs feiret hundre aars jubilæum.

Fem aar efter Norges løsrivelse fra Danmark traadte Kristiania børs medio 1819 i virksomhet, og skjønt det var en overmaade vanskelig tid for vor forretningsverden stod i 1829 børsbygningen færdig. Den utgjør endnu en del av det nuværende kompleks (se den forreste del paa billedet tilvenstre), som i 1910 fik sin sidste store utvidelse hvorved man foruten prægtige lokaler ogsaa fik den vakre, intime børshave som ses paa billedet tilhøjre. Da Kristiania børs blev oprettet, var hovedstaden en liten by paa ca. 10.000 mennesker. Nu har den over en kvart million foruten de titusener som bor utenfor byen og som ved sit virke hører den til. Utviklingen har efterhaanden gjort Kristiania til en handels- og sjøfartsby av fremragende rang i Norden. Børsens og forretningslivets plads i denne utvikling rettelæggjes paa en interessant maate i det for anledningen utsendte jubilæumsskrift, likesom man her faar et instruktivt indblik i børsens betydningfulde virksomhet gjennom det forløpne hundre aar. Den straalende festlighet hvormed jubilæet fornylig feiredes dannet ogsaa en talende illustration hertil, og det hele gir gode løfter for børsens fremtid. — Fot. Skarpmoen.

Naar freden skal sluttes.

Fredskonferansens firemandsraad hvis enighet ofte har været truet.

Det har mangen gang holdt haardt at faa de motstridende meninger paa fredskonferansen forsonet, og gjentagne ganger truet uenigheden med at sprænge ententen. Tilslut skedde det ogsaa paa grund av uoverensstemmelserne ang. Italiens krav paa Fiume. Fra venstre: præsident Wilson, den italienske ministerpræsident Orlando, Lloyd George, Clemenceau. Striden mellem Wilson og italienerne ventedes dog bilagt.

De forholdsvis lyse utsigter for en nogenlunde snarlig fredsslutning som tiden opunder paaske bød paa skulde ikke bli av lang varighet. Ved efterretningen om at firemandsraadet i Paris endelig var bliet enig om de fredsbe- tingelser som skulde forelægges Tyskland, pustet verden ut i befrielse, forsaa vidt som man deri saa et mægtig skridt i retning av knu- tens løsning — hvorledes saa denne løsning end maatte bli, og humøret steg end yderligere da man erfarte, at den tyske regering var indbutt til at sende sin fredsdelegation til Versailles i slutten av april. Men saa sank barometret igjen pludselig ved tyskernes forsøk paa at gjøre vanskeligheter med hensyn til op- nævnelsen av sendebud. Som en blodig fornærmelse optok ententen deres forsøk paa at spille fire- mandssraadet paa næsen ved hjælp av nogen underordnede embeds- mænd, der nærmest maatte betrag- tes som kurerer. Det hele op- løste sig imidlertid som et klodset komediespil der ingenlunde bidrog til at hæve den tyske regjering an- seelse. Denne fandt det nemlig al- likevel raadeligst at sende en vir- kelig fredsdeputation med utenriks- minister Brockdorff-Rantzau i spid- sen og ledsaget av en mægtig stab av sakkyndige og pressemænd. Saa syntes det da endelig at skulle bli, og i spændt forventning møtesaa nu verden det store møte mellem

En forløper for fredskongressen i Versailles. I jernbanen paa veien til Spa hvor han skulde konferere med marskalk Foch om Danzig- spørsmålet raadslaar Erzberger (tilv.) med borgermesteren i Danzig og andre ledende tyskere om det svar man skulde gi Foch paa hans krav. Tvisten som holdt paa at taen skjæbnesvanger vending blev som man vet bilagt, idet man fandt en for begge parter smakelig løsning, og det blev tat som et godt varsel for de fredsforhandlinger, verden nu venter paa i stor spænding.

seierherrer og besejrede paa det hi- storiske sted, hvor tyskerne for 48 aar siden hadde slaat som haard- hjertede og overmodige seierher- rer overfor det dengang saa ulykke- lige Frankrike. At ententens freds- betingelser ikke kunde være milde, hadde man forlangst forstaat, og det var paa forhaand klart, at det svære oppgjør vilde fremkalde vo'd- som uro over hele Tyskland — og kanhænde ogsaa andensteds med. Mens man endnu spændt ventet paa fredsbe- tingelsenes offentliggjøre- se, kastedes verden imidlertid ut i en ny sensation, og dennegang gjaldt det en skjæbnesvanger uover- ensstemmelse mellem seierherrene selv. Aarsaken var det yderliggaa- ende italienske krav paa den kroa- tiske Adriaterhavsby Fiume, som vistnok er en gammel italiensk by, men som ifølge Wilsons mening burde sikres det nye sydslaviske rike som en nødvendig og natu- rlig havneby. Uoverensstemmelsen mellem Wilson og Orlando førte til, at italienerne brøt laget og reiste hjem til Italien for at forelægge saken for det italienske parlament. Dermed var fredskonferansen kom- men ind i en yderst akut krise, som i det øjeblik da denne artikkel blev skrevet truet med at kunne faa de mest vidtrækkende, uanedede følger. Inden de kredser som ikke ønsket det europæiske kaos større end det i Norge var haabet man dog paa en bilæggelse av tvisten.

Fra processen mot den franske senator Charles Humbert i Paris. Humbert er beskyldt for at ha mottat ti millioner frank av Tyskland, for med disse penger at kjøpe bladet „Le Journal“ i Paris. Det var me- ningen at „Le Journal“ skulde virke for en fransk-tysk separatfred og efter krigen for en økonomisk tilnærmelse mellem de to lande. Den mistænkelige transaksjon fandt sted i 1917 da man allerede var temmelig træt av krigen i Tyskland, og da man der frygtet for at fienderne ef- ter krigen skulde avskjære Tyskland fra at faa raamaterialer. Paa an- klagebanken ses fra venstre til høire: Pierre Lenoir og Desouches, som begge er medansvarlige, samt Charles Humbert.

En mindegudstjeneste i St. Gervais-kirken i Paris. Langfredag 1918 var pariserne utsat for den frygtelige ulykke, at en av granaterne fra den langtrækkende tyske kanon ramte kirken i St. Gervais, en av de æld- ste og mindstrikkeste kirkebygninger i den franske hovedstad. Det var gudstjeneste og kirken var full av mennesker. Granaten var i sig selv ikke synderlig farlig, da den bare rummet litet sprængstof, men ved anslaget rev den ned et stort stykke av kirkemuren, og derved dræptes 77 personer. Indignationen i Paris var uhyre. Nu er det gaat et aar siden da, og paa aarsdagen for ulykken holdtes i kirken en stor sørge- gudstjeneste forrettet av erkebisp Amette i Paris.

En mor.

Av

Alfred Aaftoft.

Solen som skinte deilig og varmt utgjød sit rike, gyldne skjær over parkens buskads og blomsterrabatter. — Det var en rigtig deilig sommerdag — en dag, da sindet uvilkaarlig maa løftes og man maa gjøre plads for alle de vakre indtryk og følelser som naturen er saa uendelig rik paa en solfyldt sommerdag.

Paa en av bænkene som stod litt i skyggen av en stor sørgepils nedhængende gren sat en ung frue. Hun var klædt i en nydelig hvit sommerkjole som sluttet godt til hendes ypperlige figur, og ved siden av hende stod en fiks liten barnesportsvogn, mens dens indehaver, den lille, fireaarige Nelly, sprang muntert omkring og plukket smaa, hvite stener op fra gruset og med megen akkuratess og omhyggelighet samlet dem op i sit leketøispand.

Nelly Willsted, som var den unge mors navn og efter hvem den lille piken var opkaldt saa et øieblik op fra den boken, hun sat og læste i. Hun lot likesom i tanker haanden gli henover øinene, og det kunde se ut som om hun mindedes et eller andet, som om noget av bokens indhold uvilkaarlig gav hende grund til ettertanke.

Var det kanskje tanker om hendes barndoms- og ungdomstid, hvor hun levde alle de lyse og lykkelige aar hos sine pleieførelde, den rike og ansete skibsreder Ove Dyhring og dennes hustru som ikke selv hadde nogen barn, men av kjærlighet hadde antat Nelly som sit eget og vist hende al den godhet som det paa nogen maate staar i menneskelig magt at kunne yde.

Eller tænkte hun kanskje paa hin lykkelige tid, da hun lærte den unge doktor Willsted at kjende, den samme, hvis hustru hun senere var blitt og nu paa det sjette aar levde i et fuldkommen lykkelig egteskap med?

„Se, mor, nu har jeg tyve!“ utbrøt lille Nelly og viste triumferende moren spand med de opsamlede stener.

„Nei,“ svarte fru Willsted leende, idet hun talte dem — „der er bare tolv, lille Nelly.“

„Ja, men tolv — er ikke det næsten likesaa mange som tyve?“ spurte den lille, idet hun kikket forventningsfuldt op paa moren for at høre svaret paa det litt indviklede spørsmål.

„Jo omtrent, lille ven,“ sa hun beroligende og klappet henover det lille lyshaarede hode — og snart efter var den lille igjen ivrig optat med at samle stener.

Et øieblik efter kom en fattig klædt kone forbi bænken, hvor fru Willsted sat med sin lille pike, og i det samme hun fik øie paa en lille piken, stanset hun og blev staaende, idet Nellys lek syntes at interessere hende meget.

Den fremmede konen saa ut til at være omtrent femti aar, men man saa straks at hun var blitt ældet før tiden. Klærne var gamle og slitte — ja, næsten fillete, og hendes haar var ikke frit for at stikke frem i nogen uordentlige tjavser under den av sol og regn medtatte haal.

Hun rykket likesom forsigtig litt nærmere for at kunne iagttå lille Nelly bedre, mens denne fremdeles var optat av sine smaa stener.

Da Nelly fik øie paa den gamle konen, viste hun hende triumferende sit spand.

„Mor sier at tolv er næsten likesaa meget som tyve —“ utbrøt hun med en meget betydende mine.

„Er det det, min stump,“ svarte den

fremmede, idet et smil blottet hendes endnu pene tænder.

„Ja —“ svarte Nelly og nikket eftertænksomt — „mor kan tælle til hundre; og naar jeg blir stor skal jeg gaa paa skolen og saa skal jeg ogsaa lære at tælle til mange — mange — ikke sandt, mor?“ spurte hun og vendte sig mot moren.

„Jo, det skal du — men reis dig nu og kom bort til mor —“ sa fru Willsted, idet hun øiensynlig ikke likte at den lille gav sig i snak med den fremmede kone, som ikke var fri for at lugte litt av brændevin.

Nelly reiste sig lydig op og hoppet bort til bænken; men den ukjendte kone syntes ikke saa let at ville gi slip paa det ny-stiftede bekjendtskap og nærmet sig bænken og satte sig paa den motsatte ende.

„Fruen tillater vel at jeg sitter her litt og hviler mig?“ spurte hun høflig, idet hun med interesse og nysgjerrighet skottet paa fru Willsteds pene klær, den lille vognen og det hele.

„Bevares vel — bænken er for alle her i parken,“ svarte Nellys mor, idet hun atter slog op boken, men ved at kikke over bladene kunde hun iagttå den fremmede, hvis øine stadig hang ved Nelly og hendes lek.

„Jeg er saa forførdelig glad i barn,“ sa den fremmede, idet hendes øine fik liv og der kom likesom endel foryngelse i hendes blik — „de er saa søte i den alder — de kjender jo intet til livet og alt det onde som er til for at ødelægge menneskene. Hvor gammel er fruens lille pike?“

„Hun er fire aar,“ sa fru Willsted.

„Fire aar — fire aar —“ gjentok den anden, mens hendes blik syntes at søke langt bort — „fire aar — ja, saaledes var det vel omtrent ogsaa min lille pike var, da jeg mistet hende — eller da hun mistet mig —“

„Har De hat en liten pike som De har mistet?“ spurte fru Willsted interessert, idet hun saa op fra boken. Det var likesom der var noget ved denne kvindes maate at tale paa som fængslet hende. „Er det mange aar siden hun døde?“ spurte hun videre.

„Hun døde ikke — hun døde ikke —“ svarte den fremmede — „de tok hende fra mig — de — rev — hende — brutalt — ut — av — mit — hjerte —“ fremstammet hun, mens taarerne kom op i øinene hendes og de magre hender uvilkaarlig knyttet sig under sjålet.

„Hvem tok hende?“ spurte fru Willsted halvt uforstaaende, halvt forskrækket over den bevægelse og den sidsstemning, den anden var kommet i ved at tale om sit barn.

„Hvem som tok hende fra mig? spør De om, frue!“ Det gjorde de, som har magten som er sterkere end en mors kjærlighet — en magt, som river brutalt det baand over som binder et ungt morhjerte til sit barn — hører De — det barn, som hun har født med smerte — det — barn — hun — har — elsket — og trykket i sine armer —“

„Hvem har en saadan frygtelig magt?“ spurte fru Willsted og knuget uvilkaarlig Nelly tættre ind til sig. „En slik magt hører da bare døden til.“

„Døden —“ gjentok den anden — „ja, bare det var døden som hadde tat min lille pike — mot den kan man ikke trodse, den gjør ikke forskjell paa rik og fattig — nei, vergeraadet var det som tok hende fra mig, dengang min forstand formørkedes av sorg over at min mand, min lille pikes far, kom ulykkelig av dage. Dengang tok de Nelly fra mig,“ gjentok hun med brutt stemme, „de trodde ikke at jeg vilde kunne komme til at forsørge hende, og jeg blev gjort umyndig og lagt paa et hospital,

mens mine slegtninger paa mine vegne fraskrev mig retten til mit barn, som jeg aldrig har set siden.“

Fru Willsted hadde hele tiden sittet og set medlidende paa den stakkars forpinte kvinde, hvem skjæbnen hadde været saa haard imot.

„Ja, inen senere, lyktes det Dem saa ikke at faa Deres lille pike igjen?“ spurte hun.

„Senere —“ gjentok hun og rokket sørgmodig med hodet frem og tilbake — „nei, da var det forsent. Da jeg efter to aars forløp kom ut fra hospitalet, da sa de mig at min lille pike var blitt bortadoptert og sikkert vilde faa det godt. — Jeg tryglet og bad og forsøkte mange steder, men jeg hadde for altid mistet min morsret. Menne-skene saa i mig bare et vrak — men det var usandhet —“ ropfe hun pludselig og slog sin knyttede haand haardt ned mot bænken, saa lille Nelly kröp forskrækket ind til moren — „jeg var ikke mer vrak, end jeg kunde ha forsørget mit barn — men siden den tid gik det nedover bakke med mig — jeg begyndte at drikke — dri-ke for at glemme mine sorger og kvaler som martret og pinte mig som luende ild — og — jeg — blev — et — vrak —“

„Ja, men det kunde jo være at Deres lille pike fik det godt den gangen —“ forsøkte fru Willsted at trøste hende.

„Nei, et barn kan aldrig faa det saa godt og hjertevarmt som hos sin egen mor,“ svarte hun, idet hun likesom i tanker tok lille Nellys armer og kjærlig og varsomt klappet opover dem. „Ingen kan som en mor putte den lille i sengen — ingen kan som en mor, naar barnet er blitt større, faa sorgen til at stilne eller glæden til at lyse i de klare øine — jeg — fik — bare — ikke — lov — til — det —“ tilføide hun tungt og lot hodet falde ned paa brystet.

„Stakkars Dem, De har sandelig gjennom-gaaat meget,“ svarte fru Willsted bevæget, mens en taare blinket i hendes klare, gode øine.

„Det er to og tyve aar siden —“ sa den fremmede stille — „i to og tyve aar har jeg gaat og længtet efter barnet mit — i to og tyve aar har jeg hver aften, naar jeg har lagt mig og hver morgen, naar jeg vaaknet, bare hat hende i tankerne. — De sa den gang til mig at de ikke visste hvem som hadde faat mit barn fra barnehjemmet, de sa at hun var adoptert hemmelig — men det var ikke sandt — det — var — ikke — sandt —“

„Mor, hvorfor er damen saa bedrøvet?“ spurte Nelly efter at hun hadde staat og betraktet den fremmede en stund.

„Damen er ikke bedrøvet, lille Nelly,“ svarte hendes mor. „Lek videre med dit spand og la mig se, hvor mange stener du kan samle til mor.“

I det samme saa den fremmede konen op.

„Nelly? Heter hun ogsaa Nelly?“ spurte hun ivrig. „Det het min lille pike ogsaa! Aa — faar jeg ikke lov til at holde den lille paa fanget, bare et minut?“ spurte hun, mens der kom noget i hendes øine som bevirket, at en mor som selv kjendte hvad morkjærlighet vilde si, umulig kunde si nei. „Jeg har en avis i lommen,“ tilføide hun, „den kan jeg lægge paa fanget, saa den lille ikke skal smutse til sin hvite kjole paa mine klær.“

„Det behøves ikke,“ sa fru Willsted og tok lille Nelly i sine armer og løftet hende over i fanget paa den glædesstraalende kone — „en mors fang kan aldrig volde et barn skade.“

„Hvor søt og fin du er,“ sa hun, idet hun halvt med ærefrygt betraktet den lille.

„Ja, jeg har en fingerring,“ svarte Nelly, idet hun stolt viste sin lille haand frem, hvorpaa der paa en av fingrene sat en

liten guldring. „Og saa har jeg ogsaa denne her —“ tilføide hun, idet hun puttet sin haand ned paa brystet og trak frem et litet halssmykke som paa grund av kjedets længde skjulte sig under kjolen.

Smykket var formet som et litet guldhjerte, hvori der sat to smaa, røde stener og hvorpaa der sirlig var indgravert navnet Nelly og bokstaverne M. H. S.

„Er den ikke ogsaa fin?“ spurte Nelly og viste frem halssmykket.

Den fremmede stirret ufravendt paa medaljongen — det var med et som om det gik rundt for hendes øine — parken, træerne og bænken, hvorpaa hun sat, for her i sin rystende haand sat hun og holdt den medaljongen som hun for mange aar siden hadde hængt om halsen paa sin lille Nelly, den samme medaljong, hvorpaa hun hadde latt Nellys navn og de tre bokstaver indgravere: M. H. S., som betydde „Mit Hjertes Skat“. — Fra medaljongen lot hun øinene gli bortover fru Willsted som smilende sat og betragtet hende. — Nei, der var ingen tvil mulig — det smilet kjendte hun jo — vilde selv efter mange aars forløp ha kunnet kjende det blandt tusen andre.

„Den lille medaljongen interesserer Dem nok?“ sa fru Willsted.

„Aa — ja —“ svarte den anden saa rolig det var hende mulig — „det er nok Deres datters navn som staar der, men hvad betyr saa de tre bokstaverne?“ tilføide hun forskende, idet hun betragtet den lilles mor.

„Det vel jeg ikke,“ svarte hun. „Medaljongen har oprindelig tilhørt mig fra jeg var ganske liten, idet jeg nemlig ogsaa heter Nelly, men bokstavernes betydning er aldrig blit mig forklart, da mine pleieførelde alltid fortalte mig, mens jeg var barn, at det var en gave fra en god fé og at den vilde bringe lykke med sig, naar jeg bar den. Jeg tror, de har hat ret i det, for lykken har alltid fulgt mig til denne dag!“ svarte hun og klappet Nelly kjærlig over haaret.

„Ja — gid — lykken — aldrig — maa — svigte — Dem —“ fremstammet den fremmede — „og Gud velsigne lille Nelly —“ her klappet hun likesom moren lille Nelly over haaret, og likesom drevet av en uimotstaaelig magt trykket hun for et øieblik sit barnebarn til sit hjerte.

„Naa, lille Nelly — nu maa vi nok hjem til far, saa han ikke skal savne os, naar han kommer hjem! — Kan du neie pent til damen og si farvel —“ formante fru Willsted, mens hun gjorde den lille sportsvogn istand.

Lille Nelly gjorde som moren sa og snart efter sat hun i den lille vognen.

„Farvel og lev vel,“ sa fru Willsted, mens hun trykket en pengeseddel i haanden paa hende, hvorpaa hun fjernet sig med vognen.

Den fremmede reiste sig op og strakte henderne ut efter de bortdragende som for at holde dem tilbake, men sank saa ned paa bænken igjen.

Lykkelig — indtil — denne dag! Var det ikke saaledes, hun hadde sagt? — Atter lød hendes gjenfundne datters ord for hendes ører. Jo, hun var sikkert lykkelig over sit barn og lykkelig over at kunne la sit unge morhjerte utøse al sin rike kjærlighet der sprudlet som en varm kilde — mor-kjærligheten, som evig og uutslukkelig alltid har den samme retning — barnet.

„Nei —“ hvisket den paa en gang bedrøvede og lykkelige kvinde — „det vilde være en forbrydelse, hvis jeg gav mig tilkjende — jeg, vraket av et menneske — men Vorherre har været god — jeg har endnu en gang faat lov til at se mit barn og trykke mit barnebarn til mit hjerte.“

Saaledes vedblev den av skjæbnen hardt rammede kvinde at gjenta for sig selv, og mens dagen svandt langsomt og trænes skygger ved solens nedgang blev lange og uformelige, sat hun fremdeles alene paa bænken i den lune sommeraften.

Da opsynsmanden tidlig næste morgen foretok sin runde gjennom parken, saa han

paa en av bænkene en litt sammensunken kvindeskikkelse. Ved første øiekast saa det ut som om hun sat og sov, men ved nærmere eftersyn viste det sig at hun ikke længer var blandt de levendes tal. Med et lykkelig, frigjort smil om munden var hun gaat stille bort — et hjerteslag hadde gjort ende paa hendes liv.

Din brors hustru.

Av

H. Courths-Mahler

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

Disse to værelser var bare adskilt ved portierer, og man kunde tydelig høre hvert ord av samtalen mellem mor og søn, skjønt de ikke talte særlig høit.

„Mor, faar jeg be dig om i det mindste at forskaane dig for dine taapelige moralprækener. Dem faar jeg sandelig nok av. Jeg holder paa at drukne i fars formaningslaler — og hvert aandedrag hos min dydige fru gemalinde er ogsaa en protest mot mit levesæt. Hvis du ikke derfor har noget andet at si mig, saa behøvede du sandelig ikke ha vækket mig av min middagslur og ha slæbt mig herind i dit allerhellegste,“ sa Rudolf netop.

Da Juanita hørte disse ord, vilde hun hurtig gaa ut igjen; men hendes svigerfar holdt hende tilbake med lynende øine og slap ikke hendes haand. Samtidig gjorde han et bydende tegn til hende at tie. Saaledes stod de begge ved siden av hverandre og blev vidne til følgende samtale mellem mor og søn.

„Bli dog, Dolf —“ sa fru Helene indtrængende — „du maa høre paa mig; jeg ser dig saa sjelden, saa jeg maa benytte anledningen. Jeg raader dig indtrængende til i det mindste at være forsiktig nu indtil Juanitas fødselsdag. Husk paa, at naar du først har formuen i dine hender, saa kan du gjøre hvad du vil. Nita er jo saa uerfaren i pengesaker, saa du behøver ikke at frygte for indvendinger fra hendes side. Men din far gaar omkring med en mine som lar mig frygte for at han vil spille dig et puds, hvis du ikke for alvor tar dig sammen og spiller rollen som den solide mand. Jeg har desværre ikke mer indflydelse over ham. Vær dog fornuftig; du maa da kunne beherske dig i disse par maaneder. Vær elskværdigere overfor Nita. Det kan da virkelig ikke være saa vanskelig for dig at indbilde hende at du trods alt elsker hende; du har jo stor magt over kvindene! Tror du, det har faldt mig let at fremhykle en stor og dyp kjærlighet til din far? Jeg har likesaa litet elsket ham som du elsker Nita, men jeg vilde ut av nød og fattigdom, og man kan alltid det man for alvor vil. Naar du igjen har vundet Nita, saa kommer du ogsaa tilrette med din far. Ødelæg dog ikke alt — hold dig i skindet endnu et par maaneder — ellers kommer du til at lide under følgerne og vil vedblivende være avhængig og henvist til bare at faa din part av Nitas renter.“

Rudolf trampet i gulvet.

„Det er da fordømt at du netop nu, da jeg trenger til din hjelp, ikke mer har indflydelse over far! Hvorfor har jeg opgit min frihet og bundet mig til den snurpen, naar jeg ikke engang kan faa fat i hendes penger? Hendes vakre ansigt bryr jeg mig virkelig ikke om! — Hun kjeder mig! — Men pengene maa jeg ha — og saa vil jeg bort herfra. Far piner og plager mig med sin latterlige pligtiver og forlanger hundre tusen ting som er stik imot mine ønsker. Jeg vil være fri for hans utaaelige formynderskap. — Hvorfor skal jeg evig og alltid sitte paa kontorstolen? Det er da ikke derfor jeg har giftet mig med en rik arving. Nei — ellers tak for mig. Far er blit rent barnagtig paa sine gamle dager. Det er utrolig hvad han forlanger av mig. Jeg vil ikke finde mig i det længer. Saasntart jeg har frie hender reiser jeg til Berlin eller Paris — der kan man da leve som man vil. Da vil nok Nita lære at bli litt livligere og flottere. Hun vil nok etterhaanden finde behag i storstadslivet, og jeg vil likesaa litet paalægge hende nogen tvang som jeg taaler nogen av hende. Nu er hun jo en ren landsbygaas med sin kjedsommelige dyd og moral. Det blir nok anderledes, naar vi først er borte herfra og fører et stort hus i en eller anden storby.“

Fru Helene sukket.

„Gud gi, jeg kunde reise med dig. Din far gjør mig livet saa surt som vel mulig. Han har noget at utsætte paa alt og undertiden brister min taalmodighet. Nu mangler det bare at Gerd kommer hjem igjen — da vil han nok faa fast fot her.“

Rudolf lo.

„Det vilde bli muntert. Vi har da virkelig gjort os umake nok for at faa ham ut av huset. Det skulde bli nydelig, hvis han kom og forfulgte mig med sine kritiske øine! Han gjorde nok av det, saalænge han var hjemme. Hans moralprækener var akkurat likesaa kjedsommelige som fars. Jeg synes overhodet at Gerd er en tro kopi av sin far — dette 'berømte' dydsmønster. Jeg er sikker paa at far længe har sørget over at Gerd ikke kommer hjem mer.“

„Det kan nok være. Naa, med mit samtykke kommer han ikke mer her i huset — det er baade vist og sandt. Men du, min kjære Dolf — lov mig at du vil være fornuftig, gjør mig ikke den sorg at du selv forspilder din lykke. Det kan jeg ikke bære, min søn — jeg har jo bare dig her i verden — elsker ingen uten dig —“

Rudolf lo med en avskyelig latter.

„Mor, bli nu bare ikke sentimental — du vet jo at jeg ikke kan utstaa det.“

Fru Helene sukket.

„Lov mig at du vil være forsiktig og at

du vil være elskværdigere overfor Nita," ligget hun.

Han lo igjen.

"Naa ja — jeg kan jo gjerne gjøre min lille frue den glæde at spille litt kjærlig og jeg kan ogsaa gjerne gjøre far den fornøielse at vise en smule pligtiver og sønderknuselse — saa kommer saken nok i orden."

Liksom forstenet hadde de to tilhørere hørt paa denne samtale. Saa rev Nita sig ut av denne forstenelse og trak sin svigerfar bort med sig.

"Kom, far, la os gaa — vi har hørt nok," hvisket hun, skjælvende av skræk og avsky.

Han fulgte hende viljeløs, likesom tilintetgjort. Sagte lukket Nita døren efter sig og mekanisk gik de tilbake til det værelse, hvor de hadde sittet og passiar sammen før.

Med en stønnen sank Bernhard Falkner ned paa en stol og skjulte ansigtet i hændene. Først nu hadde han helt og fuldt faat øinene op for den lave tankegang hos de to mennesker som engang hadde eid hele hans hjerte. Nu var han likesom sønderknust.

Juanita sat likeledes som forstenet overfor sin svigerfar. Foragt og avsky opfyldte hendes hjerte sammen med en inderlig medlidenhet med den gamle mand. For første gang gjorde hun sig det spørsmaal, om hun virkelig var tvungen til at leve hele sit liv sammen med en mand som Dolf, en mand der indgød hende en saadan foragt og avsky. Var ikke skilsmisse den eneste vei at gaa? Men hun tænkte for høit og hellig om egteskapet til ikke at jage disse tanker paa flugt igjen. Hadde hun hittil holdt ut med ham, skjønt hun visste at han bedrog hende og førte et daarlige liv, saa maatte hun fremdeles holde ut. Hun kunde bare aldrig ha noget tilfælles med ham. Det, hun hadde hørt, skilte dem endnu mer ad.

Efter en liten stunds forløp hadde hun med mœie fattet sig og bœide sig fuld av medlidenhet over sin svigerfar.

"Far — kjære, kjære far — jeg føler med dig, jeg vilde saa gjerne si dig et trøstens ord — men jeg kan ikke — jeg kan ikke finde noget —" sa hun lavt.

Han løftet sit bleke ansigt op til hende.

"Mit stakkars barn — du trenger selv til trøst. Jeg har bare fortjent det — jeg blir bare straffet for det, jeg engang har forbrutt. Du vet ikke hvad der ligger bak mig — langt tilbake i fortiden. I dette hus — ja, barn — i dette hus gaar en skygge omkring — skyggen av et væsen som jeg engang har elsket og senere tilfoide bitter smerte. Nu hevner det sig altsammen — det sker mig bare min ret. Men du — du lider uskyldig. La det være din trøst. Det er en frygtelig tanke at jeg har fortjent det som rammer mig."

Han sa dette i en saa trist, haabløs tone at hun blev dypt rystet. Hun visste ikke hvad hun skulde si, klappet bare taus hans skjælvende haand og saa med fugtige øine ind i hans forstyrrede ansigt.

Saaledes sat de en stund og kjæmpet efter fatningen.

Da Juanita lukket døren til sin svigmors salong efter sig, var en sagte knirken som fremkom ved det, trængt ind til moren og sønnen. De taug straks og lyttet. Rudolf gik ind i sideværelset og saa sig forsken- de omkring, men gik saa beroliget tilbake.

"Det var ikke noget; men nu vil vi slutte denne samtale; klokken er fem. Nu maa du vel be far og Nita at komme hitover til te?"

Fru Helene ringle og gav tjeneren det hverv at bringe ind teen og kalde paa hendes mand og svigerdatter.

Men bare Nita kom.

"Far føler sig ikke rigtig bra og har lagt sig. Han haaber at bli bedre, naar han har ligget litt. Dolf, det er vist bedst at vi bryter op og kjører hjem," sa hun rolig og røbet ikke ved en mine den ophidselse hvori hun var.

"Er det længe siden, far la sig?" spurte Rudolf.

"Det er vel en halv times tid siden!"

"Han er vel ikke alvorlig syk? Jeg vil se til ham," sa fru Helene.

Juanita holdt hende tilbake.

"Han har bare en voldsom hodepine; la ham heller være uforstyrret, saa gaar det hurtigere over."

"Drik dog en kop te, før du kjører hjem, Nita," bad fru Helene med indsmigrende stemme.

"Ja, Nita, sæt dig her; la os holde mor med selskap en liten stund."

Juanita tvang sig til at drikke en kop te, men saa opfordret hun bestemt Dolf til at kjøre hjem. Hun længtet efter at bli alene — likesom hendes svigerfar som ikke hadde orket at møte sin hustru og sin søn i den stemning, hvori han befandt sig.

— — —

Da Juanita sat i vognen like overfor sin mand, sa hun, idet hun saa fast og alvorlig paa ham:

"Kan du ikke ta litt mer av arbeidets byrder fra din far? Det forekommer mig at han overanstrenger sig i høi grad."

Rudolf vendte sig velbehagelig tilbake og slog benene over hverandre.

"Han behøver jo slet ikke at overanstrenge sig. Jeg har allerede flere ganger foreslaat ham at sælge fabrikken. Nu florerer den, og han vil kunne faa en meget betydelig sum for tiden. Men han er egensindig og vil ikke gjøre det. Den som ikke vil la sig raade kan ikke hjelpe!" sa han likegyldig.

Juanita trak øienbrynene sammen.

"Kan du virkelig for alvor opfordre din far til at sælge fabrikken? Hele sit liv har han arbeidet for en gang at kunne efterlate dig den. Og saa forlanger du at han skal opgi den istedetfor at sætte al din kraft ind paa at opretholde den."

Han lo overlegent.

"Lille Nita, du taler akkurat som far — han taler ogsaa alltid i høie toner om livets pligter og arbeidets velsignelse. Du er altfor ung og pen til at holde slike vise moralprækener. Vær nu ikke saa kjedsommelig. Far har ubehagelige ideer. — han sætter sine kræfter til ved latterlig overdrevent arbeide og har slet ikke noget for det."

"Intet andet end tilfredsstillelsen ved tro pligtopfyldelse. Men dette ord eksisterer kanskje slet ikke for dig?"

Han vilde først gi et spottende, ærgerlig svart, men kom saa til at huske paa hvad han hadde lovet sin mor, og han betvang sig og sa i en gemytlig, spøkende tone:

"Det kommer an paa hvad du forstaar ved det. Jeg har ogsaa en pligt at opfylde og det gjør jeg med utholdenhet og inderlighet! Det er nemlig pligten mot mig selv. Jeg vil føle at jeg lever — og naar jeg en gang er ved mine dagers ende, saa vil jeg kunne si til mig selv, at jeg ikke har forspildt en eneste time som kunde bringe mig glæde og nydelse. Jeg har nu engang ikke sans for prosaisk arbeide. Dertil har man jo folk som man betaler og som maa arbeide for at tjene sit brød. Skulde jeg ta fortjenesten fra en fattig mand ved selv at arbeide? Ser du — det er min livsvisdom. Bevis mig at den ikke har nogen berettigelse."

Juanita vendte sig tilbake med lukkede øine.

"La os ende denne samtale. Vi har allfor forskjellige meninger om dette punkt."

"Som desværre paa saa mange andre punkter. Det er skade, min lille hustru, at jeg ikke kan faa dig omvendt til mine. De vilde klæ dig meget bedre dine kjedsommelige moralprækener," sa han og betragnet hende fra siden.

Hun var virkelig vidunderlig vakker. Hennes former var blitt fyldigere og rundere og hadde mistet det spinkle, barnslige præg. — Hvor nydelig stod ikke hendes kjoles gyldne farvetone til hendes varme, brune hudfarve. Hun forstod udmerket godt at klæ sig.

Men da Juanita vedblev at sitte taus med lukkede øine, plystret han sagte for sig selv og betragnet spidserne paa sine elegante laksko.

Da de kom hjem, trak Juanita sig straks tilbake til sit værelse. Hun klædte sig om. Hennes kammerpike tok paa hende en hvit hverdagskjole som sluttet sig om hendes ædelt formede lemmer i bløte folder. Saa lot hun alle naaler og kammer ta ut av sit haar der faldt som en sort, bølgende strøm nedover nakken og næsten indhylltet hende helt. Hun lot det hænge saaledes en stund, mens kammerpiken holdt paa at rydde op, saa lot hun det flette i to lange, tykke flekker som blev lagt om det fine hode. Derefter sendte Juanita bud efter gamle Tina og passiar sammen med hende. Hun længtet saa meget efter et menneske som var hende virkelig hengiven.

Da Tina var gaat, gik den unge frue ind i sin dagligstue som laa ved siden av paa klædningsværelset. Hun satte sig paa en liten sofa som stod foran marmorkaminen.

Ved siden av vinduet stod et litet bord, hvorpaa der laa bøker og tidsskrifter. Hun tok en av bøkene og fordypet sig i indholdet. Det var et verk av Gerhard Falkner. Naar Juanita læste hans bøker, syntes hun at høre ham selv tale. Ved denne lektyre som var blitt hendes kjæreste vilde hun utslette de sidste timers ubehagelige indtryk.

Hun var ikke ræd for at bli forstyrret. Rudolf kom aldrig mer ind i hendes værelse; de møttes bare paa neutral grund. Sandsynligvis vilde han først indhente sin forsømte nattero og saa som sedvanlig gaa ut for at tilbringe natten sammen med sine kammerater og venner. Det var hun allerede vant til og brydde sig ikke længer om det.

Desto mer forbauset blev hun, da døren pludselig blev aapnet og Rudolf kom ind. Han vilde følge sin mors raad og forlike sig med Juanita. Han hadde netop nu ikke noget særlig fore og vilde derfor begynde straks.

Juanita lukket straks den boken, hun holdt i haanden, og la den tilbake paa bordet. Idet hun forsøkte at skjule sin ubehagelige overraskelse, spurte hun rolig:

"Hvad ønsker du?"

Det lød koldt og forbauset.

Han trak en stol bort paa den anden side av det lille bord som nu stod mellem dem.

"Tillater du at jeg sætter mig ned? Jeg vilde gjerne passiare litt med dig. Veiret er saa daarlige og jeg har ikke lyst til at gaa ut. Jeg forstyrrer dig vel ikke?"

"Jeg holdt netop paa at læse," sa hun avvisende.

Men han lot sig ikke forstyrre. Han satte sig makelig tilrette i stolen og saa paa hende med et sølsomt flimrende og bedaaende blik som alltid pleide at virke saa bedaaende paa damerne.

Han bødte sig frem mot hende.

„Nita, denne lektüre er forhaabentlig ikke saa svært viktig for dig,“ sa han med indsmigrende stemme.

„Hvis du har noget viktig at si mig, saa gaar det naturligvis forut for min læsning,“ sa hun koldt.

Han tok ikke øinene fra hende og grep hendes haand.

„Kan jeg da ikke ønske at passiare med dig uten at ha en særlig viktig grund? Hvor vakker du er, lille kone! Hvor den hvile kjolen staar fortryllende til dit sorte haar!“ sa han indsmigrende.

Hurtig trak hun sin haand ut av hans.

„Hold op med den komedie! Vi to har intet mer at si hverandre i denne tone.“

Han sukket dypt. Hendes motstand egget ham — hun forekom ham virkelig attraaværdig.

„Nita, hvorfor er du saa kold og streng imot mig? Vær da hyggelig igjen, min kjære hustru! Hold op med denne grættighet! Du har længe nok været kold overfor mig. Jeg er jo villig til i sæk og aske at gjøre bot for det, jeg har begaat i ungdommelig letsindighet. Vær nu igjen min søte, lille Nita. Alt skal bli som før. Har du glemt hvor deilig det var i de første maaneder av vort egteskap? Husker du endnu, da vi bodde i det idylliske, lille hus ved stranden i Nizza? Var du ikke lykkelig hos mig den gangen? Husker du den maaneskinsaften paa havet, da vi to var alene i baalen? Da klynget du dig fast til mig, da følte jeg hvor høit du elsket mig!“

Nita sprang pludselig op med et ryk. Hendes ansigt var dækket av en glødende rødme. Hans sagte, hviskende stemme hadde den bedaarende klang, for hvilken hun den gang var faldt som offer. Men nu hadde den mistet al magt over hende. Hun visste bare altfor godt, hvorfor han satte denne komedie iscene. Avsky og foragt opfyldte hende sammen med en dødelig skam over at hun engang i uerfarenhet hadde betrodd sin skjæbne til denne mand.

Han triumferte indvendig da han saa at hun mistet sin ro. Men Juanita ropte ute av sig selv:

„Ti! Mind mig ikke om den tid, hvis ikke vreden skal kvæle mig! Jeg skammer mig — skammer mig til fortvilelse, naar jeg tænker paa disse dager som jeg ønsker at utslette av min erindring!“

Han opgav det dog ikke straks . . . Med et slag kunde han naturligvis ikke vinde tilbake det tapte terræng. Han maatte jo ha litt taalmodighet med hende. Men det var en æressak for ham at tæmme denne lille, gjenstridige. Det vilde virkelig lønne sig igjen at forvandle hende til en liten, ømt kurrende due. Han følte at han begyndte at bli varm og at han langsomt selv fænget ild igjen. Han lot øinene hvile paa hende og der kom en lidenskabelig glans i dem. Hun var bli vakker, lille Nita. Nu var der kommet noget indtagende, strengt og koldt i hendes væsen. Det hadde altid

været en særlig tillokkelse for ham at overvinde de koldeste og strengeste; det vilde mere ham at gjøre en prøve med sin egen hustru. Jo vanskeligere kampen var, desto større vilde seieren bli. Det var da endelig engang en interessant opgave. Han begyndte at kjede sig; dette kunde bli et behagelig tidsfordriv, indtil han kunde reise til en av de store byer.

Han følte sig slet ikke sønderknust over Juanitas ord, men besluttet helt at ignorere dem. Tilsynelatende i heftig bevægelse reiste han sig og gik bort til hende, idet han betragtet hende med fyrige øine.

„Hvor vakker du er, søte Nita! Vet du at du først nu har sat mit hjerte i flammer for alvor! Bare i trods har jeg begaat tusen dumheter. Ved din kulde har du drevet mig fra dig. Jeg har søkt glemsel it aapelige adspredelser. Tro mig, jeg vil ikke gjøre mig bedre end jeg er. Men du ser ganske anderledes paa livet, end det i virkeligheten er. Du var for streng imot mig og saa bedrev jeg i trods dumme ting. Men allikevel er du bli mig kjærere for hver dag. Og nu, Nita, nu higer hele mit hjerte efter dig! — Du maa igjen skjænke mig dit hjerte! Jeg vil ikke hvile, før du har tilgit mig alt og igjen er min lille, blide hustru!“

Han vilde ta hendes haand, men hun gik saa langt tilbake fra ham som hun kunde og gjemte hænderne paa ryggen. Der laa et foragtelig træk om hendes mund. Hun saa ham fast og koldt ind i øinene.

„Tror du virkelig at dine ord gjør noget som helst indtryk paa mig? Da tar du feil! Spar dig al uleilighet og mig for saadanne scener. Vi har intet mer fælles med hverandre.“

Rudolf indsaat at han maatte vælge en anden taktik og finere midler. Juanita var ikke længer den lille, naive piken som den gang, da han hadde tat hende med storm. Nu kjendte hun ham bedre og han maatte først beseire hendes mistro og gjøre hende sikker og tillidsfuld. Nu maatte der diplomati til for at vinde hende tilbake.

Sukkende og likesom smertefuldt lot han sig synke tilbake paa stolen.

„Du har ret til at være ærgerlig paa mig, Nita. Men jeg skal overbevise dig om at mit hjerte har undergaat en forvandling og at jeg virkelig elsker dig. Man skal aldrig vise fra sig et angerfuldt menneske. Det ligger i din haand at gjøre et bedre menneske av mig! Vær nu snil, Nita, la dig overbevise om at jeg elsker dig! Jeg ønsker intet inderligere end at faa dig til at glemme alle krænkelser som jeg har tilføiet dig. Jeg lover dig, at alt skal bli anderledes. Vi vil igjen leve vort liv i fællesskap. Kom, sæt dig hos mig; vær ikke ræd for at jeg igjen skal trænge ind paa dig med heftighet. Jeg skal vente taalmodig, indtil du tilgivende skjænker mig dit hjerte igjen. Kom nu, du skal slet ikke gjøre andet end at passiare litt med mig.“

Rudolf hadde sagt alt dette med en bedende mine. Hvis Juanita ikke hadde været

vidne til hans samtale med moren, vilde hun! kanskje ha latt sig skuffe av hans væsen. Om end kjærligheten til ham var sluknet i hendes hjerte, saa vilde hun allikevel i sin egte kvindelige godhet hjælpende ha strukket haanden ut mot ham, hvis hun hadde trodd paa hans anger. Men hun hørte endnu de ord, han hadde sagt til moren, og hun visste bare altfor godt hvad hans hensigt med denne komedie var.

Hun gik langsomt tilbake til sin plass og satte sig ned. For at faa et tema til at begynde en samtale med tok Rudolf den boken som Juanita hadde lagt fra sig, da han kom ind.

„Hvad er det for lektüre, jeg forstyrrer dig i? Kan jeg faa se den?“ spurte han.

„Vær saa god,“ svarte hun stivt og koldt. Han slog op titelbladet. Da hans øine faldt paa brorens navn, fordreiet et ondskafuldt uttryk hans ansigt og han kastet boken tilbake paa bordet som om han hadde brændt sig.

„Saa du læser min hr. brors kjedsommelige bøker? Jeg beundrer dig — og jeg regner mig det til fortjeneste at jeg har avbrutt dig i denne kjedsommelige lektüre.“

Juanita saa ned paa sine hænder.

„Har du allerede læst denne boken, siden du kritiserer den saa ringeagtende?“

Han gjorde en avvergende bevægelse.

„Nei, jeg betakker mig — jeg ønsker absolut ikke at læse den.“

„Hvorledes kan du saa si at den er kjedelig? Du tar høilig feil — den er alt andet end kjedelig.“

„Aa, hvis du kjendte dette arrogante dydsmonster saa godt som jeg, saa vilde du ogsaa betakke dig for denne lektüre. Jeg kan saa godt tænke mig hvor viktig og opblaast han fortæller om sine reiser og oplevelser. — Selvfølgelig utfører han paa hver side i boken en kolossal heltebedrift.“

„Igjen tar du feil. Med en eksempellos beskedenhet gaar han henover sine egne ydelser og fortjenester. Han omtaler dem bare som kjendsgjerninger og dvæler saa litet som mulig ved de store tjenester, han har ydet videnskapen.“

Rudolf skjov boken foragtelig fra sig.

„Pyt — det kjender man jo. Mig kan han ikke strø sand i øinene. Men du later jo til at være umaadelig begeistret over disse bøker.“

„Ja, det er jeg — det er min kjæreste lektüre og har hjulpet mig over mange ensomme timer.“

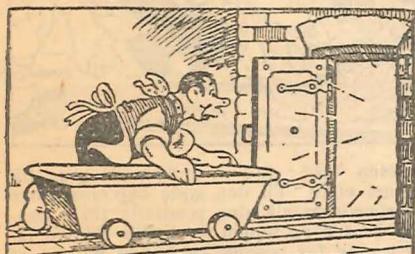
„Jasaa, Nita, ta mig det ikke ilde op, men jeg synes at du, i betragtning av den stilling, min hr. bror indtar til os, burde gi avkald paa at læse hans bøker. De hører ikke til i mit hus.“

Juanita saa paa ham med lynende øine.

„Hvorfor ikke? Hvad har din bror gjort dig, siden du ikke engang vil unde hans verker en plass i dit hus?“

„Hvad han har gjort? Aa — det hører ikke herhen. Det bestaar ialfald intet samkvem mellem ham og mig. Jeg vil nu slet ikke tale om min mor, men husk paa hvad

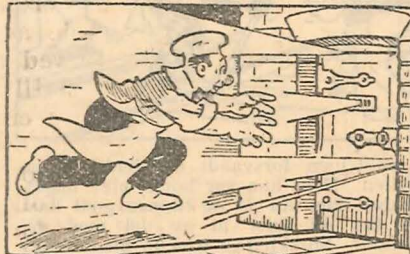
En levende kjæmpekake.

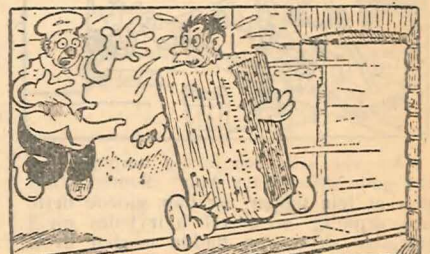
I det store maskinbakeri holdt en av arbeiderne paa at sætte en kjæmpekake i ovnen. Den var saa stor at den maatte kjøres ind.

Men vognen hadde faat for stor fart og rev manden med sig, saa han til sin forfærdelse kjørte like ind i den glohete bakerovn.

Varmen herinde virket sterkt generende paa ham, han skrek derfor om hjelp. En av bakersvendene kom hurtig løpende til.

Men da han fik ovnsdøren op, hadde varmen allerede virket, — ut spaserete arbeideren, indbakt i den store kaken!

min far vilde føle, hvis han tilfældigvis skulde faa se disse bøker her."

Der kom et lystig glimt i Juanitas øine. „Aa, du kan være ganske ubekymret — din far vil ikke bli saa indignert som du. Han eier selv disse bøker og har læst dem."

Rudolf sprang op. „Det er ikke mulig!"

„Jo. Jeg har netop idag talt med ham om dem og han er likesaa begeistret over indholdet som jeg. Vi har vekslet vore meninger om det og er begge av den anskuelse at din bror har ydet noget meget fremragende. Han er jo ogsaa berømt i alle toneangivende kredser, det kan du læse om i aviserne hver dag. Hans navn er kjendt av alle," sa Juanita med en følelse av hemmelig stolthet.

Rudolf bet sig i barten og hans øine lyste onskapsfuldt.

„Jasaa — læser far Gerds verker? Det er jo meget interessant. Har dere utvekslet meninger om dem? Da har dere jo mere dere utmerket idag uten mor og mig?" sa han med undertrykt vrede og sendte hende et lurende sideblik.

Juanita saa ham stolt og fast ind i øinene.

„Samtalen om din brors bøker har ialfald været dagens største utbytte for mig."

Han lo haardt. Men saa tvang han sig til at spøke for at skjule sin vrede.

„Ei, ei, det lyder jo meget romantisk! Hvis jeg ikke visste at du ikke har set min bror paa omtrent tolv eller tretten aar og overhodet bare har været meget litet sammen med ham, da du var barn, kunde jeg gjerne tro at din interesse mer gjælder hans person end hans bøker. Saa sværmeriske pleier kvinderne bare være, naar de er forelsket."

Juanita folte blodet fare op i ansigtet. Hun var filmode som om Rudolf med sine ufine ord hadde trukket hendes helligste følelser ned i støvet. Hun kunde ikke længer holde ut hans selskap og reiste sig.

„Tillater du at jeg trækker mig tilbake; jeg har hodepine."

Med disse ord gik hun hurtig ut av værelset og ind i sit paaklædningsværelse, hvis dør hun laaste efter sig.

Med uhyggelig flimrende øine stirret han en stund paa døren. Hans ansigt hadde et haardt, brutalt uttrykk.

„Vent bare, min due — du skal snart komme til at tigge om min nærværelse! Nu egger du mig — nu vil jeg tvinge dig til at længe efter mig," tænkte han med et vildt glimt i øinene. I nogen minutter blev han tvilraadig sittende og blade i Gerhards bok. Misundelig og onskapsfuldt saa han i den. Saa kastet han den ærgerlig paa bordet.

„Jeg maa fortælle mor at far læser Gerds bøker og ivrig diskuterer dem med Juanita. Det gir mig noget at næste paa," mumlet han.

Saa reiste han sig med et blik paa Juanitas lukkede dør og slentret langsomt ut av værelset. Da han kom ind paa sit eget, kastet han sig paa sofaen og tændte en cigar.

„Skal jeg gaa ut nu eller skal jeg for en gangs skyld sove grundig ut?"

Før han var kommet til en beslutning, sovnet han.

Gerhard Falkner hadde hat en anstrengende arbeidstid. Albert Horst trængte ind paa ham om at fuldende sit nye verk. Dertil hadde han holdt flere foredrag og var blit meget fetert. Hans tid var fuldt besat.

Men det var han netop glad over; det adspredte hans tanker og fik ham til at tænke mindre paa sin længsel efter Juanita. Han kunde ikke glemme hende; hans længsel efter at se hende blev ikke mindre, men sterkere og sterkere, jo længer han var fjernet fra hende. Ofte grep han sig i at tænke paa, hvad hun vel vilde gjøre og si, hvis han pludselig stod foran hende en dag. Hvor gjerne vilde han ikke vite, om hun tænkte paa ham — om hendes tanker søkte ham. Tappert bekjæmpet han dog sin hiken efter at la alt ligge og skynde sig til hende bare for at faa se hende igjen — om end bare paa avstand.

Var det egentlig ikke paa tide at han indløste det løfte, han hadde git sin far? Ba ikke faren han i alle brever om snart at komme hjem? Skrev ikke Albert Horst til ham at han svært gjerne vilde forhandle personlig med ham angaaende en ny kontrakt? Hadde ikke tante Gjertrud gjentagende ganger bedt ham om at besøke dem igjen? Det manglet ham virkelig ikke paa grunder til at tilfredsstille sin længsel og reise hjem.

Han beroliget sig med at det virkelig ikke var nogen synd at se Juanita og tale med hende. Han traget jo ikke efter hendes besiddelse; han visste, hun var uopnaelig for ham, at hans ønsker ikke turde saa meget som streife hende. Han vilde bare se hende igjen, bare høre hendes stemme og se hende ind i øinene. Det kunde da ikke være nogen synd. Han behøvede jo ikke møte hende hemmelig. Naar han besøkte sin far, vilde han jo faa se hende der. Han vilde omgaa hende broderlig og venskabelig for at hendes fred ikke skulde forstyrres. Han skulde nok beherske sig.

Gerd hadde tat bopæl i hovedstaden. Han bodde i en nydelig, elegant møblert leilighet i Kentgaten i byens vestlige strøk hos en enke efter en statsraad. Hun hadde indrettet denne bolig meget komfortabelt for at leie den ut til ungarer. Han raadet over et stort arbeidsværelse, dagligstue og spisestue, et stort luftig soveværelse og et tjenerværelse. Hans tjener hjalp ham med opstillingen av hans samlinger og gik ham ogsaa paa andre maater tilhaande.

Det var nogen dager efter den søndag, da

Bernhard Falkner og Juanita hadde overværet samtalen mellem mor og søn. Gerhard sat ved frokostbordet og saa gjennom posten. Han hadde altid stor korrespondanse og tænkte allerede paa at engagere en sekretær som kunde hjelpe ham med at besvare alle brevene.

Blandt de andre brever denne dag var der et, paa hvilket Gerhard saa længe med en betænkelig mine. Tilslutt sprang han op og gik med hurtige og urolige skritt frem og tilbake i værelset.

Litt efter satte han sig igjen og læste brevet endnu en gang. Det indeholdt et tilbud om et professorat ved universitetet i hans fødeby.

Hvor det fristet ham! Nu, da han var blit forsonet med sin far og foreløbig hadde opgit sit nomadeliiv, kom dette ærefulde tilbud ham meget tilpas. Og saa tanken paa at bo i samme by som Juanita — ved denne tanke for blodet op i hans kinder. Al kunstlig tilbakeholdt længsel brøt frem og tilskyndet ham til at ta imot tilbudet.

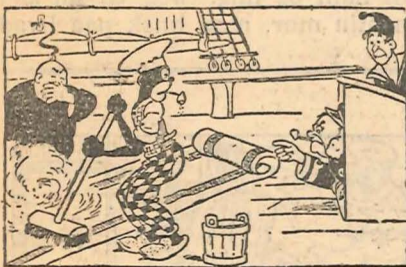
Hvor deilig det maatte være igjen at faa være i hendes nærhet og broderlig vaake over hendes ve og vel og gjøre livet litt lysere og mer utholdelig for hende! Han kunde være ganske sikker paa sig selv. Han var altfor glad i hende til at ville forurolige hende med sine følelser. Undres om hun vilde bli glad, naar hun fik høre at han vilde ta ophold i L...? Hans hjerte banket med høie, glade slag. Ja — hun vilde bli glad — hun vilde smile til ham med det kjære, yndige smil som han ikke kunde glemme. Og hans far? Hvad vilde han si? Vilde han bli glad over at faa sin søn for bestandig i sin nærhet? Gerhard gjorde sig tusen spørsmål, og skjønt han folte seg meget fristet til at ta imot professoratet, og skjønt han allerhelst straks hadde svart ja, tvang han sig til at overveie saken nærmere. Saa kom han til den beslutning at han vilde meddele sin far at han hadde faat dette ærefulde tilbud, og saa skulde faren si ham, om han skulde ta imot det eller ikke — og det, faren valgte, skulde være et fingerpek av skjæbnet, efter det vilde han handle. Han maatte næsten smile over at han forskanset sig paa denne maate. Hans ellers saa energiske og selvstændige karakter trængte i dette tilfælde til en veileder og raadgiver. Netop fordi han folte saa stor lyst til at ta imot tilbudet, bygget han op saa mange hindringer som mulig. Men i sit inderste hjerte haabet han at alle hindringer vilde bli beseiret.

Saa satte han sig til skrivebordet og skrev:

Kjære far!

Idag er der blit tilbudt mig et professorat ved universitetet i L... paa de mest glimrende betingelser. Jeg har stor lyst til at ta imot dette tilbud — ved det vil der aap-

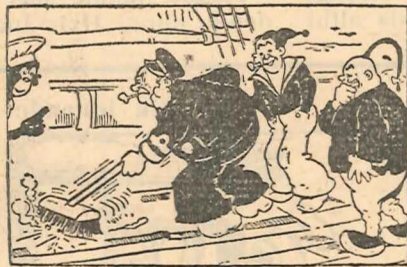
Naar kapteinen skal vise mandskapet, hvorledes man feier teppe.

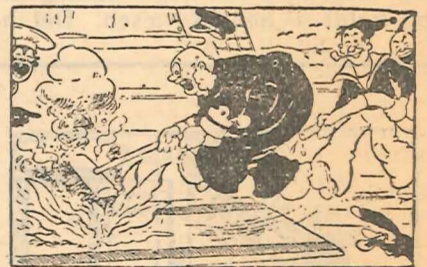
Der var stor rengjøring ombord paa det gode skib „Mary Ann" Sambo holdt paa at feie teppe, og han gjorde dette saa grundig at støvet hvirvles op i mægtige skyer, og hadde næsten kvalt den gode kineser Tshing-Tshung. Da kom kapteinen til og stanset brat Sambos støvfabrikation. Nu skulde han selv komme og vise, hvorledes man feier et teppe.

Kapteinen forsvandt et øieblik i kahytten. Mens han var borte, blev mandskapet enig om at de likesaa godt kunde faa litt løier ut av det med det samme. Forskjellige geniale planer blev fremsat, men Tshing-Tshungs forslag at sætte fyrstikker i kos'en og heide bentsin utover teppet, blev efter en kort raadslagning vedtat med aklamation.

„Se saa," sa kapteinen, da han igjen kom op av kahytten, „maa jeg saa faa kosten!" Det fik han, og mens mandskapet andægtig stilte sig op omkring sin høie chef for at faa undervisning med demonstrationer i den ædle teppefeiningskunst's mysterier, grep kapteinen kosten og beyndte med lange, sindige tak at feie teppet.

Men akl! Den undervisningen fik snart ende. Til den gode kapteins store forfærdelse gik der pludselig ild i baade kosten og teppet, — hadde Sambo laget støv før, sørget kapteinen nu for at der kom godt med røk. Skyndsomst nedla han arbeidet. Sambo er atter overfeiemester paa det gode skib „Mary Ann".

nes mig et ideelt felt for min virksomhet. Men før jeg bestemmer mig vil jeg høre din mening. Vær saa snil og omgaaende meddel mig, om du vil synes det er ubehagelig, hvis jeg tar fast ophold i L... Jeg vil selvfølgelig ikke kunne bo i dit hus, men vil indrette mig en ungarleilighet i nærheten av universitetet. Men det vil jo ikke kunne undgaas at jeg kommer i dit hjem, hvis da ikke vort forhold skal bli anledning til folkesnak. Si mig nu ganske ærlig, om du synes, jeg skal ta imot eller avslaa dette tilbud — jeg vil rette mig efter din avgjørelse. Men jeg vil straks paa forhaand bemerke at jeg bare kan stille mig paa et ganske konventionelt standpunkt overfor min stedmor. Jeg vil selvfølgelig behandle hende med den største høflighet. Dette skriver jeg bare, for at vi kan undgaa at tale om det. Saa ber jeg dig altsaa om omgaaende svar og sender dig mange hjertelige hilsener fra

din trofaste søn Gerd."

Paa dette brev mottok Gerd omgaaende følgende svar:

Min kjære Gerd!

Paa mange aar har intet glædet mig saa meget som indholdet av dit brev. Hvorledes kan du tvile paa at din flytning vil være mig behagelig? Men jeg maa vel gjøre endnu meget mer for at bevise dig at min kjærlighet til dig nok har været overgrodd av meget ukrudd, men at den aldrig har været død. Motta altsaa det ærefulde tilbud og kom hit. — Jeg føler mig meget syk og svak — kanskje der ikke er forundt mig lang tid til at gjøre alt det godt som jeg i min sjæls forblindelse og forvildelse har forbrutt mot dig. Jeg tæller dagene til din hjemkomst, min elskede søn.

Din trofaste far."

Gerhard blev straalende og skyndte sig at meddele at han tok imot tilbudet.

Da nu skjæbnet hadde bestemt for ham hvad han skulde gjøre, var han tilmode som om hele livets porter sprang op for ham — de porter som hadde været lukket saa længe. Uten betænkning begynde han sine forberedelser. Han kunde selv vælge tidspunktet for tiltrædelsen av sit nye embede; man hadde bare bedt ham om at komme snarest mulig, da pladsen var ledig.

Saa besluttet Gerhard at flytte allerede før paaske til L... Han skrev til sin tante Gjertrud og bad hende om at se sig om efter en passende leilighet til ham. En bekjent arkitekt gav han det hverv at indrette denne bolig til ham efter hans ønsker. Han vilde ha et pent og hyggelig hjem, da han sandsynligvis kom til at bli i L... i mange aar.

Tante Gjertrud skyndte sig at opfylde hans ønske.

En dag skrev hun til ham:

„Men, Gerd, du maa ha en husholderske, hvis du vil leve her som ungar. Vil du ikke ta gamle Tina i huset? Hun vil passe udmerket til denne plads og er dig trofast hengiven.“

Dette spørmaal besvarte Gerhard omgaaende:

„Nei, kjære tante, jeg vil ikke være saa egoistisk og lægge beslag paa Tina; jeg tør ikke berøve stakkars Nita denne trofaste, hengivne sjæl. Tina vil heller ikke opgi sin plads, for hun vet at hendes unge frue trenger mer til hende end jeg. Du finder nok en anden og brukbar husholderske til mig. Jeg tar med mig min tjener som er mig uundværlig paa grund av mine samlinger som han vet besked om.“

Saa engagerte fru Horst en velanfælet,

lillidvækkende husholderske, som tiltraadte sin plads allerede før Gerhard ankom for at indrette alt hyggelig og behagelig for ham. Arkitekten blev færdig til bestemt tid og hadde nøie etterkommet Gerhards ønsker. Hans bolig laa i et stille, fint kvarter, ikke langt fra Lessinggaten og meget nær universitetet. Fra virduet var der utsigt til nydelige parkanlæg med fontæner. I huset bodde bare to stille familier foruten Gerhard. Leiligheten bestod av fem værelser til Gerhard, et værelse til tjeneren og et til husholdersken samt kjøkken og andre utenomsbekvemmeligheter. Alt var lyst og rummelig og indrettet med stor komfort.

Da alt var færdig, gik fru Gjertrud med tilfreds gjennom alle værelser.

Om morgenen den dag, da Gerhard blev ventet — det var en torsdag — hadde fru Gjertrud endnu en gang været i den nye leilighet sammen med Lotti. Begge hadde hænderne fulde av blomster som de vilde pynte alle vaserne med.

„Han skal straks føle sig hjemlig og hyggelig tilmode og se at damehænder har anstrengt sig for at gjøre det hyggelig for ham,“ sa fru Gjertrud moderlig.

Lotti nikket.

„Mor, vet du hvad, det er jo saa pent og hyggelig her at en ung frue godt kunde holde sit indtog her. Gerd skulde virkelig gifte sig.“

Fru Gjertrud saa smilende paa sin unge datter.

„Naa, naa, Lotti — hvorfor er du saa ivrig etter at Gerd skal gifte sig?“

„Fordi han er gammel nok til det og fordi det er enhver sund mands pligt at ta sig en hustru, naar han er over tredive aar.“

Fru Horst lo hjertelig.

„Aa, du lille, vise dame, hvad kan det komme av at du beskæftiger dig med slike problemer?“

Lotti begynde at stille med nogen blomstervaser og blev aldeles rød i kinderne.

„Naa, man tænker jo over livet, mor. Jeg er intet barn længer, jeg er jo atten aar! Undertiden beskæftiger jeg mig med meget alvorlige spørmaal. Ser du — der er nu Gerd — og endnu mange andre herrer i hans alder — som f. eks. dr. Bruckner — som er i en slik stilling at de kan grunde sig en husstand — og allikevel gaar de omkring som ungarer — og der er saa mange enker og unge piker som gjerne vil gifte sig. Er det da ikke slike mands pligt at gifte sig?“

Fru Horst saa hemmelig paa sin datter. Saa sa hun tilsynelatende utvungent og spøkende:

„Naa, Lotti, saa foreslaar jeg at du holder en liten forelæsning om deres pligter som statsborgere. Naturligvis bare for dem, du kjender godt — for eksempel Gerd og dr. Bruckner.“

Kanskje du vil ha held med dig.“

Men Lotti satte op et ganske alvorlig ansigt og rystet paa hodet.

Ak nei, mor, jeg vil sandelig ikke faa held med

mig. De vil bare si at jeg endnu er for ung til at ha nogen mening om slike ting — med det avviser dr. Bruckner mig alltid, saasart jeg begynder at tale om alvorlige ting. Da sier han: „Frøken Lotti, plag Dem ikke med saa alvorlige ting, overlatt det til ældre folk. De skal le og være glad og bringe

solskin til andre mennesker som trenger til det.“ Ja, det sa han til mig, da jeg forleden vilde tale alvorlig med ham. Men jeg kan da ikke altid le og være fornøiet og jeg er ikke længer noget dumt barn.“

Fru Horst tok hende i sine armer og kysset hende ømt.

„Min lille Lotti, det er bare godt ment av Bruckner. Han holder altfor meget av dig til at ville utsætte dig for at tape noget av din livsglæde.“

Lotti saa med store øiner paa moren.

„Tror du virkelig at — at Bruckner holder litt av mig?“

Moren klappet hende ømt over haaret.

„Ikke bare litt, Lotti, men meget, det vet jeg bestemt. Du maa ikke i din utaalmodighet skjende saa meget paa ham — det kunde kanskje senere komme til at gjøre dig ondt. Han mener det saa inderlig godt med dig — næsten likesaa godt som far og mor.“

Lotti la sit blussende ansigt mot morens skulder.

„Aa, mor, jeg er en rigtig styg pike. Men jeg mener det ikke saa gall, naar jeg skjænder paa Bauckner.“

Fru Gjertrud smilte svagt.

„Det er jeg sikker paa. Men kom nu, Lott, vi har meget at besørge og om to timer kan Gerd være her.“

Bernhard Falkner hadde ikke meddelt sin familie at Gerhard vilde bo i L... Siden hin søndag hadde han overhodet bare vekslet de nødvendige ord med sin hustru og Rudolf. Det, han hadde hørt, hadde berøvet ham den sidste rest av tillid til den. Han kunde bare med anstrengelse bevare sin ro og vise dem et rolig ansigt. Men ikke med et ord røpet han hvad han hadde hørt.

Heller ikke Juanita visste noget om Gerhards ankomst til L... for hun pludselig en dag saa en notis i en avis om det. En skrækblandet glæde gjennembævet hende ved denne etterretning. Gerd i L... — for bestandig i hendes nærhet! En salig følelse av lykke opfyldte hende ved denne tanke — hun hengav sig uten forbehold til denne salige glæde.

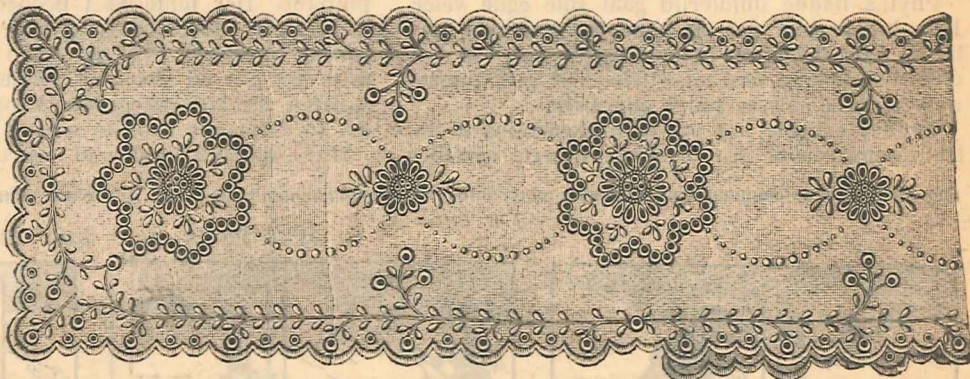
Om eftermiddagen samme dag hadde hun besøkt sin svigerfar for at passiare litt med ham. Disse to mennesker søkte hverandre offere end før for at tale uforstyrret sammen, fordi de visste at de hadde saa meget at si hverandre. Juanita rakte ham taus den avis som indeholdt meddelelsen om Gerhards kaldelse til universitetet.

(Forts.)

19de haandarbeide.

Bordløper med engelsk broderi.

Den pene bordløper av hvit halvlin er 150 cm.

lang og 42 cm. bred. Broderiet syes med engelsk søm og platsøm. I kanten knaphulstunger.

Materiale: Paategnet halvlin og garn, kr. 10,80, gjennom „Nordisk Monstertidende"s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" paa side 28.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern

Granske-Phyllis.

Av Cyril Ranger-Gull.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

„Granske-Phyllis!“ sa Mrs. Martin ærgerlig, „der sitter du nu igjen og spekulerer over dine avisproblemer istedet for at gaa ut med dine søstre og spille tennis. Phyllis — jeg skammer mig over dig!“

„Jeg kan ikke fordra tennis, og jeg liker heller ikke de mennesker, Joan og Mary kommer sammen med i tennisklubben. Hvorfor kan jeg ikke faa lov til at gjøre hvad jeg har lyst til?“

Mrs. Martin, en tyk, ældre, graahaaret dame, saa ærgerlig paa sin yngste datter.

„Det ender med at du blir krumrygget og mister din kulør, og du vil dø som gammel jomfru, hvis du tilbringer al din fritid med dette nonsens.“

Phyllis saa op fra boken, hun læste i.

„Endnu er jeg da ikke krumrygget,“ svarte hun, „og jeg føler ikke mindste lyst til at bli gift.“

„Du tænker slet ikke paa fremtiden, Phyllis; naar jeg dør, saa har du jo ikke andet at leve av end de elendige to pund om uken som du tjener ved postvæsenet.“

„Ja, men saa længe jeg kan føle mig lykkelig med det, mår —“

Mrs. Martin stønnet og forlot værelset, og Phyllis boide sig igjen over den tykke bok, hun holdt paa at studere. Den het: „Beretning om hemmelige skrifttegn, anvendt fra oldtiden til vore dager.“ En merkelig lektyre ganske vist for en ung pike; men Phyllis var heller ikke som andre unge piker. Av kommandør Martins tre døtre var hun den yngste, høieste og peneeste, og det var ikke frit for at hendes to ældre søstre var misundelige paa hende for det. Moren, har vi hørt, var misfornøyd med at hun ikke blev i hjemmet og ventet paa en beiler.

Phyllis hadde imidlertid gaat sine egne veier. Hun hadde gaat paa en handelsskole, hvor hun hadde lært stenografi og maskinskrivning, og deretter hadde hun faat ansættelse ved postvæsenet med en gage av to pund om uken.

Hendes arbeide her var at indregistrere de telegrammer, som fra centralkontoret spredtes

over hele London. Joan og Mary syntes at dette maatte være det kjedeligste av alle kjedelige arbeider, og de var baade forundret og ærgerlige over, at deres pene søster ikke syntes det samme. Men Phyllis forsikret, at hun var fuldstændig tilfreds med sin bestilling. Hvad som ærgret baade dem og moren endnu mer var imidlertid, at Phyllis, naar hun kom hjem fra kontoret, aldrig vilde følge med dem ut, men foretrak at fortsætte sine studier, som til gjenstand hadde udviklede opgaver av alle mulige slags: schakoppgaver, kryptogrammer og lignende.

Mange skjend og haanlige bemerkninger maatte hun døie av moren og søstrene herfor; men hun tok imot dem med sindsro og vedblev at tilbringe sin fritid som hun hadde lyst til.

„Jeg søker efter et skjult ord,“ sa hun en aften, „mens dere søker efter en mand; naar jeg ikke blander mig i eders søken, bør dere heller ikke blande dere i min.“

Hun vedblev med sine studier, og uten at nogen visste det — ikke engang hun selv — holdt hun paa at bli en av Englands dygtigste kryptografister. Tydningen av enhver almindelig hemmelig skrift var som en barnelek for hende, og hendes rette plads vilde allerede nu ha været i utenriksministeriet; men det visste hun ikke selv. De høie regjeringsembedsmænd vilde ha blit baade forbauset og urolige, hvis de hadde visst, at en assistent paa postkontoret med iethet kunde tyde deres hemmelige depecher, og ved mer end en anledning kom Phyllis i besiddelse av opplysninger, som avisredaktører vilde ha betalt store summer for; men Phyllis var ærligheten selv, og ingen fikk vite det mindste om de hemmeligheter hun sat inde med.

En vintermorgen forlot hun hjemmet i en ualmindelig opromt sjandsstemning. Ved lang og stor sparsomhet hadde hun samlet saa mange penger, at hun hadde kunnet kjøpe sig et sjeldent og litet kjendt instrument, kaldet Wheatstone ziffermaskinen, som brukes av flere rejseringer i saker, der kræver stor hemmelighetsfuldhet. Længe hadde hun ønsket sig dette instrument, og etter kontortid skulde hun nu hente det hos instrumentmakeren.

De første timer av hendes kontortid frembød den dag intet av interesse; men henvend frokosttid kom det første codetelegram, hun den dag hadde set, hende ihænde. Ganske mekanisk læste hun det igjennem; men saa studset hun, og hendes kinder blussset let; her var noget ut over det almindelige; dette lot sig ikke tyde ved de hjelpemidler hun pleide at benytte — hun kunde ikke læse det!

Hurtig skrev hun indholdet ned og puttet papiret i lommen, og ikke før var frokosttiden slaaet, før hun skyndte sig avsted til det nærmeste konditori, hvor hun i hui og hast slukte et par stykker smørbrød og et glas melk, hvorefter hun skyndte sig til den nærmeste kirke.

Phyllis hadde nemlig gjort den oppdagelse, at skjønt kirkene i London stod aapne paa hverdagens, var de som regel paa disse dager saa tomme som en grav. St. Cyprians kirken laa tæt ved postkontoret, og i dens ærværdige rum hadde Phyllis tilbragt mangen stille time, uforstyrret av larmen utenfor, der bare som en dæmpet summen trængte ind til hende gjennom kirkens tykke murer.

Phyllis pleide at ta plads bak det gamle ekeulpitur. Her faldt lyset behagelig dæm; et ind gjennom et stort vindu, og her kunde hun sitte ganske ubemerket. Altsaa søkte hun nu herind, satte sig paa en stol med rørsæte, tok frem avskriften av ziffertelegrammet og glædet sig til det forestaaende arbeide med at tyde det.

Hun opdaget imidlertid snart, at her svigtet

de sedvanlige kombinationer. Det var hende ikke mulig at finde nøkleordet. Hele systemet var ganske nyt for hende; men dette øket bare yderligere hendes inæresse for opgaven. „Dette blir nok et stort arbeide,“ tænkte hun. „Det kan kanskje ta flere dager.“

Men saa kom hun til at tænke paa Wheatstone maskinen, og hendes øine straalte. Her var jo en udmerket anledning til at prøve, hvad den duede til. Hun skulde nepot til at forlæse sin plads, da hun høi te listende fottrin opover kirkegulvet. Hun titlet forsigtig ut, som hun hadde gjort mange ganger før uten at bli opdaget.

Det var en høy og tyk mand med sort haar og skjeg, som saa sig om med et urolig blik og kom listende opover midtgangen. Da han ha de overbevist sig om, at han var alene derinde, puttet han haanden i lommen og tok frem en stor saks og et spel. Derefter satte han sig i en av kirkestolene og begynte med stor behændighet at klippe det sorte skjeg av, og det varte ikke mange sekunder, før der ikke var andet tilbake av det end de sorte stubber. Det hele gikk til som med taskenspilerkunstner, og da skjegget var forsvundet, gned han sig i ansigtet med en stang krem, saa at ogsaa stubbene forsvandt. Derefter puttet han fingrene i munden og trak ut nogen smaa gjenstander, hvilket hadde den virkning, at hans kinder istedetfor at være runde og fete, nu blev indialdne, og i stolen sat nu en mager mand, glatbarbert og med et blekt ansigt istedetfor det rødmussede, opblaaede individ, som for faa minutter siden var kommet ind i kirken.

Derpaa tok den merkelige person sin sorte paryk av og blev ganske skaldet. Med et lettelssens suk reiste han sig op og begynte at famle ved sin vest. Et øieblik efter høiotes en hvislende lyd, som naar luften slipper ut av en sykkelring, og i den høieste forbauselse saa Phyllis manden bli tyndere og tyndere, indtil klærne hang om ham som paa et fugleskræmsel. Det sidste han gjorde, var at ta paa sig en overfrak, som han hadde baaret over armen ved sin indtræden i kirken, og som sat trangt om hans nuværende tynde legeme.

En mand, der var saa ulik ham som nylig var kommet ind i kirken, som vel tænkelig, forlot den derefter paa samme listende, forsigtige maate.

Det hele var som en drøm eller et eventyr.

To morgener efter kom Phyllis ned til morgenmaaltidet, blek og med sorte kanter under øjnene.

„Du ser ikke frisk ut, mit barn,“ sa hendes mor.

„Jeg har ogsaa sittet sent oppe og arbeidet,“ svarte Phyllis, og der var et triumferende smil om hendes læber. „Det er en opgave, som har pint mig nu i to dager; men ved hjelp av min lille Wheatstone-maskin har jeg nu endelig faat den løst.“

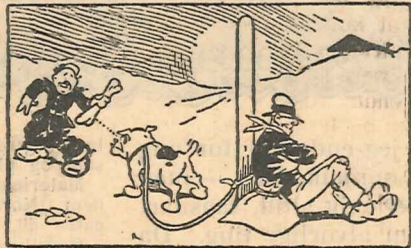

En korpulent herre kom opover kirkens midtergang, satte sig i en av kirkestolene og begynte med stor færdighet at klippe sit sorte skjeg av.

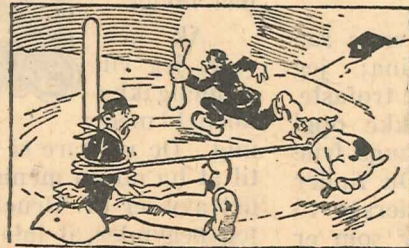
Hvorledes man kan fange tyver.

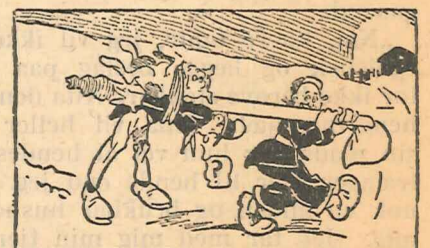
„Jeg hadde en morsom oplevelse forleden med en tyv som hadde stjaaet baade en hund og en sæk penger. Utenfor byen bandt han hunden til en pæl.

Sandsynligvis i den tanke at hunden nok skulde passe paa at politiet ikke kom og overrasket han, satte tyven sig og sovnet blidelig ind.

Men hvad gjorde jeg? Jeg sprang rundt pælen med et deilig, loddende kjøbten, og hunden, ja, den løp lakkersulten bakerter mig — rundt og rundt.

Tyven blev surret fast til pælen og i triumf bar jeg baade ham og hunden pengene og pælen hjem til politistationen. Det mener jeg var fint klart!“

„Granske-Phyllis!“ utbrøt Joan med en grimase, „hvad nytte kan du saa ha av det?“

„Ja, det kan ingen vite,“ svarte Phyllis, idet hun rolig slog hul paa sit egg. Tyve minutter efter var hun paa vei til kontoret. Hun kjøpte sin morgenavis, og da hun var kommet tilsete i den underjordiske, brettet hun den ut og begynte at læse.

Hvis nogen hadde iagttaa hende, vilde de ha set at hun for heftig sammen og derefter blev blussende rød; men da alle omværende var beskjæftiget paa samme maate som hun selv, var det ingen som saa det.

Det var en viktig nyhet for hende, der stod omtalt i avisen. Mr. Paul Polonius, en av London næststørste smaragd der findes i verden — den berømte Hiroshogi, som nu er indfattet i den japanske keiserkrone. Den japanske gesandt hadde betredd Mr. Polonius den, for at han skulde sætte den ind i kronen, og den var værd to hundre tusen pund. Den var nu forsvundet fra sikkerhetsrummet, og samt dig med den var ogsaa Mr. John Smith forsvundet, som i halvandet aar hadde indtatt en betredd stilling hos Mr. Polonius. Der utlovtes nu en belønning av fem tusen pund til den som kunde skaffe ædelstenen tilveie. Meddelelsen i avisen var forsynt med den formodede tyvs fotografi, og hans signalement var yderligere tilføiet. Han hadde sort haar og sort skjeg, hadde et opustet og rødt ansigt og var temmelig korpulent.

Phyllis' hænder skalv av spænding da hun la avisen fra sig. Derefter aapnet hun sin lille lommebok og læste noget, som med stenografiskrift var skrevet paa baksiden av en konvolut. Der stod følgende:

Mrs. Armadale,
Stevens Mansion 100.
West Kensington.

„Ifærd med at forvandle mig til vort mote. Den grønne ert er i min besiddelse. Hører du ikke nærmere, saa møt mig i kirken ved lunchtid onsdag. Du vil da faa den overgit. Opdagelse umulig.“ —

Klokken ti og en halv samme dag fik Miss Phyllis Martin et let sygdomsanfald, hvorfor hendes kontorchef raadte hende til at gaa hjem. Hun begav sig imidlertid ikke hjem da hun gik fra kontoret, men tok med omnibussen til Cheapside, hvor Mr. Polonius hadde sin forretning.

Da hun var kommet ind i den fine juvelerbutikk, bad hun en høflig, ung herre, som stod bak disken, om at faa tale med chefen.

„Vil De ikke være saa god at si til Mr. Polonius at det er en meget viktig sak jeg gjerne vil tale med ham om,“ sluttet hun.

Vi har sagt at Phyllis var en meget pen ung pike, og det var den unge herre heller ikke blind for.

„Det gjør mig meget ondt,“ sa han derfor i den venligste tone, „men chefen har for øieblikket en samtale med inspektøren for opdagelsespolitiet i Scotland Yard og har derfor git ordre til at han ikke vil forstyrres. Det angaar tyveriet av smaragden,“ tilføide den unge herre og snodde sin bart.

„Jeg kommer netop i samme anledning,“ sa Phyllis, og dette utsagn virket saa kraftig, at der ikke var gaat to minutter før hun stod i Mr. Polonius' privalkontor. Juveleren, en liden herre med gulagtig ansigtsfarve og graa whiskers, bad hende ta plads, og Mr. Boscombe, den berømte opdager, som nærmest lignet en ærværdig bygdeprest, trak en stol frem til hende.

Denne litt merkelige trio forblev sammen i fortrolig samtale i næsten en time, og den unge herre med den pene bart blev mer og mer nysgjerrig, saa at han tilsidst holdt paa at forgaa av spænding. Denne blev om mulig større, da han bortimot middag saa den nydelige unge dame Mr. Boscombe og Mr. Polonius forlate butikken sammen.

„De bør vist helst sætte Dem her, Mr. Boscombe,“ hvisket Phyllis, idet hun pekte paa en viss stol med rørsæte. „Saa gaar Mr. Polonius og jeg ind i pulpituret. Der er rikelig

plads! Efter telegrammet vil der jo gaa omtrent en time, før de kommer.“

„Jeg er stolt over at underkaste mig Deres befalinger, Miss,“ sa inspektøren, idet han tilkaste hendte et beundrende blik. „Men nu skal jeg si Dem noget: Det er bestemt Herbert Turner. Jeg gjenkjendte ham straks efter Deres beskrivelse. Han er en av de lureste forbrydere i hele Europa, og hverken det franske, det italienske eller vort politi har endnu kunnet faa fingre i ham. Vi har ofte undret os over hvorledes det kunde være, men nu vet vi det altsaa. Det var et mesterknep dette at skaffe sig denne betredd plads under en saa gjennomført forklædning at ingen kunde fatte mistanke til ham, derefter benytte sig av den betredd stilling, kaste forklædningen og derved forsvinde som om han var død og borte. Ingen anden end Herbert Turner har kunnet finde paa at gjennomføre det.“

Phyllis og Mr. Polonius gik nu ind i pulpituret og satte sig paa to skamler som de fandt der.

„Tillat mig at si,“ hvisket den bekjendte juveler med en stemme som nærmest lignet en hvislen av vissent løv, „at De er den lureste og dygtigste unge pike, jeg nogensinde har truffet paa.“

Der hørtes en lyd som av kys, hvilken hurtig blev avbrutt ved lyden av en stol som blev væltet og en pistol som blev spændt.

„Det er meget venlig av Dem at si noget slikt, Mr. Polonius. „Det ser ganske vist ogsaa ut til at jeg har hat held med mig ved denne anledning.“

„Min kjære, unge frøken, jeg haaber De vil faa endnu mer held og lykke med Dem i fremtiden. Jeg haaber — ja, det er mit inderligste ønske, at jeg om en times tid maa ha den fornøielse at overlevere Dem en check paa fem tusen pund — der er sandelig ingen, jeg hellere vil gi den end —“

For første gang i sit liv blev Mr. Polonius avbrutt i sin tale ved at en damehaand faa sig fast over hans mund.

Der hørtes fottrin opover kirkens gulv.

De kom stadig nærmere, indtil de kom, hvem det saa ellers var, bare var etpar meter fra pulpituret. Hverken Phyllis eller Mr. Polonius turde kikke ut for at se hvem det var.

Men nu hørte de tydelig følgende:

„Se her, min kjære, anbring den indenfor din bluse og sorg endelig for at komme med baaten til Amsterdam. Levi venter paa den, om om en fjorten dages tid vil den være sletet om. Det er det bedste arbeide vi endnu har gjort, og nu kan vi trække os tilbake og leve av vor gevinst.“

Nu hørtes lyden av et kys, som brat blev avbrutt ved lyden av en stol, der veltedes, og en revolver som blev spændt. Umiddelbart derefter hørtes Mr. Boscombes stemme, som lovet Mr. og Mrs. Herbert gratis ophold i tughuset, hvorpaa Mr. Polonius med et glædesskrik og med

en ynglings behændighet sprang ned fra pulpituret —

Phyllis kom litt sent ned til aftensmaten den dag. De andre tre hadde allerede sittet tilbords i fem minutter, da hun endelig kom ned fra sit værelse.

„Mer gransken — hvad, Phyllis?“ sa Joan. „Men du store verden — hvor har du faat det?“

„Det' var et litet haandlestur besat med perler og værd mindst otti pund.“

„Ja, kan dere utgranske det?“ sa Phyllis i en saa merkelig tone, at de alle tre med stor forbauselse stirret paa hende. Hendes øine straalte, hendes kinder blusset og hendes hænder skalv let, da hun la en konvolut paa bordet.

„Men hvad er der da haendt?“ ropte de alle i kor.

Bare at jeg har faat det første utbytte av min gransken,“ svarte Phyllis litt overlegent, idet hun av konvolutten trak ut fem tusenpunds sedler.

Et Aladdinslot.

Det er ikke bare i „Tusen og en nats eventyr“, at der sker vidunderlige ting og hænder unge mennesker saa behagelige overraskelser som pludselig at faa sin turban fyldt med søte appelsiner. En nutids-gut kan ogsaa ha held med sig. Se bare paa den her avbildede, moderne Aladdin! Han faar u'en mindste anstrengelse et straalende palads, en festlig lysende ba-

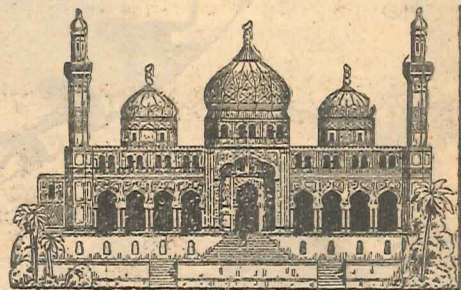
Peter og den vidunderlige lampe.

sarbygning præsentert paa et solvbret. Og det morsomme er, at alle smaa gutter — ja, forresten ogsaa piker — kan faa en lignende foræring. De behøver ikke engang at gni paa nogen lampe; de kan bare ty til det byggespil, som staa paa baksiden av nærværende nummer av „Allers Familie-Journal“.

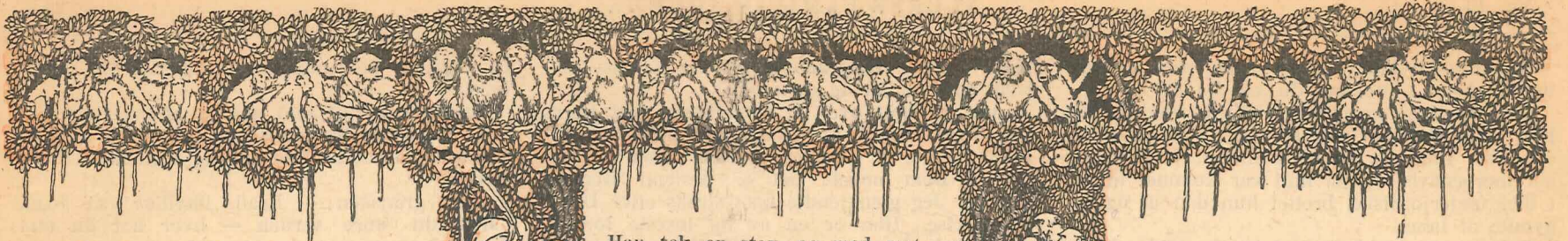
Aladdinslottet er nemlig bygget av disse morsomme, „late byggeklodser“, som har den egen-skap, at de kan trylle frem det ene fepalads efter det andet, bare man bytter om paa ordenen og sætter dem sammen paa forskjellig maate.

Paa side 32 er vist en basarbygning og en moské opført av disse mosaikbrikker. Men emnet kan varieres i det uendelige, og enhver kan frit la fantasien raade og bygge sine huser og slotter i hvilken stil han ønsker.

For man tar byggespillet ibruk bør man klæbe hele siden paa pap og klippe brikerne nøiagtig ut.

Aladdinslottet, bygget av brikerne paa s. 32. Naar slottet er færdig, er der endda brikker tilovers.

Prins Roshun.

En historie for barn.

Av Ran Goss.

Der var engang et stort land langt borte mot øst. Kongen der i landet hadde tre sønner som alle var pene og sterke, men den yngste var dog den peneste. Han het prins Roshun, hvilket betyr glæde, og alle elsket ham. Men hans far, kongen, lot slet ikke til at behandle den lille prins godt. Naar hans ældre brødre fik pene dragter og silketurbaner, maatte prins Roshun gaa med tarvelige klær, og han eide ingen smykker. Han hadde heller ikke tjenere og følge som de, men maatte nøie sig med en liten ape. Allikevel holdt de tre prinser meget av hverandre, og de to ældre delte leketøjet med den lille bror. — Da de to ældre prinser var gamle nok, blev der sendt bud til andre konger om de hadde døtre som var vakre og rike nok til at gifte sig med prinsene. Tilsidst blev der valgt to prinsesser og der blev sendt dem kostbare gaver, likesom de sendte andre kostbarheter til prinsene.

„Hvor er prins Roshuns brud? Hvorfor skal han ikke gifte sig samtidig med sine brødre?“ spurte folket, og tilsidst blev de ord bragt for kongens øre.

„Jeg er rik nok til at sørge for to sønner, saa lenge jeg lever, og naar jeg er død, skal de i fællesskap herske over dette rike. Men Roshun maa selv søke at gjøre sin lykke,“ svarte kongen barsk.

Aftenen før brylluppet straalte alt av lys og munterhet. I et litet takkammer sat prins Roshun meget sorgmodig med apen ved siden av sig. Han hadde faat strenge ordrer om ikke at delta i festligheterne.

Langt nede paa veien saa han fakkellys. Nu kom processionen med de to bruder, og kort efter saa han dem stige ut av bærestolene og gaa over teppene i gaarden og ind i paladset.

„Aa!“ sukket prinsen høit, „hvor jeg skulde ønske at jeg ogsaa kunde finde en vakker, ung brud!“

I det samme blev en liten haand lagt paa kneet hans, og da han saa ned, saa han sin apes lille, indfaldne ansigt. Den saa paa ham og derpaa til vinduet, hvorfra man kunde se kanten av urskogen bak paladsets haver.

Han tok en stav, og med matpakken i haanden og apen i hælene gik han bort fra slottet.

„Hvad for noget?“ sa Roshun. „Har du tænkt at gaa paa eventyr inat? Naa, ja, Laloo, vi kan gaa ut sammen for at finde min lykke og en prinsesse som jeg kan gifte mig med. Kanske finder jeg en bak den frygtelig store skog.“

Han pakket litt mat sammen i en pakke, saa tok han en stav i haanden og gik bort fra slottet. Apen Laloo fulgte ham like i hælene. Snart kom de ind i skogen, hvor lange slyngplanter hang ned fra træerne, og dyrene smuttet omkring. Nu opdaget prinsen at apen gik i forveien som om den viste vei. Han fulgte efter, forbauset over

Laloo's mod, fordi den ellers pleide at være ræd for mørket og klynget sig til sin herre. Videre gik de til de kom til en liten flom; der utslokte apen et langt skrik. I næste øieblik hørte prinsen lyden av smaa føtter og knaken i grener og kvister, og han opdaget at træerne rundt om var fulde av aper i alle størrelser og farver. Det var store gorillaer der stod opreist som mennesker, babuaper med sorte ansigter, andre med en krans av haar rundt om ansigtet, smaa, skjælvende, brune aper og frygtelige orang-utang'er. Roshun blev endnu mer forbauset, da han hørte Laloo tale i en befalende tone til dem.

„Mine tjenere,“ sa han, „jeg har kaldt dere sammen, for at dere kan se og kjende denne prins! Hvis han nogensinde kommer i fare, saa beskyt ham: kommer han i nød saa hjælp ham.“

Aperne snakket ivrig med hverandre, og saa forsvandt de til alle sider i mørket. Saa vendte Laloo sig til prinsen.

„La os lete efter en brud til dig,“ sa den. „Hun er skjult i den lotusblomst som flyter ute paa vandet der. Pluk den og bær den forsigtig med dig, men rør ikke bladene for den aapner sig av sig selv.“

Prinsen plukket lotusblomsten og bar den forsigtig med sig. De gik gjennom hele skogen og kom tilsidst til det land som laa paa den anden side av den. Prinsen saa en stor by som lyste i solen langt borte.

„Der kan du finde din lykke,“ sa Laloo, og den vendte om og sprang tilbake til skogen. „Farvel!“

Da Roshun var alene gik han frem mot den store by. Da han naadde dens porter kom en utroper ut, han slo paa tromme og ropte en bekjendtgjørelse. Prinsen skyndte sig frem for at høre, hvad det var manden sa.

„Det bekjendtgjøres herved,“ sa manden, „at kongen vil utnævne den mand til sin efterfølger som kan befri landet for de flyvende hunder der ødelægger markens korn og havernes frugter og som kan dræpe slangen der ligger ved elvebredden og æter alle som gaar ned for at bade!“

„Før mig til kongen,“ sa Roshun. „Jeg vil paata mig begge disse arbeider!“

Han blev ført til paladset. Kongen mottok ham venlig og sa at han skulde begynde arbeidet næste dag, men denne dag skulde han tilbringe i festlig glæde og hygge. Saa moret Roshun sig hele dagen, og sent om aftenen gik han til sit værelse.

Da alt var stille aapnet han vinduet og kaldte paa sine aper. Et øieblik efter saa han nogen smaa, sorte skikkelser komme springende bortimot værelset og straks efter var det fuldt av aper, mens en stor skare sat utenfor. Roshun skyndte sig at fortælle aperne om det arbeidet han hadde paatat sig. En av de ældre aper sa:

„Vi skal nok befri kongen for de flyvende hunder, men slangen er en vanskeligere sak. Du maa selv kjempe med den, men husk at rope paa os naar du merker, at den holder paa at bli dig for sterk.“

Saa forlot aperne ham likesaa stille som de var kommet, og prinsen la sig. Om morgenen blev han vækket av hørstede stemmer fra slottsgaarden. Han klædte sig hurtig paa og gik ned til kongens mottagelsessal. Der sat kongen i al sin stas, og da Roshun kom ind, gav han ham et halskjede med rubiner.

„Du har gjort dit første arbeide ypperlig,“ sa kongen. „Vi har fundet tusenvis av døde, flyvende hunder samlet i hauger i haverne. Men nu skal du kjempe mot den fæle slangen, og derefter vil jeg utnævne dig til min efterfølger.“

Prins Roshun fik saa et nydelig sverd, og han blev ført ned til elvebredden. Slavene sa, at slangen kom, saasart Roshun var alene, og saa gik de. Prinsen stod opreist, men hans hjerte banket voldsomt; han hørte en hvislende lyd og vendte sig om, da saa han en uhyre stor, sort slange sno sig henimot sig. Han angrep den, og der begyndte en hidsig kamp. Men slangen slynget sig om ham, og han kunde ba e meget svakt rope paa aperne; men til hans glæde blev hans rop besvart, og hundreder av aper, alle væbnet med skarpe og spidse torner fra de vilde plommetrær, kom til. De angrep slangen og stak ham overalt, indtil den slap sit tak. Nu kröp Roshun ut fra dens snoning, og han trak sit sverd og hugget dens hode av.

Da kongens slaver kom til, stod prinsen ved siden av den døde slange, og en hel flok aper stod rundt om den. Prinsen vilde at de skulde vende tilbake til slottet med ham, og der fortalte han kongen, hvorledes de hadde hjulpet ham. Saa fik de til belønning at den frugte kunde spise eller bære med sig, og saa blev prinsen klædt i kongelig pragt, og alle hjilste ham som kongens efterfølger.

Kongen vilde nu finde en passende brud til prins Roshun, men

da han talte derom til prinsen, kom denne til at huske paa lotusblomsten, som endnu laa helt frisk i lommen paa hans gamle dragt. Han la den ved foten av tronen og fortalte historien om den til kongen. Da han var færdig, saa han til sin forundring at knoppen aapnet sig, og at der ut av den kom en straalende vakker prinsesse klædt i en dragt av solv og guld.

Prinsen og prinsessen blev gift med stor pomp og pragt, og de levde lykkelig i paladset hvor Roshun senere blev konge.

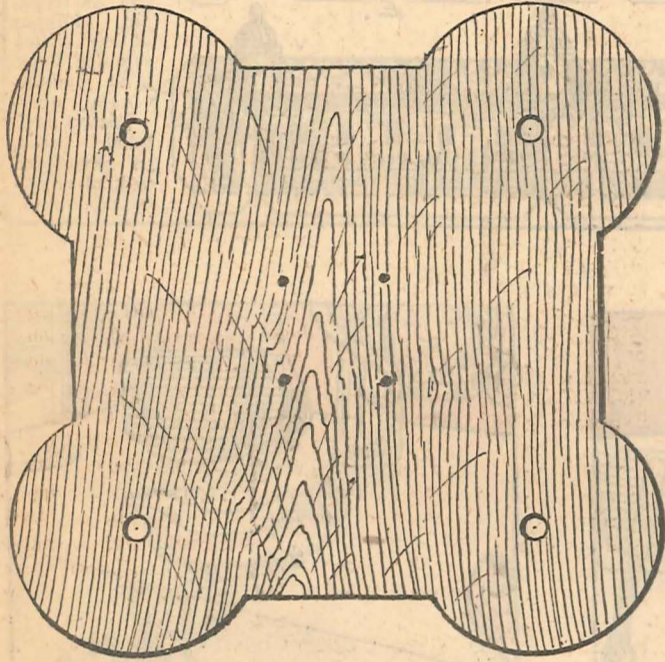
Han ropte paa sine aper, og et øieblik efter saa

han nogen smaa, sorte skikkelser komme springende.

Den indespærrede ring.

En liten opgave.

Av temmelig tykt cigarkassetræ skjærer man ut et firkantet stykke, som for penhetens skyld kan gis form som vist paa fig. 1. Særdeles anvendelig vil en av de næsten kvadratiske endellater i

en almindelig cigarkasse være. Stykket kan passende være ca. 10 centimeter bredt og likesaa langt. I hvert hjørne borer man et rundt hul, stort nok til, at tre-fire hyssingender kan trækkes igjennem det samtidig, uten nogen vanskelighet. Paa midten av træstykket borer fire smaa huller i firkant (se fig. 1). Disse skal ikke være større, end at en enkelt hyssing let kan gaa igjennem dem.

Man tar saa fire stykker hyssing, hvert stykke ca. 20 centimeter langt, og trækker dem hver for sig gjennem hvert av de fire ytterste, større huller, hvorefter man binder en knap i enden av hver snor, saa de ikke kan trækkes igjennem hullerne, en anden hyssing, ca. 50 centimeter lang, stikkes med sine to ender ovenfra gjennem to av

de midterste smaa huller og føres ovenfra gjennem de to andre huller, — en ring av ben eller metal anbringes i en løkke paa denne snor paa den maate som er vist paa fig. 2, saa at ringen ikke kan komme ut, hvorefter de to snorender knyttes i en knute oven til sammen med de fire andre garnender, saa at der blir god plads til at tumle frit med løkken i midten.

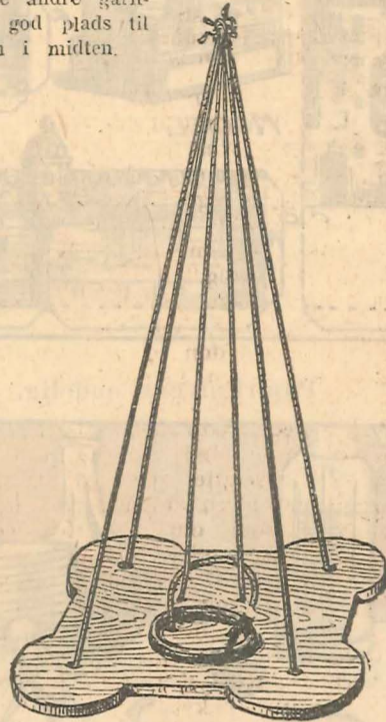

Fig. 2.

Opgaven består nu i at faa ringen fra av snorene uten at man skjærer disse over eller løser nogen av knutene. Det kunde flygtig betraktet se ut som om denne opgave var uløselig. Men taalmodighet og sindrigheit vil tilsidst kunne faa bukt med den. Har man prøvd længe og prøvd forgjæves, vil man andet sted i dette nummer av bladet kunne finde en anvisning til at befri den indesluttede ring. At allfor tidlig studium av denne anvisning formind-

sker interessen ved opgavens løsning, behøves neppe at tilføies.

Te morsomme smaa leker.

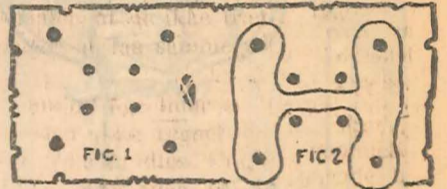
Jokum, hvor er du? Ved denne lek skal en av selskapet forestille herren, en anden hans tjener Jokum. De skal begge to ha bind for øinene, og leken begynder med, at herren og tjeneren stilles op midt i værelset, et litet stykke fra hverandre. Herren kan ikke finde sin tjener og vedblir at ropé: „Jokum, hvor er du?“ Tjeneren skal saa svare: „Her er jeg jo!“ Det gjælder da for herren om hurtig at bevæge sig efter lyden og se at faa fat i tjeneren, som paa sin side ved at springe omkring skal sørge for, at herren ikke fanger ham. Lykkes det endelig herren at fange tjeneren, skal to andre av selskapet være herre og tjener. De øvrige deltagere har nok at bestille med at more sig over de to „blindbukker“s underlige bevægelser samt med at passe paa, at Jokum og hans herre ikke under sine krumspring kommer til at støte sig paa møblerne i stuen og lignende.

At gjætte øine. Til denne lek har man bruk for et stort stykke papir — hvitt eller graat, eftersom man har

det. I papiret klipper man et hul, der maa være saa stort som et øie. Derefter sætter man papiret fast med tegnestifter i dørkarmen, saa det sitter utspændt i doraapningen i en saadan høide, at ogsaa de mindste blandt deltagerne kan naa at kikke gjennem hullet i papiret. Nu stilles en av deltagerne op paa den ene side av papiret, mens de andre øa for en paa papirets anden side gaar bort og sætter det ene øie til hullet i papiret. Den paa den anden side skal da gjette, hvem det er som kikker.

Hvem kan gjøre dette?

Man tegner otte punkter paa et stykke papir, som vist paa tegningen til venstre, saa de danner to kvadrater, en stor og en mindre indi. Derefter spør man en av de tilstedeværende, om han kan trække en linje, som løper tilbake i sig selv og er helt lukket og ligger saaledes, at de fire

punkter, der danner det store kvadrat, kommer til at ligge indenfor denne lukkede linje, mens de fire punkter som danner det lille kvadrat kommer til at ligge utenfor, hvorved altsaa paa en maate de punkter som før var ytterst kommer innerst og omvendt.

Formodentlig vil de fleste opgi at finde ut av dette mysterium. Men det er dog i virkeligheten meget let at utføre — bare man vet, hvorledes man skal bære sig ad. Dette faar man vite ved at betrakte den høire del av tegningen. Det ses, at den lukkede linje skal tegnes, saa den kommer til at ligne et stort „H“.

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner, som lommepenger og 2 løsere 2 kroner hver. Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 19. mai. — Den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning tilsendes 5 kr. som lommepenger, de 2 følgende faar 2 kr. hver.

Lommepenge-opgave nr. 67.

Skogen paa hosstaaende bilde synes at ligge ensomt og ganske stille. Maanen, som netop staar op, har tilsynelatende ingen at lyse for, hverken mennesker eller dyr — bare de tause træer nyder godt av dens blide straal. Og dog: prøv man at se nærmere efter, vil man karske allikevel opdage et menneskelig væsen skjult et eller andet sted paa billedet. Men hvor? Og er det isaafald en mand, en kone eller et barn?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „besvarelserne“.

Mottagerne av lommepengene for opgaverne i nr. 16:

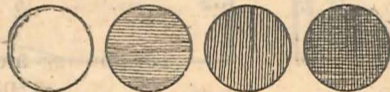
Opgave nr. 56: Johan Wilhelm Koren-Wiberg, Skanselien 1 I, Bergen, 5 kr.

Opgave nr. 57: Jørgen Finne Grøn, Majorstuv 15 IV, Kr.a, 5 kr.

Ses der noget menneske i denne skog, og er det en mand, en kone eller et barn?

Løsningerne paa opgaverne i dr. X-avdelingen i nummer 16 findes i dette nummer av bladet paa side 25.

Lommepenge-opgave nr. 68.

Hvor mange signaler kan der gis med fire vandret anbragte, forskjellige farvede løgter?

Paa en signalstation hadde man fire forskjellig farvede løgter: en gul, en rød, en blaa og en grøn. Man skulde ikke tro, at det var mulig ved hjælp av bare disse fire løgter at gi synderlig mange forskjellige signaler, især naar det kræves, at de fire løgter stadig anbringes i en vandret linje. Men en nærmere undersøkelse vil dog vise, at antallet blir temmelig stort, ialfald over et halvt hundre. Hvem av leserne kan regne ut nøiagtig hvor mange signaler der kan gis med de fire løgter, naar de stadig hænges vandret for hverandre, og bare deres indbyrdes nummerorden ændres, og vekselvis alle eller bare enkelte av løgterne er tændt?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „besvarelserne“.

Lommepenge-opgave nr. 69.

E 9 E G

Hvem kan læse denne bokstavrebuss?

Ovenstaaende bokstavrebuss er litt anderledes end bokstavrebuss'er ellers pleier at være, idet det er en omvendt rebuss, det vil si: man tyder først tegnene i den orden, i hvilken de staar, og skriver samtidig tydingen op. Men naar dette er skedd, læser man tydingen bakfra, og først da faar man den egentlige løsning. Hvorledes lyder denne?

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „besvarelserne“.

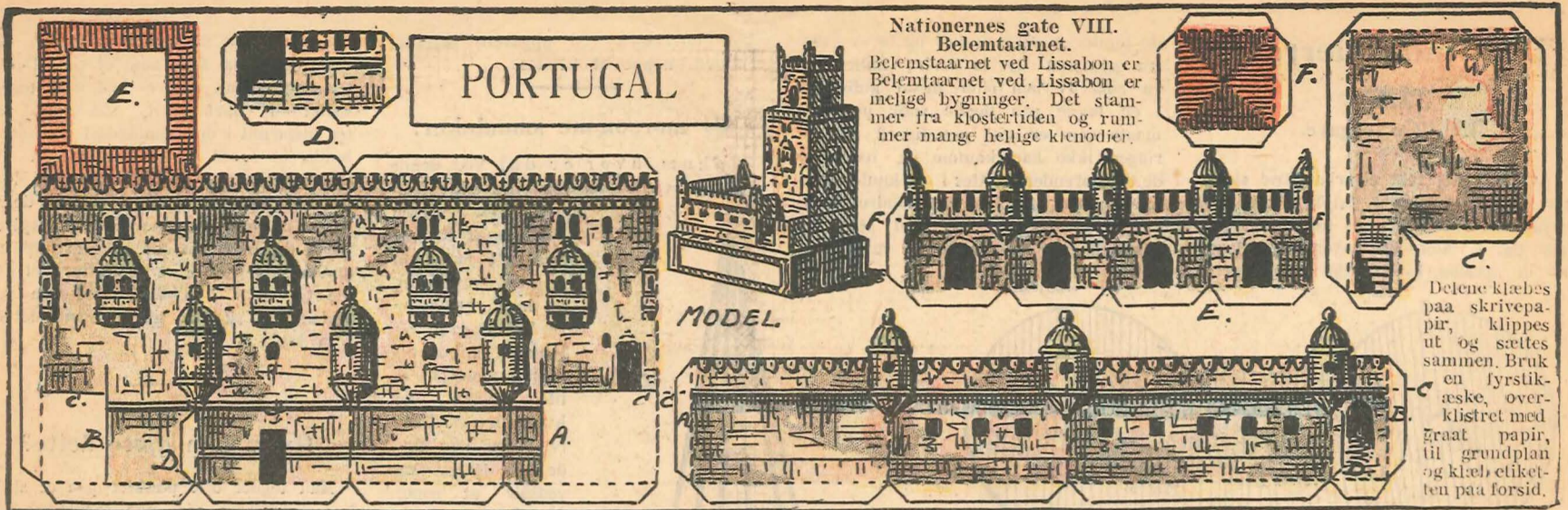
Løsningerne paa opgaverne i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepenger i bladets nr. 22.

Besvarelserne maa være dr. X ihænde inden 19. mai og brever med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X., (nr. 19),

„Allers Familie-Journal“, Kristiania.

Indsendere, som i denne uke vedlægger frimerker, faar tilsendt konvolut nr. 34: Den gamle by. VI. Vandmøllen.

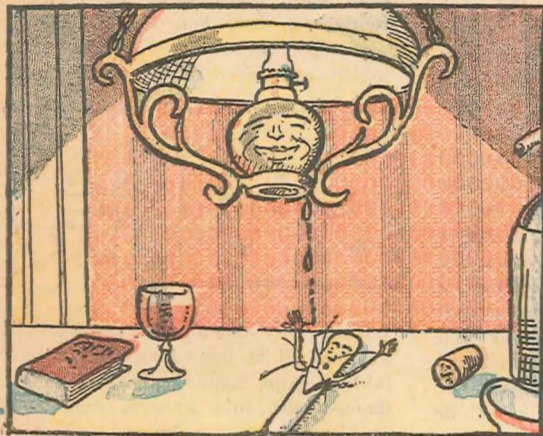
PORTUGAL

Nationernes gate VIII.
Belemstaarnt.

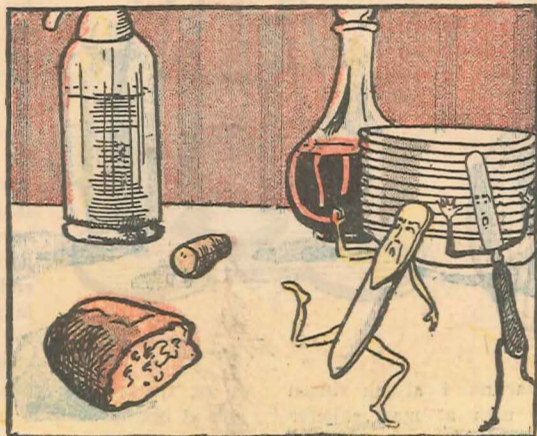
Belemstaarnt ved Lissabon er meilige bygninger. Det stammer fra klosteriden og rummer mange hellige klenodier.

Delene klæbes paa skrivepapir, klippes ut og seltes sammen. Bruk en fyrstikæske, overklistret med graat papir, til grundplan og klæb etiketten paa forsid.

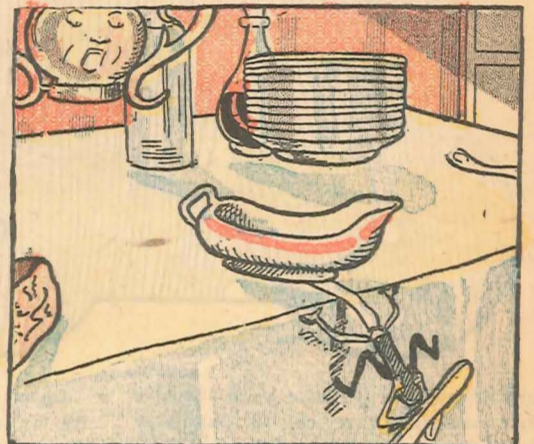
Papirknivens endelig.

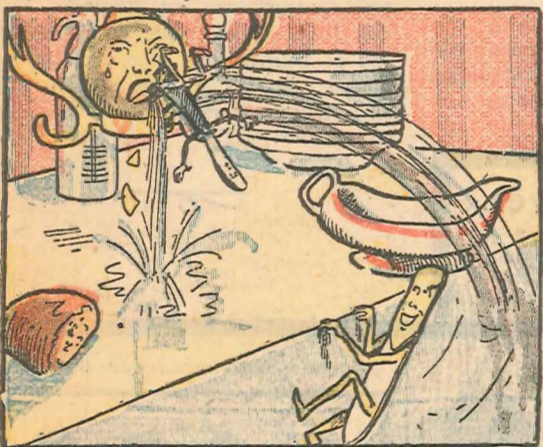
1. Der var opstaaet trætte mellem hængelampen og papirkniven om hvem som virket mest i oplysningens tjeneste, enten lampen ved at lyse, eller kniven ved at skjære nyttige bøger op, og trættet utartet tilsidst til haandgripligheder, idet hængelampen for at haane papirkniven dryppet petroleum paa den.

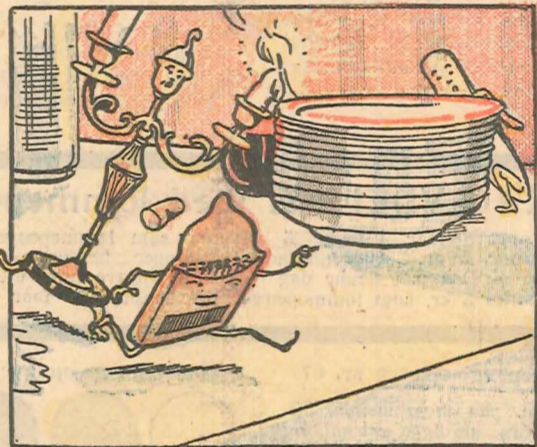
2. Denne behandling likte papirkniven selvsagt ikke. — den kunde kanske miste sin stilling som bokopskjære, naar den var fyldt med petroleum og derved kunde komme til at fette bokens blader, og i retfærdig vrede for papirkniven derfor hen til sin fætter dessertkniven og bedt om hjælp.

3. „Den indbiltske hængelampe!“ sa dessertkniven, som var av staal og derfor hadde et haardt sind. „Ham skal jeg nok behandle efter forljeneste! Nu stikker jeg foten ind under sausekoppen, mens du, kjære fætter, griper mig i hodet og bøier min krop, saa den blir spændt som en spretbue!“

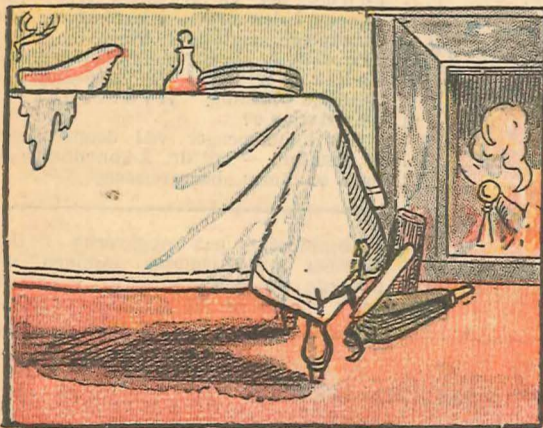
4. Det gjorde papirkniven ogsaa. Saa ropte dessertkniven: „Slip nu, fætter!“ Papirkniven slap sit tak i fætterens hode, og vips! fløj dessertkniven op og slog med sin haarde krop hul i hængelampens glashode, saa blodet, d. v. s. parafinen, begyndte at rende ut i stridende strømmer ned paa duken.

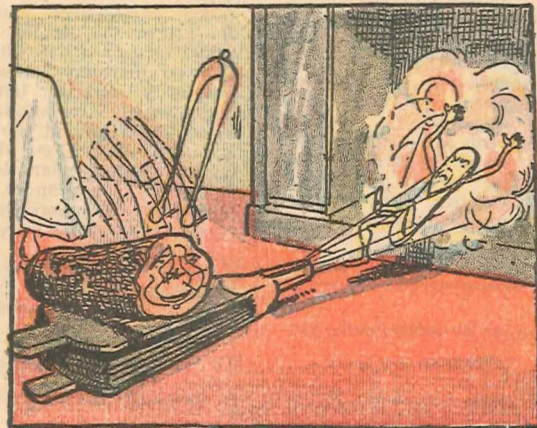
5. Men nu blev der først for alvor uro i værelset. Alle de ting der likesom lampen mente i særlig grad at tjene oplysningens store sak, haade fyrstikkerne og lysestaken, vilde hjælpe sin kammerat hængelampen og løp efter papirkniven som hurtigt gjemte sig bak en stabel tallerkenen.

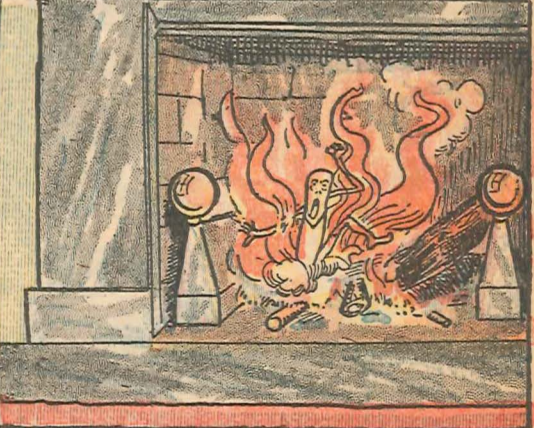
6. Da fik papirkniven paa en gang en efterdens egen mening glimrende ide. Paa bordet stod en silfong med sellers i. Papirkniven svingte sig op paa haandtaget og gav sig til at overdænge de to forfølgere med vand. Papirkniven lo over hele ansigtet: Slik skulde de ha det, de to sinte herrer!

7. Saa meget vand kunde de to forfølgere ikke staa for: Lysene i lysestaken gik ut, og fyrstikkerne blev saa vaate, at de ikke kunde tænde mer, endda det var franske fyrstikker. Papirkniven hadde altsaa seiret, men fandt det allikevel klokest at forlate krigsskuepladsen og klatret ned paa gulvet.

8. Men nede paa gulvet laa der en gammel, trangbrystet ildpuster og et rynket, morsk stykke ved, og disse to som ogsaa følte sig staaende i oplysningens tjeneste og var venner med hængelampen, pustet i forening den stakkars papirkniv ind i kaminen, idet veden trykket, og pusteren pustet.

9. „Jeg smelter! Jeg smelter!“ ropte papirkniven. Saa smeltet den. Som en klump metal kom den paa søplehaugen. Det var et nederlag! Men barna fandt klumpen som nu lignet et litet hjerte av guld, og papirkniven endte sit bevægede liv som halssmykke for en liten pike. Det der oprisning!

Hvad der interesserer damerne.

Litet vægbillede med korsstingsbroderi.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Vi bringer her et nyt silhouet-vægbillede med et fint, yndig motiv. Det broderes i korssting paa gul-

Bill. 1. Litet silhouet-vægbillede med korsstingsbroderi. (Hertil hører bill. 2.)

agtig kongresstof eller andet korsstingsstof av en saadan finhet at syv sting kommer til at fylde en cm.; hvert sting synes over en liten tætt likant i stoffet. Man broderer silke, indrammer det i en sort,

Bill. 3. Strikket haandvæske i posefasong. (Hertil hører bill. 4 og 5.)

det med sort broderi, oval træramme med hvilken det blir ca. 18 cm. bredt, 15 cm. høit. Uten trærammen og uten den sorte randlinje fylder selve broderiet 11 cm. i bredden, 8 i høid.n. Ellersom man ønsker billedet større eller mindre, vælger man grovere eller finere stof at brodere paa; til grovere stof kan man anvende fint uldgarn eller glansfuldt brodergarn, og man syr ogsaa da med korssting; paa finere stof broderer man i gobelinsting med silke- eller glansfuldt garn som kan deles.

det med sort broderi, oval træramme med hvilken det blir ca. 18 cm. bredt, 15 cm. høit. Uten trærammen og uten den sorte randlinje fylder selve broderiet 11 cm. i bredden, 8 i høid.n. Ellersom man ønsker billedet større eller mindre, vælger man grovere eller finere stof at brodere paa; til grovere stof kan man anvende fint uldgarn eller glansfuldt brodergarn, og man syr ogsaa da med korssting; paa finere stof broderer man i gobelinsting med silke- eller glansfuldt garn som kan deles.

Bill. 2 viser mønstret i typesats; sydd i gitterstopning paa tyl kan det benyttes som midtparti paa en pute.

Strikket haandpose.

(Hertil hører bill. 3-5.)

I færdig tilstand er posen 18 cm. høi, 10 1/2 cm. bred, og den strikkes av orange-gul, lila og graa silke eller garn.

Man begynner i den underste midte med orangegul silke, idet man slaar op 8 m. (masker) og først strikker helt ret i frem- og tilbakegaende pinder, til der har dannet sig en liten kvadrat som ogsaa er 8 m. i høiden. Rundt om denne kvadrat tar man endnu op 25 m., saaledes at man fordelt paa 3 pinder har ialt 33 m. (se bill. 4 som viser posens bund i naturlig størrelse.)

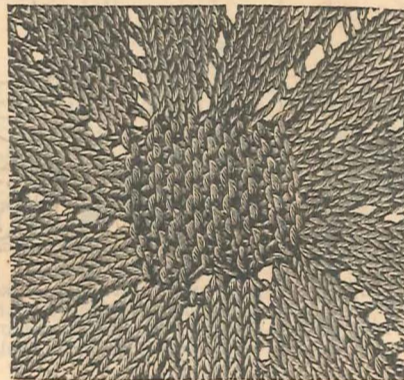
1. omgang: 11 ganger avvekslende slaa 1 om og 3 r. (rette masker). — 2. omgang: Helt ret, omslagene strikkes som almindelige masker. — 3. omgang: 11 ganger avvekslende slaa 1 om og 4 r. — 4. rad: Helt ret. — 5. rad: Avvekslende slaa 1 om og 5 r. — 6. rad: helt ret.

Der strikkes nu videre paa denne maate, saaledes at en omgang med omslagene stadig vekster med en hel ret omgang. Paa denne maate blir der stadig 1 mer i andenhver rad mellem omslagene. Man fortsætter med disse uttagninger til der er 9 m. imellem omslagene. Saa følger 3 helt rette omganger uten at der slaas om.

Løsninger paa opgaverne i dr. X' avdeling nr. 16.

56. **Stjernekkikeren:** Naar bokstavforbindelserne løses i den rækkefølge, som angis av de tegn der staar paa den gamle stjernekkikers kikkert, sammenholdt med de dertil svarende tegn under tokstavgrupperne i inskriptionen paa vægtavlen, faar man følgende vers:

„I sit stille kammer, fjernt fra verdens larm, staar en stjernekkiker ved sin vinduskarm,

Bill. 4. Bunden av den strikkede pose bill. 3. (Naturlig størrelse.)

Nu begynner man paa de kulørte striper som strikkes helt r. t. Man strikker: 2 lila omganger, 2 graa omgang r, 2 lila, 1 orange, 2 lila, 2 graa, 2 lila, 1 orange, 2 lila, 2 graa, 5 lila omganger (se bill. 5 som viser en del av strikkarbeidet i virkelig størrelse.)

Til den klare bord

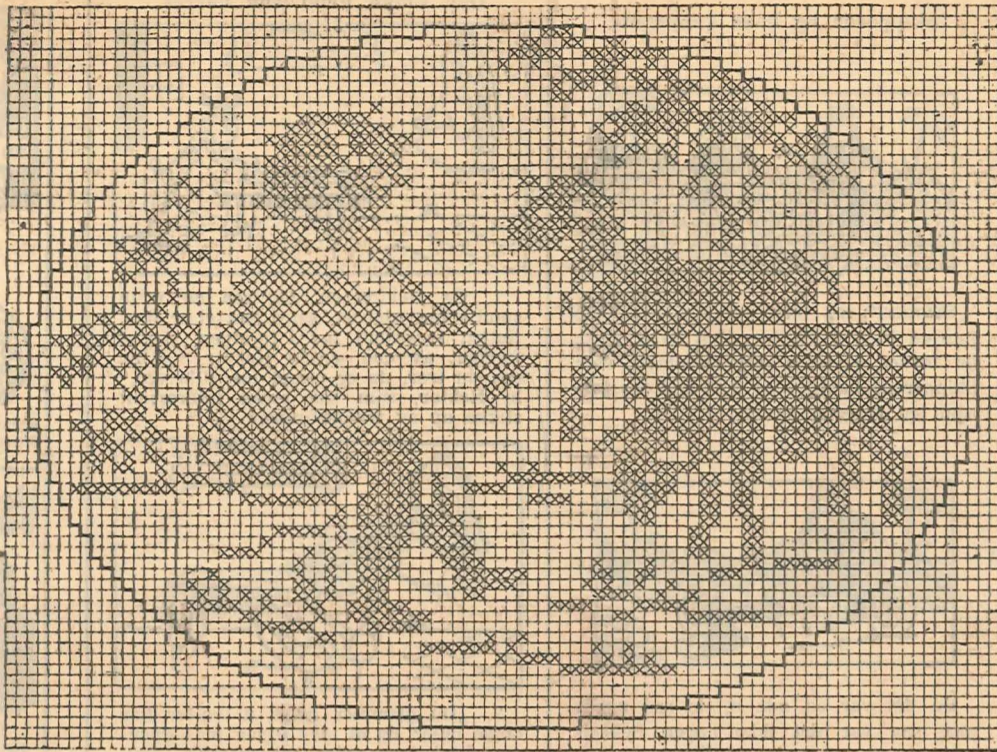
graa omganger, 2 lila og 11 orange omganger. Saa følger en 2 cm. hoi bord med skiftevis 2 r. og 2 v. (vrange) m. og en omgang med huller, i hvilke man strikker avvekslende slaa en om, 2 r. m. strikkes sammen, 2 v. m. — Saa 2 omganger med skiftevis 2 r. og 2 v., endnu 1 gang 1 hulrad som før, men her er det de v. m. som strikkes sammen og ikke de r.

Efter igjen at ha strikket 5 omganger med avvekslende 2 r. og 2 v. m., kjeder man løst av og trækker motgaaende lila silkesnorer gjennom de to hulrader.

Ovalt teppe med korsstingsbroderi.

(Hertil hører bill. 6.)

Paa strama eller aidastof syr man det pene teppe som er 120 cm. langt, 70 cm. bredt, hvis stoffet lar saa grovt at 1 sting fylder 1 cm. i kvadrat. Teppeet har ialtsaa 120 sting paa den ene, 70 sting paa den anden side. Man utfører broderiet med tykt uldgarn i de kulører som tegnforklaringen angir. Teppeet forres med strie eller tykt dreil, og i kanten sættes en tyk uldsnor.

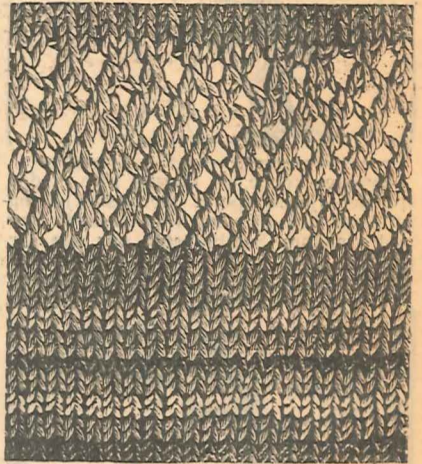

Bill. 2. Korsstingsmønster til vægbilledet, bill. 1.

strikker man med graat garn, idet man benytter grovere pinder.

1. omgang: helt ret. — 2. omgang: avvekslende slaa 1 om, 1 m. løs av 1 r., og den løse m. trækkes over den strikkede.

Disse to omganger gjentar man, til

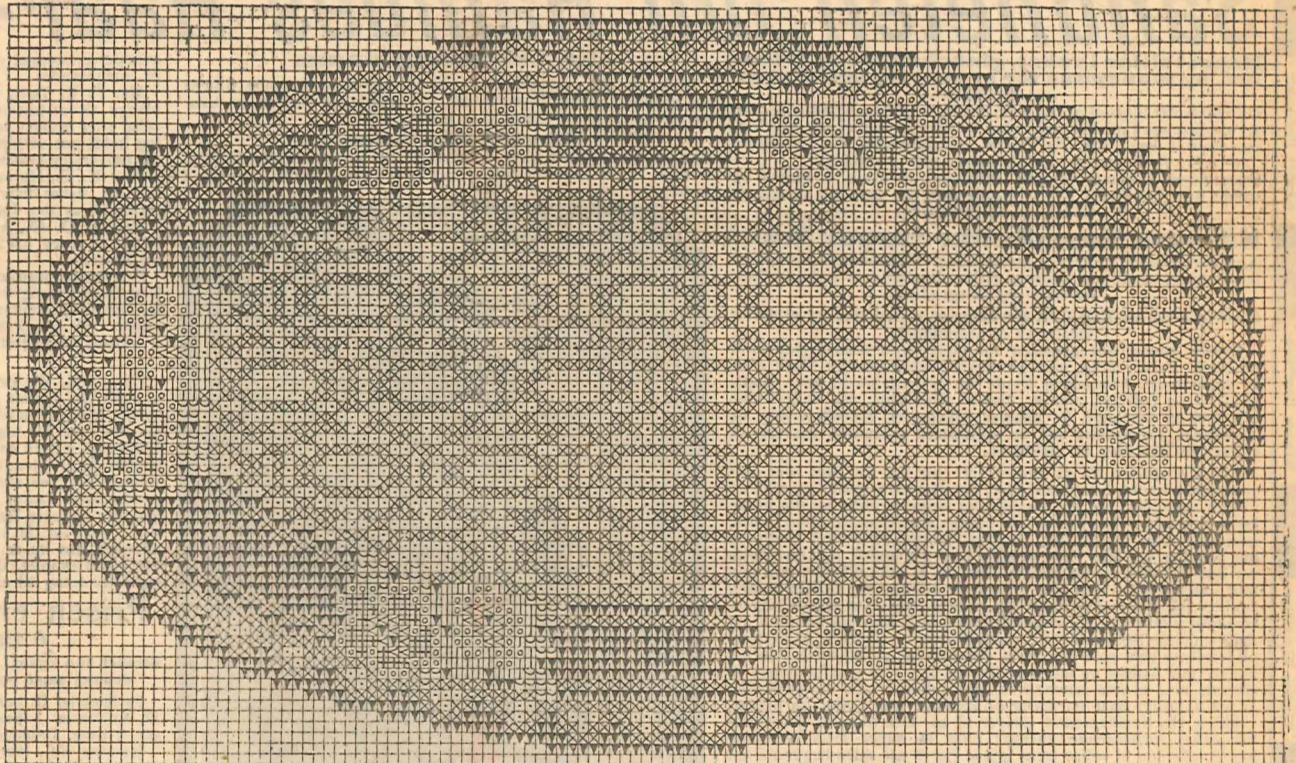

Bill. 5. Klar bord og kulørt stripe i naturlig størrelse av den strikkede pose bill. 3.

der staar 7 hulomganger over hverandre, derpaa endnu 1 ret omgang.

Efter den klare stripe følger * 2 graa omganger, 2 lila, 1 orange, 2 lila, og man gjentar endnu 1 gang fra * til * derpaa følger endnu 2 graa omganger, 2 lila og 11 orange omganger. Saa følger en 2 cm. hoi bord med skiftevis 2 r. og 2 v. (vrange) m. og en omgang med huller, i hvilke man strikker avvekslende slaa en om, 2 r. m. strikkes sammen, 2 v. m. — Saa 2 omganger med skiftevis 2 r. og 2 v., endnu 1 gang 1 hulrad som før, men her er det de v. m. som strikkes sammen og ikke de r.

Efter igjen at ha strikket 5 omganger med avvekslende 2 r. og 2 v. m., kjeder man løst av og trækker motgaaende lila silkesnorer gjennom de to hulrader.

Bill. 6. Korsstingsmønster til et ovalt teppe til at lægge foran senger, syborder etc.

Forklaring af Tegnene til Afbd. 6: □ lyseblaa, ⊗ mellemblaa, ⊞ mørkeblaa, □ lyserød, ⊞ mellemrød, ⊞ mørkerød, ⊞ grøn, ⊞ gul.

stirrer ut saa vide, ut mot stjerners hær, tænker mens han sukker: den som nu var der!"

57. **Den dødsdømte fange:** Den dødsdømte fanges vandring tok sin begyndelse ved E, gik derfra til F, D, B, A, C, D, E, B, C, E, G, H, F og G for at endø ved D, som han ialtsaa passerte tredje gang uten at ha gaat nogen av veiene mer end en gang.

58. **Hvem kan læse aramæisk:** „Til sin ven skal man komme buden i medgang og ubuden i motgang.“

Løsning paa opgaven „Den indespærrede ring“.

Man løser løkken i midten og trækker den gjennom et av de yderste større huller, likegyldig hvilket, drar den over knuten og trækker den tilbake igjen. Løkken som nu ogsaa omfatter en av de fire ytter-snorer, føres derpaa efterhaanden paa lignende maate gjennom hvert av de tre andre ytterhuller. Tilslutt trækkes løkken over topknuten, og man vil se, at ringen er fri. Man maa nøie passe paa, at løkken ikke er snodd, naar den blir dradd over knuten, — ellers mislykkes kunststykket let.

Naar løver finder sin overmand.

Dyrenes konge, en mægtig løve, havde fra det fjerne sporet menneskekjot og nu kom den som en vind færende med mot stakkars Sambo, som var ute for at fælde træer.

Sambo opgav straks enhver tanke paa motverge og krop bak træet. Men en gjet som græsset i nærheden samlet alt sit mod i benene og hornene og sprang frem

... og ramte træet som var halvt hugget over, hvorved løven høist ærgerlig blev hindret i sit blodige forsæt, og baade Sambo og gjeten blev reddet.

Skipperen og hans kabysgut.

Skipperen og hans kabysgut var ute paa en liten cykkeltur. Men hvad skede de tørnet sammen. Og resultatet var: Skipperens bakhjul og kabysgut ens forhjul led sørgetlig havari.

Da det var en øde ø, de red rundt paa, saa var det ikke nogen cykkelreparator i nærheten, og derfor var gode raad dyre. Men kabysgut'en hørte ikke til de dumme: han tok de odelagte hjul av, bandt cyklerne sammen —

— og her ser man, hvorledes de to herrer noksaa kjækt for'sat'er den avbrutte cykkeltur.

Den kloke hund blir narret.

1. Da Hektor en dag saa en rolle smutte om hjørnet, sat'e han efer den. Rotten forsvandt ind i forstuen, skarpt forfulgt av den sultne Hektor. „A ha, saa du tror, du er meget lur, lille ven,“ lo Hektor, som saa noget interessant stikke op av frakkelommen.

2. „Du glemmer hvist, at rotter har lange haler, og at man ogsaa maa gjemme den, naar man vil gjemme sig,“ og dermed hug han hoverende tænderne i den formodede hale.

3. Men her kommer altsaa billedet, som viser, at selv kloke hunder kan løpe med limstangen; for det var ikke rottens hale, men derimot stroppen paa snustobakdaasen, den hadde hug'et tænderne i.

Advertisement for ISLAND Frimærkebørsen, KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN.

Advertisement for Fordyrende, a medicine for indigestion.

Advertisement for Vaserol-barnepudder, a baby powder.

Advertisement for Bedre Harmonikaer, harmonica instruments.

Advertisement for Forstørrelser, optical lenses.

Advertisement for Slipning, a sharpening service.

Large advertisement for Hämoes Haarkultur, featuring a woman's portrait and various testimonials.

Sandheten om Hämoes Haar-Kultur!!

Haaret tiltar i vekst, glansfuldhed og skjønnhet, og man fritas for at benytte løse fletter og bukler. Opfinderen er tilkendt grand prix, Paris, og guldmedalje, London.

Hämoes Haar-Kultur farver ikke! Anvendelig baade for lyst og mørkt haar. Skjeldannelse og haaravfald ophører straks, og kulturen virker derefter som lindrende føde for haar- og skiegrødder.

HÄMOES HAAR-KULTUR har følgende egenskaper og er derfor idealet av et haarmiddel. Renser straks hovedbunden for skjæl. Gjør haaret glansfuldt og blødt. Farver ikke, men gir haaret dets naturlige farve efter 10 dages bruk.

Fru Fabrikant M. C. uttaler sig: Jeg har fra liten pike haft et sjelden smukt, lyseblondt haar, der desværre spaltet og faldt av i store mængder, saa jeg tilsidst som tusinder andre maatte bruke forlorne bukler. Jeg har forsøkt næsten alle de midler, som findes, søkt de største specialister, alt uten resultat, og tænkte med sorg paa den dag, jeg ikke vilde ha mere haar paa hodet.

Hr. I. H., Kristiansund skriver til os: Den tilsendte haarkultur har virket forbausende hurtigt; efter 14 dages bruk begynde haaret allerede at vokse frem igjen. For 7 aar siden begynde mit haar at falde av, og jeg blev tilsidst fuldstændig skaldet over hele hodet.

Fru K. H., Leikanger sogn, skriver: Takker hjerteligst for de to tilsendte flasker haarkultur. Mit haar er tiltat baade i vekst og fyldighet. Vær saa venlig i sende mig pr. postoprav 3 flasker samt 2 pulvere ekstra. Send med det samme en botte Miss Evelyns hemmelighet samt en box med orientalsk skjønnhetscreme. Vær snill og send det snarest mulig.

Hr. A. B. F., bager Valdres, skriver: Har nu snart brukt den første flaske. Allerede faa dage efter, at jeg begynde, holdt haaravfaldet op, og likeledes blev alt flas borte. Nu har jeg brukt det i 3 uker, og det nye haar begynder at spire frem. Send venligst en flaske til.

En taknemlig dame. Frk. K. H. Naksöv, har tilsendt os nedenstaaende billede og skrevet: Sender Dem hermed mit billede, at De kan se, hvor meget mit haar er vokset efer bruken av Hämoes Haar-Kultur.

Hr. V. L., Lilleström, skriver: Da min broder og jeg nu efer bruken av en flaske av Deres haarkultur ser stor virkning, da haar-

avfaldet er stoppet og haaret mygt, bedes De sende mig 2 flasker pr. omgaande. Hr. F. E. Toft, pr. Brømy, skriver: Skal faa lov at siige saa mange ak for den sendte haarkultur, da jeg til min store forbauselse efer bruken ser, at jeg begynder at faa haar paa hodet, hvor jeg holdt paa at blive skaldet. Send venligst 2 flasker haarkultur og pulver for resten av penge.

Fru E. E., Højvang, Alna st., skriver: Vær saa venlig at sende mig en flaske haarkultur snarest, da jeg er godt fornøiet med resultatet av den forrige flaske.

Fru A. O. Ø., Adal pr. Jarlsberg, skriver: Finder Deres haarkultur, som jeg har kjøpt paa loveapoteket i Tønsberg, utmerket for haaret.

Fru skibsreder F. L. skriver den 5. marts 1916: Jeg sender Dem min hjerteligste tak for Deres haarkultur, der virker utmerket. Jeg har brukt mange sorter haarvand, men haaravfaldet er blevet værre. Nu er mit haar tykt, og al haaravfaldet er sluttet, saa jeg er aldeles begeistret for Deres kultur.

Helt skaldet! Hr. E. K. Bo pr. Resorghamn, skriver den 27/19: I 1917 mistede jeg alt mit haar, saa jeg var aldeles skaldet, likesom frost i ansigtet havde foraar-akert store, bare flækker i skjægget, saa der ikke var tegn til skjæg, hvilket var forferdelig stygt. Jeg henvendte mig til en specialist, men fik til svar, at der intet middel fandtes til at gjengi haar eller skjæg. Jeg forsøgte da Hämoes Haar-Kultur; en stund efter, at jeg begynde at bruke det, begynde først haaret at myldre frem, derefter skjægget som fine dun paa de bare flækker, efer 5 à 6 maaneder var baade haar og skjæg som før, ja haaret baade tykkere og kraftigere end det var tidligere, saa nu er her intet mere, som minder mig om, at jeg har været skaldet, der er her mange, som kan bevilde hvorfor jeg føler trang til at sende Dem min bedste tak.

Prisen er kun pr. flaske 3,35. 6 flasker sendes portofrit. Beløpet kan ogsaa indsendes i frimerker. Faas kun i generaldepotet samt hos nedenstaaende autoriserede forhandlere.

Parfumeriet G. Lunde, Egertorvet. Frk. Marth. Jacobsen, Grønsen 17, Kristiania. Lehns Parfumeri, Nordregt. 11, Trondhjem. Pettersen & Berg, Drammen. Knut Spæren, Loveapotek, Tønsberg. Hans I. Iversens eff., Horten. Frk. Kitty Jacobsen, Sandefjord. Frk. Marie Solsbergs Parfumeri, Larvik. Hr. Lycke, Porsgruud. Hagb. Jacobsen, Frederiksstad. C. M. Engelsen, Stavanger. Skiens Drogeri og Farvehandel, Skien. Frk. Nina J. Torpum, Frederikshald. Hr. Frisenfeldt, Moss. Kristiansunds Drogeriforretning, Kristiansund. Cand. pharm. Trygve Vogt-Svendsen, Aalesund. Hr. Arnold Johnstad, Haugesund. Ernst Jacobsen, Sarpsborg. Hj. Larsen, Lillestrømmen. Namsos Sæpe- & Drogeriforretning, Parfumeri J. G. Jørgensen, Bergen. H., P. Johnsen Baasmoen i Mo. Loveapoteket, Arendal. Bergens Farvehandel A/S. Tromsø Parfumeri & Drogeriforr. Harstad Farveh. Tromsø Farveh. Gustav Thorsen, Arendal. C. Kindts Parfumeri, Bergen. A. Mikkelsens Farvehandel, Bjøvik. A/S Rjukan's Glas-magasin. A/S R. J. Ukanfoss Glasmagasin. A/S Rjukan's Varelager. K. O. Bascrick, Farvehandel, Risør. Anna Eliisen, Aalesund. Barber Andersen & fru Jenny Andersens frisørsalon, Hønefoss. Vardø farvehandel, Vardø. Solveig Amundsen Kong-berg. Bon Marche A/S Bergen. Joh. M. Arnesens farvehandel Bergen. P. Koch Bergen. Dagmar Balchen, Sandnes.

Hämoes Generaldepot for Norge, Skippergaten 14, Telf. 3270. Kristiania. Hämoes Haarkultur er

„Tro ei, at der findes noget bedre end Vademecum - mundvand - tandcrème - tandpulver.“
 Tuber a 65 Øre
 Tandvand Kr. 2,50 Fl.

CYCLER, letlopende, bedste materialer, laveste priser. Agenter antages. Forlang prislister.
 Bellin Andresen. Ekspd.: Carl Johansgt. 7, 1. Kr.a. (Indg.: Dronningensgt.)

Tangin mot Gigt
Tangin mot Jschias
Tangin mot Lumbago
 Forlang
 Tangin paa nærmeste Apothek

Fotografier forstørres til 32 x 45. Et stort pragtfuldt billede med smagfuld indfatningskarton, der sendes sammen med indsendte foto som opkrav, kr. 8,00 + porto. Send fotografier til
 Kunstforlaget Bromid, Kristiania, Dronningensgaten 38.

Uhrmaker VERLI
 Armbaandsuhre. Lommeuhre.
 Akersgt. 26, ved Carl Johansgt. Chr.ania.

Schweizer's Silke
 direkte fra Schweiz told- & portofrit i Hus.
 Forlang endnu i Dag vore garanteret solide Nyheder til Dragter & Bluser: Duchesse, Foulards, Taffetas, Crêpes, Gabardine, Eolienne, Faille, Cotelê, Voile etc. fra Kr. 2,95 pr. Meter. Særlig righoldig Udvalg i sort saavel som i hvidt og kulørt. Vor Kollektion sendes Dem mod et 20 Øres Frimærke franko til Gennemsyn.
 Samtidig anbefaler vi vor nye Kollektion i Dragter & Bluser syet og usyet med ægte Schweizer-Broderi paa Batist, Voile, Opaline etc. fra Kr. 7,50. Ogsaa denne Kollektion sendes til Gennemsyn mod et 20 Øres Frimærke.
Schweizer & Co. Luzern N 1 (Schweiz)

SKANDINAVIEN-AMERIKA LINJE
 Fra Norge direkte til Amerika afgaar damperne Oscar II, Hellig Olav, United States, Frederik VIII medtagende passagerer i alle klasser.
 Generalagent **FR. LIE,**
Karl Johansgate 1,
 Christiania.

Kalypin-pastiller
 A. L.
 er et virksomt og behageligt middel mod irritation i aandedrætsorganerne. Renser halsen, letter slimavsondringen og gjør stemmen klar og sterk.
 Faaes paa Apothekerne.
Apothekernes Laboratorium.

„Rego“ Separatoren
 har ved sidste prøve paa Norges landbrukskøleskole besejret samtlige konkurrerende maskiner.
„Rego“ Forlang prøveberetning og specialkatalog.
 leveres i 8 størrelser.
S. H. Lundh & Co. A/s Kristiania. Trondhjem.

Enhver, som lider af Blegtsot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøiellesbesværigheder, bør anvende
Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Gulmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel, Malmø. Gulmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apothekerne.

PERFEKT
-Haarfjerner-
 FOR EFTER
TIL SPOT OG SPE
 gaar mange damer enten med lange haar paa haken, en vel utviklet bart eller De optræder med en bar, haarbevokset arm. Utsæt Dem ikke længer for alle de nærgaaende og irriterende blikke. — Bruk »Perfekt«, som øieblikkelig tar de generende haar og der ved samtidig gjør Deres utseende ti aar yngre. — »Perfekt« garanteres uskadelig for huden. — Sendes utenbys med bruksanv. for kr. 4,20 + porto for stor portion mot forskutsbetaling eller efterkrav fra **„MORSEAGENTURET“**, Keysersgt. 1, Kristiania.

Fregner
 fjernes paa faa dage kun med Crème Any. Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med Crème Any; det vil De ikke angre! Pris kr. 4,50. Utenbys porto 50 øre.
3-dobbel portion 10 kr.
 postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev
 Kun egte fra
Apotheker Wolff's Magasin,
 Grønsen 10, Kristiania. A.

Cyklen „SMART“
 i alle modeller stadig paa lager.
 Forlang katalog.
 Forhandlere antas.
 Lakering, Formliking og Reparationsverksted for Cykler.
„SMART“ Cyklefabrik,
Fritjof E. Aaberg.
 Møllergt. 41. Tlf. 9180. Kristiania.

Bang & Tegner & Co.
 Medicinske Sæber
Exemsæbe

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.
 Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit, motta nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Nattroie til damer.
 Tungerne paa denne nattroie kan syes i haanden eller ogsaa erstattes av færdigkjøpte festbons.
 Der medgaar 2 meter stof av 90 centimeters bredde. Mønsteret bestaar, som biledet viser, av 6 deler.

Fig 1. Forstykke.
 „ 2. Den halve ryg.
 „ 3. Ærme.
 „ 4. Halslinning.
 „ 5. Den halve krave.
 „ 6. Ærmelinning.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av ryggen langsmed stoffets bredt.

Bestillingsseddel paa Sykurv nr. 19. Pris 15 øre.

NB. Utyeug skritt volder feilekspedition!

AADGIVER
 for **HUS OG HJEM**
 Paa Land og i By.

Skal barna ha lomme-penger?

Mange foreldre er betænkelige ved at overlate barna penger som de skal anvende paa egen haand. Men man maa tænke paa at det at gi ut penger paa rette maate ikke er en medfødt egen-skap, men en kunst som ikke kan erhverves ved belæring, men bare tilegnes ved øvelse og erfaring. Tusener av mennesker har gaat tilgrunde av mangel paa dette begrep og mange familier er kommel i elendighet og ulykke, fordi mand eller kone ikke forstod sig det mindste paa at indrette sine pengesaker. De hadde ingen praktisk øvelse i det, og da det dreier sig om en sak som kan ha indgripende betydning for en sølv og andre, bør der begyndes i god tid paa denne side av et menneskes utdannelse. Ængstelige foreldre bør derfor beslutte sig til at venne barna til at ha penger mellem hænderne og lære deres værd at kjende. Allerhelst bør pengene være fortjent; man kan f. eks. gi dem karakterpenger og man kan paa-lægge dem lettere arbeider som

de faar en nærmere avtalt betaling for. Barna bør vite at man ute i livet bare kan komme i besiddelse av penger og de goder de kan skaffe, ved ærlig arbeide, og jo større arbeide der ydes, desto større blir lønnen for det. For at barn skal kunne fatte pengenes værdi i fuldt omfang, maa dette være grundreglen, og derfor skal den lille gut eller pike bare ha penger at raade over, naar de har ydet et litel arbeide for det. — Men det er ikke alt, som bør gjøres til en handelsvare som man betaler med penger. At et barn er tjenstvillig og opfører sig godt, burde aldrig belønnes med klingende mynt, ellers mister det let den gode bevissthet som bærer lønnen i sig selv. Dette utelukker naturligvis ikke at far eller mor med varme ord utfalter sin anerkjendelse. Man skal heller ikke belønne ethvert slags av barnets arbeider, det skal tvertimot gjerne vise foreldrene og sine paarørende opmerksomhet og smaatjenester uten at tænke paa belønning av nogen slags for det, og den som skjæmmer sine barn bort i den retning kan let faa daarlig indflydelse paa

ERNEMANN CAMERAS
anses for uovertræffelige. Vore stadig Bestræbelser for yderligere at fuldkommengøre selv de allerbedste Modeller retfærdiggør denne Tillid og gør enhver Køber til en overbevist Ven af vort Fabrikat. Erholdes gennem alle Forretninger for fotografiske Artikler. Prislister gratis.

ERNEMANN-WERKE A.G.
DRESDEN 269.

„National“-Cyklen

Allerbilligs! Allerbedst!
Løtpende og solid. Rimelige priser. Forlang katalog. Telef. 3962.
Torvgaten 29.

Verdens mest berømte og mest læste folkeroman er:

GALEISLAVEN ROCAMBOLE.

Pris for alle **6 DELE 2⁹⁵**
ca. 1000 sider + porto.

ROMAN i 6 dele av den berømte franske forfatter Ponson du Terrail.

Galeislaven Rocambole er oversat paa alverdens sprog og læst av alverdens mennesker. Det er en klassisk forbyderroman. Med stigende spænding følger man Rocambole gennem hans eventyrlige bedrifter, hans kamp og hans farer. Man begynder ikke paa Rocambole og lægger den fra sig, men man fortsætter til man har læst den ut, saa spændende og fængslende skrevet er boken.

Rocambole er læst av millioner av mennesker. Det er en bok alle maa og skal læse. Her er fantasi, spænding og realisme. Det er ikke nogen godtkjøpsroman, men en virkelig god bok.

BOKFORLAGET SKANDINAVIA,
Nørre Farimagsgade 9,
Kjøbenhavn K.

Pr s:
heftet: **2,95** + porto.
indb.: **3,95** + porto.

FLØTE-LANOLIN SÆPEN
brukes av tusinder.
Bedste barnesæpe.
M. ZADIG A/S.
Kristiania.

Haarfletter
av søgte haar og i alle farver fra 9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.
Prøve av haaret indsendes. Exp. diskret mot opkrav.
Nordregt. ll. **Einar Lehn** Trondhjem.

„Gillette“ Barbermaskine,
dobb. forsvøvet med 12 tveeggede blade i elegant etui kr. 20. 12 reservebl. kr. 4.00.
Coward & Thowsen, A/S
30, Kirkegaten 30, Kristiania.

Tiger-Cyklen
er og blir den bedste — og er utbredt overalt. 5 — fem — aars skriftlig garanti. Letløpende. Moderne. Elegant. Glimrende anbefalet. Forlang prislister. Agenter antas!
Skriv idag til **Olaf B. Anseth,** Cykkelforretning, Rekvisita, Markveien 58, Kristiania. Telefon 21140. Telegramadresse „Tiger“.

Nordisk Musikforretning A/S
Avd. 1
Sogaten 2, Christiania. Tlf. 16834.
Norges største spesialforretning i trækspill.
Egte „HB“ Gera Trækspill
Billigste priser. Katalog sendes gratis.
„Brukte trækspill kjøpes og tas i bytte“.

„Altidfin“
er en meget praktisk papirpose til dame-dragter. Hele dragten puttes glatt ind i en tynd papirpose, som binnes sammen ovenpå, og dragten beskyttes derved aldeles mot støv og møl. Papiret er mykt og sterkt. Dragten bevares storartet, og damerne blir alltid fine.

Faas hos Halvorsen & Larsen Ld.,
Skippergt. 40, Christiania,
og alle bok- og papirhandlere, farve- og manufakturhandlere.

barnets fintfølelse, men ogsaa meget paavirkelige karakter.

Derimot er det i næsten enhver husholdning en mængde smaaarbeider som barna godt kan oplæres til at utføre og som man kan gi dem penger for, som barna har en viss frihet over, men som de dog skal venne sig til at føre regnskap over og benytte paa fornuftig maate. Arbeidets art maa tilpasses efter forholdene, men i en almindelig husholdning, især hvor der ikke er tjenestefolk, vil det ikke være vanskelig at finde en mængde smaaarbeider som fordeles paa barna og som det er deres daglige pligt at utføre. Der er f. eks. erend, pasning av bloms'er, lettere havearbeider og stovlepudning, likesom barna kan oplæres til at dække bordet, ta av bordet, hjelpe til med opvasken, hugge ved osv. Ved saadant regelmæssig arbeide som betales med penger oplæres barna til at indrette sin tid og faa begrep om penges verdi. Det viser sig nemlig altid at et barn forstaar ganske anderledes at værdsætte penger, det har tjent end de penger, det faar forærende.

Man maa naturligvis kontrollere barnets arbeide, især hvis dette vedrører pasning av dyr, planter, ja, kanske endog av mindre søsken, og venlig foreholde det at være pligtopfyldende, da al tvang, saavidt mulig, bør undgaas. Jo mer glad og fornøid barnet vænner sig til at utføre sit arbeide, desto lettere vil det senere i livet paata sig

de større pligter og det større arbeide som kræves.

Hvad pengene skal benyttes til, blir en likesaa individuel ting som arbeidets art. For mange barn er anskaffelsen av et klæplag, et par nye støvler, en hat og lignende ønskenes maa, andre mer velstillede barn behøver ikke at tenke paa klædragens anskaffelse, men saa er det saa meget andet, det kan spare til og som det kan ha en umaadelig glæde av selv at ha anskaffet sig, for ikke at tale om at alle barn gjerne vil ha litt penger at raade over til gaver ved jul og fødselsdager. Det det kommer an paa ved denne opdragelsesmetode er, at barna ikke vænner sig til at klatte pengene bort til slikkeri og unyttige smaa ting som det ikke har nogen varig glæde av, men at de lærer at forstaa „at mange bækker smaa gjør en stor aa“. Denne erfaring vil senere hen i livet faa stor betydning, hvis barnet altsaa har erhvervet sig den rette kundskap om pengenes verdi og deres anvendelse.

Hjemmet.

Varme omslag.

I det sidste halve aar har der jo være megen sykkelighet og lægerne har derfor i mangfoldige tilfælder hvor der var sjim paa lungerne eller lungebetændelse ordinert varmt omslag paa ryg og bryst. Da der muligens er en del husmødre som er ubekjendt med hvorledes et saadant skal lægges, vil vi i det følgende gi en anvisning paa dette:

Til omslaget vælger man helst grovt og slit, men blødt lerret og klipper det til, saa det, lagt fire-dobbelt sammen, passer i størrelse. Til et omslag rundt om ryg og bryst kan man benytte et stort haandklæ, et halvt laken eller andet. Alt maa være lagt tilrette før omslaget lægges paa. Der brukes endvidere et stykke gutaperkaterret som maa være litt større end omslaget for at det overalt kan gaa litt utenfor omslagets kanter, derpaa pakkes det ind i vat eller et stykke uldtei og utenom det hele lægges et lerretsbelte som igjen er litt større, saa det dækker hele bandagen og det sidste lag heftes sammen med solide sikkerhetsnaaler.

Naar der skal lægges omslag paa ryg eller bryst, maa en hjælper rette patienten op i en sittende stilling og støtte ham, mens en anden brer det glatte lerretsbelte glatt ut paa det rigtige sted av sengen; ovenpaa beltet lægges, likeledes glatt den indfatning av vat eller de uldstykker, man vil bruke; paa dette lægges saa det tilpassede stykke gutaperkaterret og øverst endelig omslaget like efterat det er vridd op av det varme vand. Patienten lægges langsomt ned, omslagets ender slaas sammen over brystet, derefter guttaperkaterrets ender, saa uldstykket (eller vatten) og tilslutt lerretsbeltet, hvis ender man hefter sammen foran med sikkerhetsnaaler. Naturligvis har man

i forveien trukket patientens toi saa hoit op at bare den nakne ryg kommer til at hvile paa omslaget; naar omslaget er lagt tilrette trækker man hurtig toiet nedover, det. Paa denne maate gaar det hele hurtig og let, og hvis omslaget er lagt riktig an, kan det ligge et halvt døgn og holde sig like varmt.

For at omslaget kan være rigtig varmt, naar det lægges paa, bør man tulle et tørt haandklæ utenom, idet man vrir det og først ta det ut herav i det øieblik det skal paa.

Hvis omslaget vil gli, hvilket ofte kan være tilfældet, naar patienten ligger urolig, kan man f. eks. av to gamle lommestørkler lage to skulderremmer som man fastgjør ovenpå med sikkerhetsnaaler. Da vil det ligge fast.

Gurglevand.

Ved kroniske halslidelser, hæshet, rødme og smerter i svelget er følgende middel ofte udmerket: 30 centigram thymol, 30 gram koktearspiritus, 10 gram ratanhiadraaper, 50 centigram peppermynnteolje og 1 gr. nellikolje. Herav 10 draaper i et glas vand til utskylning og gurgling.

Et godt husraad ved de almindelige halskatarrer er salvie'te som tillages ved at hælde vel 1/4 l. kokende vand paa en spiseskefuld tørrede salvieblader, la det trække en halv time og derpaa sile alle bladene fra. Teen benyttes kold til gurglevand.

Fra „Nordisk Monster Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeidet nr. 19.

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 2.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnenten.

BENYTT

Deres ledige timer til at erhverve Dem — eller
utvide Deres — kundskaper.

Norsk Korrespondenceskole

underviser for tiden over

10,000 tilfredse elever

i de forskjellige fag, som er specificert nedenfor.

Et slaaende bevis for, at korrespondenceundervisning efter
Norsk Korrespondenceskoles metode staar fuldt paa heide
med nutidens krav til en moderne skoleundervisning.

Ønsker De derfor at utvide Deres kundskaper i

merkantile fag, tekniske fag og sprog

bør De se, hvad Norsk Korrespondenceskole byr Dem,
før De tar nogen bestemmelse. Vor undervisning er

PRAKTISK, MODERNE OG BILLIG,

idet vore elever undervises av *landets dygtigste
speciallærere* i sit hjem og i sin fritid og saaledes
ikke behøver at forsømme sit daglige arbeide.

Korrespondenceundervisning passer utvilsomt for Dem, idet den passer for alle uanset alder
eller livsstilling. Utvidede kundskaper gir utvidet livssyn og større livsglæde. Det viktigste
av alt er dog dette: **Kundskaper er den eneste vei i vore dage, hvis man vil naa
frem til social position og økonomisk uavhengighet.** Indsend derfor straks vedstaaende
rekvisition og vi sender Dem pr. omgaaende skolens prospekt og plan 1918—19, der for-
klarer alt vedrørende undervisningsmetoden etc. etc.

Norsk Korrespondenceskole, Kristiania.

Box 447. ∴ Adm. direktør: Ernst G. Mortensen. ∴ Kontor: Kongensgt. 14.

Vi underviser nu i
følgende fag:

A. Merkantile avdeling:

Dobbelt bokholderi.
Norsk handelskorrespondence.
Handelsregning.
Skrivning med rundskrift.
Stenografi.
Norsk.

B. Sprog avdeling:

Engelsk sprog.
Engelsk handelskorrespondence.
Tysk sprog.
Tysk handelskorrespondence.
Fransk sprog.
Fransk handelskorrespondence.

C. Tekniske avdeling:

Praktisk regning.
Matematik.
Mekanik.
Bygningslære.
Maskinlære.
Elektricitetslære.
Konstruktions- og projekti-
onstegning.
Fagtegnning for murere.
Fagtegnning for tømmermænd.
Fagtegnning for bygnings-
snekere.
Bygmester-kursus.

REKVISITION.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles
illustrerte prospekt og plan 1918—19 (5. skoleaar),
gratis og franko tilsendt.

Navn .....

Adresse .....

Skyskraper søkes!

1. En dag stod der i en avis et mærkelig avertissement: „Tjener søkes! Skyskraper foretrækkes!“ „Det maa være noget for dig!“ tænkte Sambo. „Du har da høiden — for meningen er vel, at de ønsker en tjener som er meget, meget høj!“ Men lige bak paa en trap stod lille Bimbo og læste ogsaa avertissementet.

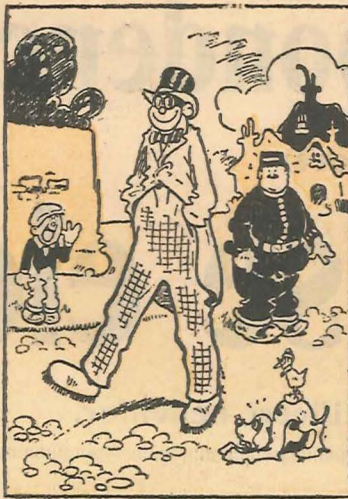
2. „Mig gaa søke skyskraper!“ sa Sambo til lille Bimbo. „Dig blir hjemme og passe hus og vokse imens!“ Dermed forlot Sambo hjemmet, overlattende Bimbo til hans egne betragtninger. Men lille Bimbo hadde i negerskolen lært saa meget, at han snart regnet ut, hvad denne mystiske sak dreide sig om.

3. „Mig ogsaa søke plads skyskraper!“ sa han og fik fat i en feiekost, som han saget igjennem og delte i to stykker. „Mig lor smaa, mig vokse meget, meget langt og bli skyskraper ogsaa! Mig bli tjener hos fine Massa, mig faa fine klær og megen mat! Det bli meget, meget morsomt! H—u—r—r—r!“

4. Saa bandt lille Bimbo kostskallene fast paa sine smaa ben, saa det saa ut som om han hadde stykker paa. Utenpaa stykkerne trak han Sambos lange, rutete benklær og iførte sig deretter Sambos frak og floshat.

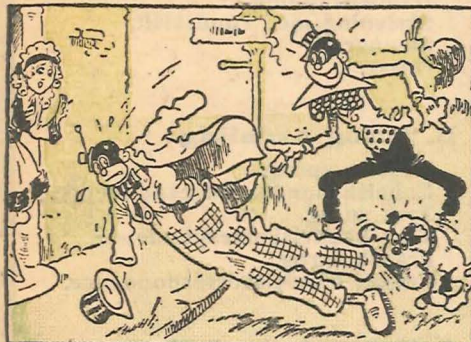
5. Nu var han parat til at gaa ut og søke plads som „skyskraper“. At han hadde utsigt til at faa pladsen kunde han allerede skjønne av den store opsigt hans tilsynekomst paa gaten vaktei hos alle forbigaaende.

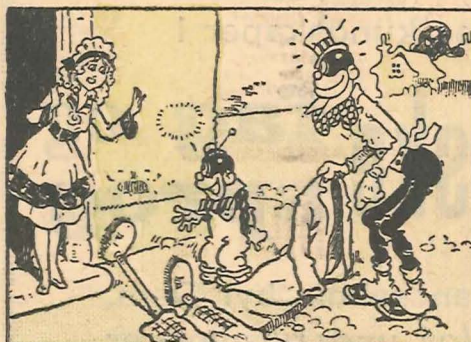
6. Utenfor huset, hvor man søkte „skyskraperen“, stod allerede flere ansøkere, bl. a. Sambo, men Bimbo stilte sig i følelsen av sin egen overlegenhet op allerførst i rekken. Misundelse og knurren blandt konkurrenterne!

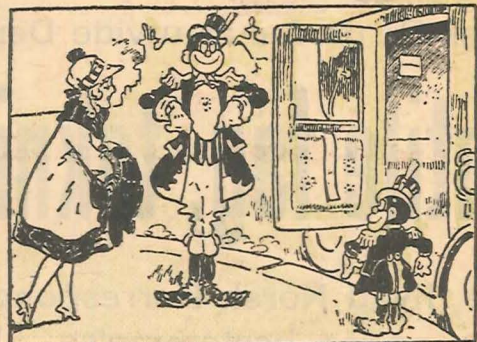
7. Saa kom den høie tjener, som søkte den høie tjener, og da hverken hun eller nogen anden kunde se, at Bimbo gik paa „stykker“, engagerte hun straks ham. De konkurrerende ansøkere blev rent gule av ærgrelse.

8. Den fine damen, som søkte den høie tjener, hadde imidlertid en hund, som viste en paafaldende interesse for Bimbos merkelige „fotter“, — slike fotter hadde den aldrig set nogen neger gaa paa før, og tilslidst fik den lyst til at prøve, hvorledes saadanne merkelige negerfotter egentlig „smakte“.

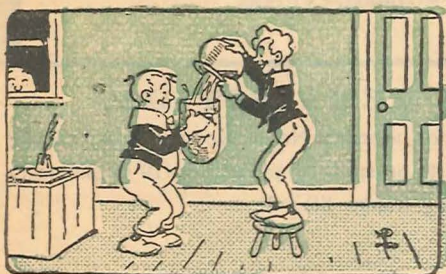

9. Nogen særlig „smerte“ følte Bimbo ikke ved hundens nærgaaende undersøkelse, men det knep for ham at holde balansen, og da han faldt, avslørtes hans hemmelighet og hans knep. Sambo gik straks frem og bad om undskyldning paa Bimbos vegne, men den snille damen var slet ikke sint, men engagerte dem begge.

10. Saaledes gik det til, at baade Sambo og lille Bimbo blev tjenere hos den fornemme damen, og hver gang hun skulde ut paa kjøretur, kunde man se baade den høie Sambo og den lille Bimbo gjøre hende sin opvarthing i det fineste livré — et stolt og frydefuldt syn for den vakkre, unge damen.

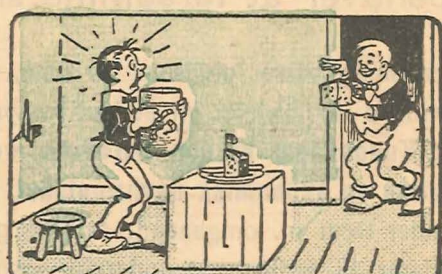
Hvorledes man faar et stykke med av fødselsdagskaken.

„Forleden dag hadde Jim til sin fødselsdag faat sendt en deilig, stor og lekker svedsketerte hjemmefra, men baade Tom og jeg hadde Jim mistænkt for, at han selv vilde spise hele kaken alene. „Det skal vi forhindre!“ sa jeg, og saa fyllde vi et glas med buet hund med vand og de yndigste guldfisker.

Saa gik jeg ind til Jim, som sat paa sit værelse og holdt paa at spise den lekre svedsketerten. „Goddag, Jim! Tillykke paa fødselsdagen! Gid kaken maa smake dig vell! Her skal du se hvad jeg bringer dig som gave fra alle os andre: Et akvarium med de nydeligste guldfisker i! Er du ikke henrykt?“

Om Jim var henrykt? Jo, det var han rigtignok! Han tok akvariet, Neppes hadde han det i hænderne, før jeg skar et ordentlig stykke av kaken. Jim vilde sætte akvariet fra sig, men da det var i „rundbuestil“, lot dette sig ikke gjøre, og jeg fjernet mig uantastet med mit bytte. Kaken smakte glimrende.

Smaapluk.

Paa toget.
Yngre reisende (pøker begejstret ut av kupévinduet, til en ældre herre): „Er det ikke en deilig eg?“
Eldre reisende: „Vedkommer mig ikke... jeg er paa forretningstreise!“

„De anholder om min datter haand. Eier De noget? Eier De f. eks. det hus De bor i?“
„Nei, det har jeg leiet. Men jeg har 20 hektoliter koks i kjælderen.“
„Ta hende!“

Obersten: „Jeg vil gjerne vite det noiagtige klokkeslet. Rid ind til byen, 67, og la mig faa vite det!“
67: „Javel, hr. oberst! Men jeg har intet ur!“
Obersten: „Ur! Hvad vil De med ur? Skriv det op paa et stykke papir, mand!“

Doktoren: „Naa, madam Petersen, tok De saa Deres mands temperatur, som jeg sa?“
Konen: „Ja, hr. doktor! Jeg laante nabens barometer og la det ned i sengen hos ham... og da det saa viste paa 'Meget tørt', gav jeg ham en pilsner... og nu er han gaat paa arbeidet igjen.“

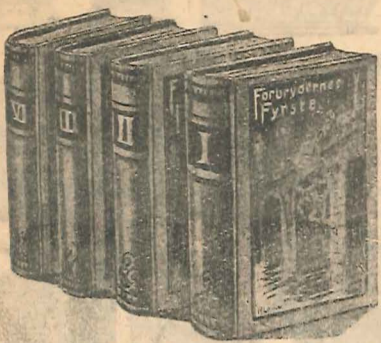

„Hvad kom det av, at du giftet dig med Anna?“
„Det kom av, at jeg var saa overtroisk. Jeg vaklet mellem Emma og Anna... men saa fandt jeg en cigar paa gaten, og paa den stod der: 'Havanna'. Saa tok jeg hende.“

„Alle mennesker her i livet skulde ha en chance for at vinde lykke.“
„Der er dem som ikke er tilfredse dermed.“
„Hvorledes det?“
„De ønsker dem bragt.“

LÆS FORBRYDERNES FYRSTE.

Fransk detektivroman i 4 smukke farvede bind, ca. 800 sider, leveres for kun kr.

3 95

+ porto.

Hos alle, som efter hverdagslivets slit gjerne læser en spændende bok, vil vort nyeste verk, „Forbrydernes Fyrste“ vække interesse.

Boken omhandler chefen for Paris' hemmelige politi, den av alle forbrydere frygtede detektiv Pinel, og hans farefulde og eventyrlige kampe med en av verdens dristigste forbryderbander og dennes mægtige og hemmelighetsfulde chef.

Uten omsvøp, fængslende og fantasifuldt, skildres de mange interessante handlinger, som foregaar dels i Rocamboles og Greven av Monte-Christos klassiske by — Paris, dels i det solrike Spanien. Hemmelighetsfulde bortførelser, eventyrlig flugt fra fængsel og bøddel vekslers med utslag av mandsmot og dristige handlinger i rækkfølge til boken er slut.

Gjør Deres bestilling paa denne spændende bok med det samme.

Boken sendes som efterkav kun fra

O. A. Vindhols Forlag, Græsbegt. 8, Kristiania.

Generende haarvekst
 fjernes straks ved bruken av
Dr. Thompsons Depilatorium.
 Kr. 4.25 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
 Wolffs Magasin, Grænsen 10, Kristiania A.

Kr. 9⁸⁵
 for dette elegante, dobbeltkapslede ur med springkapsel samt i utseende præcis som
et egte guldur
 Garanti paa hvert ur, som ikke gaar ved mottagelsen.
 Uret maa ikke forveksles med de farveligere ure, som findes paa markedet, og som sælges til billig pris. Uret her er første klasses i enhver henseende. Verket prima ankerverk, og saa godt som alle urene gaar præcis paa minuten.
 Endvidere anbefales:
Nr. 904. Skole- og arbejdsommeuret.
 Dette ur er praktisk, fordi det taaler stød og slag uten at tage skade og fordi kapslerne slutter saa tæt, at støv og smuds ikke kan trænge ind i verket. **Pris kr. 5.50.** Elegante urkæder kr. 1.50—3.50. Sendes mot efterkrav + porto (2 ure porto frit) fra
Olaf Langdal (Afd. B.),
 Nørregade 51, København K.

„Graat Haar“
 forsvinder, naar man benytter
Apotheker Wolffs Haarfarve.
 Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt.
 Kr. 4.50 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
 3-dobbelt portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekombrev.
 Wolff's Magasin, Grænsen 10, Kristiania. A.

Prima meierismør
 kan letvint og økonomisk fremstilles paa hver gaard med vort nye patent „Fama“ meieri (kombinert separator og kjerne). Pris kr. 220.00
 ved den sidste officielle serieprøve ved Norges Landbruks-høiskole viste vor „Fama“ separator sig at være den bedste og billigste av samtlige prøvede maskiner. Forlang katalog, uttalelser og prøveberetning.
 Eneforhandling for Norge:
Bernh. Øye's Maskinforretning,
 Kristiania — Bergen — Trondhjem.
 Norges største utvalg i alle slags moderne landbruksmaskiner. Agenter antages.

Haandstoppeapparater.
 Om kort tid mottar vi ny forsyning av det meget efterspurte **Haandstoppeapparat.** (Ingen symaskin del). Med dette apparat kan enhver stoppe sine strømper, linned etc. let og aldeles som nyvævet. Da denne artikkel vil bli meget knapp, tør vi be vores kunder indsende sine ordre snarest mulig. Ordrene ekspederes i den rækkefølge de indløper til os. Av de mange anbefalinger vi har mottatt hitsættes:
 SONECAR, Stavanger. Fjøsanger, 10/18.
 Takker for det tilsendte handige stoppeapparat og ber Dem tilsende mig 6 stk. pr. omg. Jeg hadde aldrig trod det skulde bli saa morsomt at stoppe strømper. Ærbødigt Fru Astrid Michelsen.
 Pris for apparat med prøvearb. og bruksanv. Kr. 4.00 + porto, sendes overalt pr. postopkrav. Leveres kun fra **SONECAR, Stavanger.**

VIL DE BLI en dygtig elektrisk verkmester, tegner, dampmaskinist, fyrbøter etc. saa delta i vor velkjendte undervisning pr. korrespondence. Ingen forkundskaper nødvendige.
BEMERK! Vore kurser anbefales av flere av Sveriges mest fremragende ingeniører, saasom professorer, industri- og kraftverkschefer m. fl. Flere anbefalinger bekrefter dette. Vi underviser ogsaa i enkelte fag, saasom matematik, mekanik, maskintegning, elektringers montering, elektriske maskiner, vandturbiner, dampkjøler, dampmaskiner, dampturbiner, deres pøsning og drift, landmaaling og nivellering m. fl. Forlang Prospekt! De faar det gratis.
 Sveriges Tekniska Korrespondensinstitut.
 Kungsg. 53. Dir.: Civilingeniør C. F. Lundberg. Malmö.
 Send gratis prospekt for det fag eller beskæftigelse, hvor jeg har sat en strek.
 Navn: _____
 Adresse: _____

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.
Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Nervestyrkende og bloddannende er i høi grad Fosfoferrin, der indeholder glycerininfosorsyre (hjernens fosforforbindelse). Skader ikke tænderne.
 Pris pr. fl. kr. 4 00.
Fosfoferrinpiller pr. æske (100 piller) kr. 3,20.

A. GRESVIG
 CYKELFABRIK—SPORTSFORRETNING
 STORGATEN 20
 KRISTIANIA.
Sportsartikler for vinter- og sommersport. Geværer og Ammunition. Fabrikation av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cyklar. Motorcyklar.
 Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m. m. kjøpes til høie priser. **Kristiania Kunst- & Metalstøberi, E. Poleszynski,** Øvre gate 7 og Kongensgate 29. Telef. 16703. Ved forespørsel oppgi kvantum.

192 timer
 eller 8 hele døgn gaar dette egte schweitzer-ur efter hver oprækning. Det er indlysende, at verket i et saadant ur har muligheter for at være 8 gange saa holdbart, som i et almindeligt ur, hvor fjæren og de dermed forbundne hjul hvert døgn maa trækkes op paany. Hittil har lommeure med 8 døgn's verk kun været i handelen til forholdsvis høie priser, men det er gaat med disse ure likesom med andre ting; naar de kan fabrikeres i store maan der, bliver prisen betydelig billigere. Vi har fra en verdenskjendt fabrik i Schweiz efter store anstrengelser endelig aat et større parti av disse ure hjem, som vi idag tilbyder dette bla s læsere til en ekstra billig pris. Urets værdi er 25 kr., men vi bortsælger det for cirka ha vdelen, nemlig **3 kr. 15 øre** pr. stk. for at enhver kan faa raad til at anskaffe sig dette enestaaende gode og holdbare ur. Verket er et egte schweitzer-verk, meget so lid forarbejdet, og gaar som ovenfor bemærket i 8 hele døgn efter hver oprækning. Selve uret er av hvidt, holdbart metal, forsynet med svære for- og bak-kapsler og tremfarvet talskive med forgyldte ornamenter og synlig gang. Se forøvrigt ovenstaaende tegninger av urets forside og den inderste bakkapsel og De vil straks se, at det er noget aldeles enestaaende, vi idag tilbyder Dem.
 (Formidsket tegning av urets forside og den inderste bakkapsel).
Værdi 25 kr. sælges for kun 13 kr. 15 øre
 5 — fem — aars garanti for god og sikker gang.
 Vi gir Dem paa dette ur vor allerlangeste garanti for god og sikker gang, nemlig i hele 5 — fem — aar. Hvert ur blir naturnødvendig forinden avsendelsen omhyggelig eftersæt og regulert.
 Bestillingsseddel. A. F. J. D.
VAREMAGASINET A/S KRISTIANIA.
 Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav — stk. av det averterte Schweizer ur med 8 døgn's verk, der skal leveres mig til den billige pris av 13 kr. 15 øre pr. stk. plus porto. De garanteres for god og sikker gang i 5 — fem — aar og jeg forbeholder mig ret til at returnere uret og erholde mine utlagte penge tilbage, dersom jeg ved mottagelsen ikke er fuldt tilfreds med uret.
 Navn _____
 Adresse _____
 Husk paa den punkterte linje at angi, om De ønsker et eller flere ure.

Vort forraad vil snart igjen være utsolgt; vil De derfor sikre Dem uret, da opsett det ikke til imorgen, men indsend vedstaaende bestillingsseddel endnu idag.

Saafernt De ved mottagelsen ikke er fuldt tilfreds med uret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

DUX er den bedste sløpemaskine til Gillette Blade
 Komplet i etui kr. 10,00
 over 18,000 i bruk
 Hvis ikke tilfredstillende efter 8 dages prøve tilbagebetales beløpet FORSENDES PORTOFRIT
 Hovedagentur for Norge:
Marc Hansen & Einar Clausen A/S
 Vaagsalm. 3, Bergen

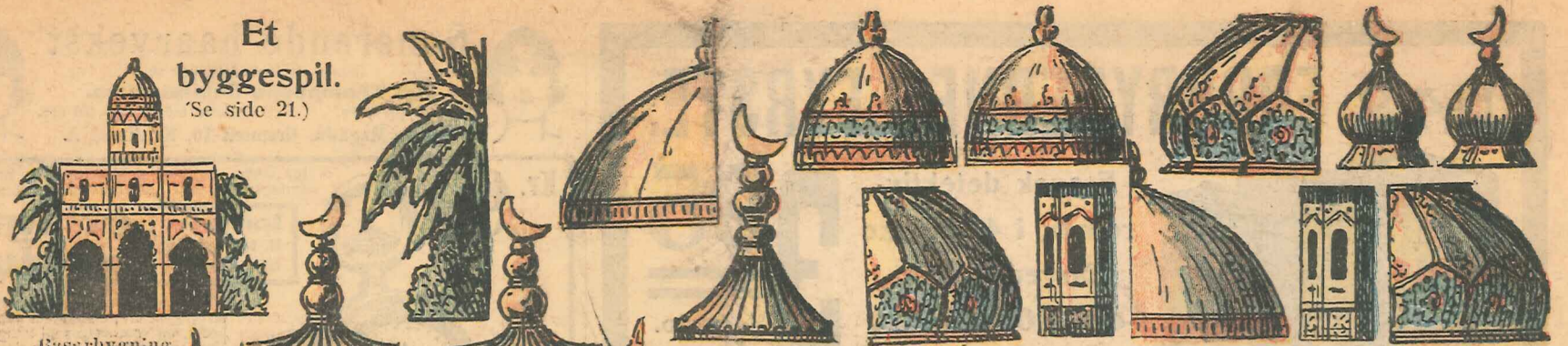
DIABOLO-cyklen, model 1919,
 er markedets eleganteste, letteste og sterkeste cykle. Herre-, racer- og damecykler leveres kun i en model, nemlig med de beste klasses utstyr og materiel. Bedste sort gummi. Vort lager av cykledele og sportsartikler anbefales. Ved kjøp i partier indrømmes stor rabat. Separatorer og landbruksmaskiner paa lager. Forlang katalog og offerter.
Ballangruds Maskinforretning, Kristiania — Trondhjem.

Massagemaskinen Venivici hvoraf 147 er solgt til Læger i eneres e Uke, bør fremdeles være Lægenes og d Syles sikreste Helbredelsesmiddel. Lærebog i Massage gratis og porto-frit. Veniviciagenturet C. Johangt. 5, Kr.a.

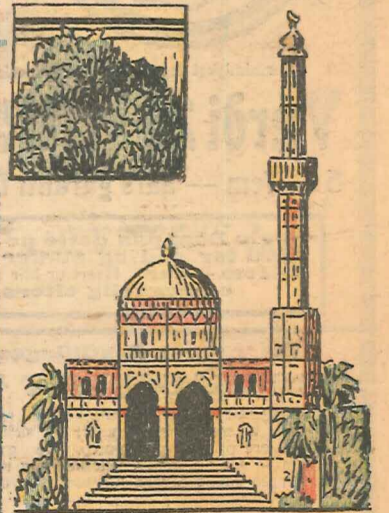
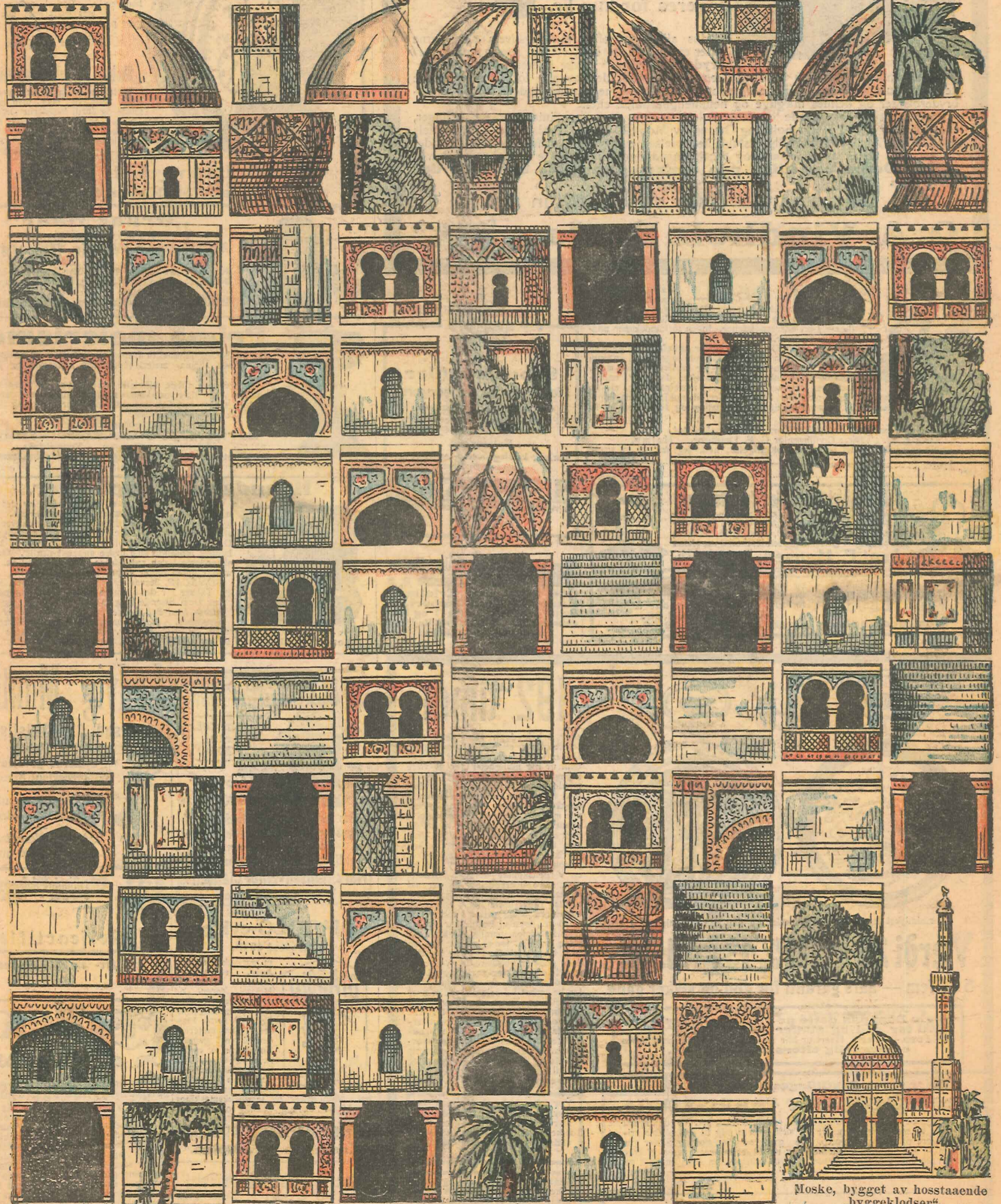
Ludvig Munthe,
 Akersgd. 32, Christiania.
 Telefon 16791.
 Cyklerne „Svalen“ og Motorcyklen „Excelsior“.
 Apparater og utstyr for allsags idræt.
 Jagt- og fiskeredskaper m. m. i godt utvalg.

Christiania Ostmagasin Grundlagt 1739.
Reiseartikler Lær- og Skindvarer.
MACKO Balsam
Skjæmmende og plagsomt er utslett, kviser, hudorm og flas, saar- og uren hud. Det sikreste lægemiddel herimot er „Macko“ balsam, der samtidig gjør huden fløisblot og fin. Er desuten et utmerket middel mot omme og ophovnede hænder og føtter samt den irriterende hudlœ. Virkning garanteres. „Macko“-balsam bør ikke mangle i noget hjem. Sendes utenbys mot postopkrav eller forskutsbetaling for kr. 3,50 og 5,00 pr. krukke + porto fra „Morseagenturet“, Keysersgate 1, Kristiania.

Et byggespil.
(Se side 21.)

Basarbygning.

Moske, bygget af hosstaaende „byggekloster“.